

# Dziennik Urzędowy L 197

## Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

24 lipca 2012

Spis treści

## I Akty ustawodawcze

## DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE <sup>(1)</sup> ..... 1**
- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) <sup>(1)</sup> ..... 38**

Cena: 4 EUR

\_\_\_\_\_

<sup>(1)</sup> Tekst mający znaczenie dla EOG

# PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.



## I

(Akty ustawodawcze)

## DYREKTYWY

## DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/18/UE

z dnia 4 lipca 2012 r.

**w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego<sup>(1)</sup>,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą<sup>(2)</sup>,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi<sup>(3)</sup> zawarto przepisy dotyczące zapobiegania poważnym awariom, które mogą być następstwem określonych działań przemysłowych, oraz ograniczenia ich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.
- (2) Poważne awarie często mają poważne skutki, czego dowodem są m.in. awarie w Seveso, Bhopalu, Schweizerhalle, Enschede, Tuluzie i Buncefield. Ponadto skutki mogą być odczuwalne poza granicami danego państwa. Przemawia to tym bardziej za koniecznością zapewnienia

właściwych działań zapobiegawczych, które zagwarantują wysoki poziom ochrony obywateli, społeczności i środowiska w całej Unii. Należy zatem zapewnić, aby poziomy ochrony zostały utrzymane przynajmniej na takim samym wysokim poziomie jak obecnie lub zostały podwyższone.

- (3) Dyrektywa 96/82/WE pełni zasadniczą rolę w ograniczaniu prawdopodobieństwa wystąpienia takich awarii i w ograniczaniu ich skutków, a tym samym prowadzi do lepszej ochrony w całej Unii. W wyniku przeglądu tej dyrektywy potwierdzono, że liczba poważnych awarii utrzymuje się na stałym poziomie. O ile istniejące przepisy zasadniczo spełniają swoje zadanie, o tyle konieczne są pewne zmiany w celu podwyższenia poziomu ochrony, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom. Jednocześnie należy dostosować system ustanowiony dyrektywą 96/82/WE do zmian w unijnym systemie klasyfikacji substancji i mieszanin, do którego ta dyrektywa się odwołuje. Ponadto należy doprecyzować i zaktualizować szereg innych przepisów.
- (4) Właściwe jest zatem zastąpienie dyrektywy 96/82/WE, aby zapewnić utrzymanie i dalsze podnoszenie obecnego poziomu ochrony dzięki zwiększeniu skuteczności przepisów oraz, tam gdzie jest to możliwe, ograniczaniu zbędnych obciążeń administracyjnych poprzez wprowadzenie usprawnień lub uproszczeń, pod warunkiem iż nie prowadzi to do pogorszenia bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Jednocześnie nowe przepisy powinny być jasne, spójne i zrozumiałe, aby usprawnić ich wdrażanie i egzekwowanie, przy jednoczesnym zachowaniu lub podwyższeniu poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Komisja powinna współpracować z państwami członkowskimi w zakresie wdrożenia niniejszej dyrektywy. Współpraca ta powinna obejmować, między innymi, kwestię samoklasyfikacji substancji i mieszanin. W odpowiednich przypadkach, we wdrażaniu niniejszej dyrektywy powinny uczestniczyć zainteresowane strony, takie jak przedstawiciele przemysłu, pracowników i organizacji pozarządowych działających w zakresie ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 138.

<sup>(2)</sup> Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2012 r. i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2012 r.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

- (5) W Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o transgranicznych skutkach awarii przemysłowych, która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 98/685/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotyczącą zawarcia Konwencji o transgranicznych skutkach awarii przemysłowych<sup>(1)</sup>, określa się środki dotyczące zapobiegania awariom przemysłowym, które mogą spowodować skutki transgraniczne, gotowości i reagowania na nie, jak również współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie. Dyrektywą 96/82/WE wdraża się tę konwencję do prawa Unii.
- (6) Skutki poważnych awarii mogą być odczuwalne poza granicami, zaś koszty środowiskowe i ekonomiczne awarii ponosi nie tylko zakład, w którym doszło do takiej awarii, ale również dane państwa członkowskie. Niezbędne jest zatem wprowadzenie i stosowanie środków bezpieczeństwa i zmniejszenia zagrożeń, aby zapobiec ewentualnym awariom, ograniczyć ryzyko ich wystąpienia i zmniejszyć ich ewentualne skutki, co pozwoliłoby zapewnić wysoki poziom ochrony w całej Unii.
- (7) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów prawa Unii dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy oraz środowiska pracy, w szczególności bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy<sup>(2)</sup>.
- (8) Niektóre rodzaje działalności przemysłowej powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, pod warunkiem objęcia ich innymi przepisami na szczeblu unijnym lub krajowym, zapewniającymi równoważny poziom bezpieczeństwa. Komisja powinna w dalszym ciągu sprawdzać, czy w istniejących ramach regulacyjnych nie ma żadnych poważnych luk, w szczególności w odniesieniu do nowych i pojawiających się zagrożeń stwarzanych przez inne rodzaje działalności, a także określone substancje niebezpieczne, oraz powinna w razie potrzeby przedstawić wniosek ustawodawczy w celu rozwiązania problemu takich luk.
- (9) W załączniku I do dyrektywy 96/82/WE wymienione są substancje niebezpieczne objęte zakresem jej stosowania, między innymi poprzez odesłania do określonych przepisów dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych<sup>(3)</sup> oraz dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych<sup>(4)</sup>. Dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE zostały zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin<sup>(5)</sup>, które wdraża na terenie Unii Globalnie Zharmonizowany System Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów, który został przyjęty na szczeblu międzynarodowym w ramach struktury ONZ. W rozporządzeniu tym wprowadza się nowe klasy i kategorie zagrożeń, które tylko częściowo odpowiadają klasom i kategoriom stosowanym w ramach tych uchylonych dyrektyw. Niektóre substancje lub mieszaniny mogą jednak nie być sklasyfikowane w tym systemie z powodu braku odpowiednich kryteriów w tym zakresie. Należy zatem zmienić załącznik I do dyrektywy 96/82/WE, aby go dostosować do tego rozporządzenia, utrzymując jednocześnie – lub podwyższając – istniejący poziom ochrony, określony w tej dyrektywie.
- (10) Na potrzeby klasyfikacji biogazu uszlachetnionego należy wziąć pod uwagę wszelkie zmiany w zakresie norm przyjęte przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN).
- (11) Mogą się pojawić niepożądane skutki dostosowania do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 oraz późniejszych dostosowań do tego rozporządzenia, które mają wpływ na klasyfikację substancji lub mieszanin. Na podstawie kryteriów określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna ocenić czy, niezależnie od klasyfikacji związanych z nimi zagrożeń, istnieją substancje niebezpieczne, które nie stwarzają zagrożeń poważnymi awariami i, w razie potrzeby, przedstawić wniosek ustawodawczy przewidujący wyłączenie danej substancji niebezpiecznej z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. Ocena ta powinna się rozpocząć szybko, w szczególności po zmianie klasyfikacji substancji lub mieszaniny, tak aby uniknąć niepotrzebnego obciążania prowadzących zakłady i właściwych organów w państwach członkowskich. Wyłączenia z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy nie powinny stanowić przeszkody dla państw członkowskich w utrzymywaniu lub wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych.
- (12) Prowadzący zakłady powinni być objęci ogólnym obowiązkiem podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zapobiegania poważnym awariom, zmniejszania i usuwania ich skutków. Jeżeli ilości substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładach przekraczają pewne wartości, prowadzący zakład powinien dostarczyć właściwemu organowi informacje wystarczające, aby umożliwić mu zidentyfikowanie zakładu, znajdujących się w nim substancji niebezpiecznych i potencjalnych zagrożeń. Prowadzący zakład powinien również opracować i – jeżeli wymaga tego prawo krajowe – przesłać właściwemu organowi politykę zapobiegania poważnym awariom, określającą ogólne podejście i środki stosowane przez prowadzącego zakład, w tym właściwe systemy zarządzania bezpieczeństwem, dla potrzeb kontroli zagrożeń poważnymi awariami. Przy określaniu i ocenie przez prowadzących zakłady zagrożenia wystąpienia poważnych awarii, należy również wziąć pod uwagę substancje niebezpieczne, które mogą powstać podczas istotnej awarii na terenie zakładu.

(1) Dz.U. L 326 z 3.12.1998, s. 1.

(2) Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

(3) Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

(4) Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1.

(5) Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- (13) W przypadku szkód wyrządzonych w środowisku, powstałych w wyniku poważnej awarii, zasadniczo zastosowanie ma dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzenia szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu<sup>(1)</sup>.
- (14) Aby zmniejszyć ryzyko efektu domina w przypadku zakładów ulokowanych w taki sposób lub tak blisko siebie, że wzrasta prawdopodobieństwo poważnych awarii lub nasilenia ich skutków, prowadzący zakłady powinni współpracować w zakresie wymiany odpowiednich informacji i informowania społeczności, z uwzględnieniem sąsiednich zakładów, które mogą odczuć skutki takich awarii.
- (15) W przypadku zakładu, w którym znajdują się znaczne ilości substancji niebezpiecznych, prowadzący zakład powinien – w celu wykazania, że zrobiono wszystko, co konieczne, aby zapobiec poważnym awariom oraz przygotowania planów operacyjno-ratowniczych oraz środków reagowania – dostarczyć właściwemu organowi informacje w formie raportu o bezpieczeństwie. Taki raport o bezpieczeństwie powinien zawierać szczegółowe informacje na temat zakładu, znajdowania się w nim substancji niebezpiecznych, instalacji lub obiektów magazynowych, prawdopodobnych scenariuszy poważnych awarii i analizy ryzyka środowiskowego, środków zapobiegawczych i interwencyjnych oraz dostępnych systemów zarządzania, mając na względzie zapobieganie poważnym awariom i ograniczenie ryzyka ich wystąpienia oraz umożliwienie podjęcia niezbędnych działań w celu ograniczenia skutków takich awarii. Ryzyko poważnej awarii może być większe ze względu na prawdopodobieństwo wystąpienia klęsk żywiołowych związanych z położeniem zakładu. Należy to uwzględnić przy opracowaniu scenariuszy poważnych awarii.
- (16) Aby przygotować się na wypadek sytuacji awaryjnych w przypadku zakładów, w których znajdują się znaczne ilości substancji niebezpiecznych, konieczne jest opracowanie zewnętrznych i wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, a także określenie procedur zapewniających sprawdzanie i korygowanie tych planów w razie potrzeby oraz ich wdrażanie w razie poważnej awarii lub prawdopodobieństwa jej wystąpienia. Wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy należy konsultować z pracownikami zakładu, zaś zainteresowana społeczność powinna mieć możliwość wypowiedzenia się na temat zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego. Korzystanie z usług podwykonawców może mieć wpływ na bezpieczeństwo zakładu. Państwa członkowskie powinny nałożyć na prowadzących zakłady obowiązek uwzględnienia tej kwestii przy sporządzaniu polityki zapobiegania poważnym awariom, raportów o bezpieczeństwie lub wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.
- (17) Przy wyborze odpowiednich metod działania, w tym również w dziedzinie monitorowania i kontroli, prowadzący zakłady powinni uwzględniać dostępne informacje na temat najlepszych praktyk.
- (18) Aby zapewnić większą ochronę terenów zabudowy mieszkalnej, obszarów przestrzeni publicznej i środowiska, w tym obszarów szczególnie istotnych lub wrażliwych z punktu widzenia ochrony środowiska, w ramach planowania i zagospodarowania przestrzennego lub innych odnośnych obszarów polityki państw członkowskich należy zapewnić zachowanie odpowiednich odległości pomiędzy wspomnianymi obszarami a zakładami stwarzającymi takie zagrożenia, a w przypadku istniejących zakładów – stosować, w razie konieczności, dodatkowe środki techniczne, tak aby zagrożenie dla ludności lub środowiska zostało utrzymane na akceptowalnym poziomie. Przy podejmowaniu decyzji należy wziąć pod uwagę wystarczające informacje na temat ryzyka oraz doradztwo techniczne w zakresie tych zagrożeń. Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw, należy w miarę możliwości zintegrować stosowane procedury i środki z procedurami wynikającymi z innych stosownych przepisów Unii.
- (19) Aby ułatwić dostęp do informacji na temat środowiska, w ramach Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencja z Aarhus), która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska<sup>(2)</sup>, należy poprawić poziom i jakość informacji udostępnianych społeczeństwu. W szczególności osoby, które mogą być narażone na skutki poważnej awarii, powinny uzyskać wystarczające informacje o właściwych działaniach, które należy podjąć w takiej sytuacji. Państwa członkowskie powinny udostępnić informacje dotyczące możliwości uzyskania informacji na temat praw osób dotkniętych skutkami poważnych awarii. Informacje przekazywane społeczności powinny być sformułowane jasno i czytelnie. Poza aktywnym udzielaniem informacji na bieżąco bez konieczności zgłaszania stosownych wniosków przez społeczność oraz nie wykluczając innych form rozpowszechniania informacji, należy udostępnić na stałe i aktualizować takie informacje drogą elektroniczną. Jednocześnie powinny istnieć odpowiednie gwarancje poufności w celu rozwiązania problemów związanych między innymi z bezpieczeństwem.
- (20) Sposób zarządzania informacjami powinien być zgodny z inicjatywą dotyczącą wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS), przedstawioną po raz pierwszy w komunikacie Komisji z dnia 1 lutego 2008 r. pt. „Wprowadzenie wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS)”. Powinien on być zgodny również z dyrektywą 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającą infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)<sup>(3)</sup>, celem której jest umożliwienie wspólnego korzystania z informacji przestrzennej dotyczącej środowiska przez organizacje z sektora prywatnego oraz poprawę publicznego dostępu do informacji przestrzennej w całej Unii, oraz powinien być zgodny z przepisami wykonawczymi do tej dyrektywy. Informacje należy umieszczać w ogólnodostępnej bazie danych na szczeblu unijnym, co ułatwi również monitorowanie i przedstawianie sprawozdań z wdrażania.

(1) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

(2) Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1.

(3) Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

- (21) Zgodnie z konwencją z Aarhus skuteczny udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji jest konieczny, aby umożliwić zainteresowanej społeczności wyrażanie, a decydentowi uwzględnianie, opinii i obaw, które mogą być istotne dla tych decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność w ramach procesu podejmowania decyzji i jego przejrzystość oraz przyczyniając się do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie środowiska oraz poparcia dla podjętych decyzji.
- (22) Aby zapewnić podjęcie odpowiednich środków reagonowania w razie wystąpienia poważnej awarii, prowadzący zakład powinien natychmiast poinformować właściwy organ o tym fakcie oraz przekazać mu informacje umożliwiające ocenę skutków awarii dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- (23) Zapobieganie poważnym awariom i zmniejszanie ich skutków leży w interesie władz lokalnych, które mogą mieć ważną rolę do spełnienia. Państwa członkowskie powinny uwzględnić tę kwestię przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy.
- (24) Aby ułatwić wymianę informacji oraz zapobiec w przyszłości awariom podobnego rodzaju, państwa członkowskie powinny przekazać Komisji informacje dotyczące poważnych awarii mających miejsce na ich terytorium w celu umożliwienia Komisji przeprowadzenia analizy zagrożeń związanych z daną awarią oraz uruchomienia systemu rozpowszechniania informacji dotyczących w szczególności poważnych awarii oraz wyciągniętych z nich wniosków. Taka wymiana informacji powinna obejmować również sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają za szczególnie istotne pod względem technicznym dla zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczenia ich skutków. Państwa członkowskie i Komisja powinny dokładać starań, aby informacje zawarte w systemach informacji utworzonych w celu ułatwienia wymiany informacji o poważnych awariach były kompletne.
- (25) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie spełnienia swoich obowiązków przez podmioty gospodarcze. Właściwe organy powinny współpracować z Komisją w zakresie podejmowania działań wspierających wdrażanie, takich jak opracowanie odpowiednich wytycznych oraz wymiana najlepszych praktyk. Aby uniknąć zbędnych obciążeń administracyjnych, należy w odpowiednich przypadkach zintegrować obowiązki w zakresie informowania z obowiązkami wynikającymi z innych odpowiednich przepisów Unii.
- (26) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez właściwe organy niezbędnych środków w przypadku naruszenia niniejszej dyrektywy. Aby zapewnić skuteczne wdrożenie i wykonanie przepisów dyrektywy, należy wprowadzić system kontroli, w tym program rutynowych kontroli przeprowadzanych w regularnych odstępach czasu oraz kontroli nierutynowych. W miarę możliwości kontrole powinny być skoordynowane z kontrolami prowadzonymi na mocy innych przepisów unijnych, w szczególności, w stosownych przypadkach, na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) <sup>(1)</sup>. Państwa członkowskie powinny zapewnić wystarczającą liczbę pracowników posiadających kwalifikacje i umiejętności niezbędne do skutecznego prowadzenia takich kontroli. Właściwe organy powinny zapewnić odpowiednie wsparcie dzięki wykorzystaniu narzędzi i mechanizmów wymiany doświadczeń i konsolidowania wiedzy, również na szczeblu unijnym.
- (27) W celu uwzględnienia postępu technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wprowadzania zmian w załącznikach II do VI w celu dostosowania ich do postępu technicznego. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z udziałem specjalistów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (28) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję <sup>(2)</sup>.
- (29) Państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i zapewnić ich wykonanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (30) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (31) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających<sup>(1)</sup> państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje przekazanie takich dokumentów za uzasadnione.
- (32) Dyrektywa 96/82/WE powinna zatem zostać zmieniona, a następnie uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

#### Artykuł 1

##### **Przedmiot**

Niniejsza dyrektywa, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w całej Unii w spójny i skuteczny sposób, określa zasady zapobiegania poważnym awariom z udziałem niebezpiecznych substancji oraz ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

#### Artykuł 2

##### **Zakres stosowania**

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów w rozumieniu art. 3 pkt 1.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
  - a) zakładów, instalacji lub obiektów magazynowych o charakterze wojskowym;
  - b) zagrożeń spowodowanych promieniowaniem jonizującym generowanym przez substancje;
  - c) transportu drogowego, kolejowego, wodnego śródlądowego, morskiego lub powietrznego substancji niebezpiecznych i bezpośredniego związanego z nim tymczasowego ich składowania poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą, z uwzględnieniem załadunku i rozładunku oraz transportu do i z doków, nabrzeży i stacji rozrządowych;
  - d) transportu substancji niebezpiecznych rurociągami, z uwzględnieniem pompowni, znajdującymi się poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą;
  - e) eksploatacji, to jest poszukiwania, wydobywania oraz przetwarzania kopalin w kopalniach oraz kamieniołomach, w tym za pomocą odwiertów;
  - f) morskich poszukiwań i eksploatacji kopalin, w tym węglowodorów;

- g) magazynowania gazu w podziemnych obiektach morskich, obejmujących zarówno przeznaczone do tego obiekty magazynowe, jak i obiekty, w których prowadzi się również poszukiwania i eksploatację kopalin, w tym węglowodorów;
- h) składowisk odpadów, w tym magazynowania odpadów pod ziemią.

Niezależnie od akapitu pierwszego lit. e) i h) zakresem niniejszej dyrektywy objęte jest podziemne magazynowanie gazu na lądzie w warstwach naturalnych, wodonośnych, kawernach solnych i nieeksploatowanych kopalniach oraz chemiczne i cieplne procesy przetwarzania i składowania powiązane z tymi operacjami, które dotyczą substancji niebezpiecznych, jak również instalacje unieszkodliwiania odpadów z procesów flotacji, w tym stawy osadowe lub obwałowania, zawierające substancje niebezpieczne.

#### Artykuł 3

##### **Definicje**

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „zakład” oznacza cały obszar znajdujący się pod kontrolą prowadzącego zakład, gdzie substancje niebezpieczne znajdują się w co najmniej jednej instalacji, w tym we wspólnych lub powiązanych infrastrukturach lub procesach; zakłady dzielą się na zakłady o zwiększonym ryzyku oraz zakłady o dużym ryzyku;
- 2) „zakład o zwiększonym ryzyku” oznacza zakład, w którym znajdują się substancje niebezpieczne w ilościach co najmniej równych wartościom wyszczególnionym w kolumnie 2 części 1 lub w kolumnie 2 części 2 załącznika I, ale mniejszych od wartości wyszczególnionych w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I, przy użyciu, jeśli ma to zastosowanie, zasady sumowania określonej w uwadze nr 4 do załącznika I;
- 3) „zakład o dużym ryzyku” oznacza zakład, w którym znajdują się substancje niebezpieczne w ilościach co najmniej równych wartościom wyszczególnionym w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I przy użyciu jeśli ma to zastosowanie, zasady sumowania określonej w uwadze nr 4 do załącznika I;
- 4) „zakład sąsiedni” oznacza zakład znajdujący się w takiej bliskości innego zakładu, która zwiększa ryzyko i skutki poważnej awarii;
- 5) „nowy zakład” oznacza
  - a) zakład uruchomiony lub zbudowany 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie; lub

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- b) miejsce działalności, które jest objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, lub zakład o zwiększonym ryzyku, który z dniem 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie staje się zakładem o dużym ryzyku lub odwrotnie, ze względu na zmiany w instalacjach lub działalności powodujące zmianę w wykazie substancji niebezpiecznych danego zakładu;
- 6) „istniejący zakład” oznacza zakład, który w dniu 31 maja 2015 r. jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 96/82/WE, a od dnia 1 czerwca 2015 r. zostaje objęty zakresem stosowania niniejszej dyrektywy bez zmiany swojej klasyfikacji jako zakładu o zwiększonym ryzyku lub zakładu o dużym ryzyku;
- 7) „inny zakład” oznacza miejsce działalności objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy lub zakład o zwiększonym ryzyku, który z dniem 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie staje się zakładem o dużym ryzyku lub odwrotnie, z powodów innych niż te, o których mowa w ust. 5;
- 8) „instalacja” oznacza jednostkę techniczną znajdującą się na terenie zakładu, niezależnie od tego czy znajduje się na powierzchni ziemi czy pod ziemią, w której substancje niebezpieczne są produkowane, stosowane, przenoszone lub składowane; obejmuje ona wszystkie urządzenia, konstrukcje, rurociągi, maszyny, narzędzia, prywatne bocznicie kolejowe, doki, nabrzeża wyladunkowe, które taką instalację obsługują, jak również mola, magazyny i podobne konstrukcje, pływające lub nie, niezbędne dla działania takiej instalacji;
- 9) „prowadzący zakład” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub zarządza zakładem lub instalacją, lub której, zgodnie z przepisami krajowymi, przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne lub decyzyjne w kwestii technicznego funkcjonowania zakładu lub instalacji;
- 10) „substancja niebezpieczna” oznacza substancję lub mieszaninę objętą przepisami części 1 lub wymienioną w części 2 załącznika I w tym w postaci surowca, produktu, produktu ubocznego, pozostałości lub półproduktu;
- 11) „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór, które składają się z dwóch lub więcej substancji;
- 12) „znajdowanie się substancji niebezpiecznych” oznacza faktyczną lub przewidywaną obecność substancji niebezpiecznych w zakładzie lub substancji niebezpiecznych, co do których można zasadnie przewidzieć, że mogą powstać podczas utraty kontroli nad procesami, w tym magazynowaniem, w odniesieniu do jakiegokolwiek instalacji w zakładzie, w ilościach równych ilościom progowym określonym w części 1 lub 2 załącznika I lub przekraczających te ilości;
- 13) „poważna awaria” oznacza zdarzenie, takie jak poważna emisja, pożar lub wybuch, do którego doszło w wyniku niekontrolowanych zdarzeń z udziałem jednej lub kilku substancji niebezpiecznych mających miejsce podczas eksploatacji zakładu objętego niniejszą dyrektywą i stwarzające poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska o skutkach natychmiastowych lub powstaniu takich skutków z opóźnieniem na terenie zakładu lub poza nim;
- 14) „zagrożenie” oznacza samoistną właściwość substancji niebezpiecznej lub warunki fizyczne, które mogą spowodować szkody dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska;
- 15) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia określonego skutku w określonym czasie lub w określonych okolicznościach;
- 16) „składowanie” oznacza znajdowanie się ilości substancji niebezpiecznych dla celów magazynowania, przechowywania pod nadzorem lub przechowywania na stanie;
- 17) „społeczność” oznacza co najmniej jedną osobę fizyczną lub prawną oraz, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 18) „zainteresowana społeczność” oznacza społeczność, która jest lub może być dotknięta skutkami decyzji podjętej w sprawie kwestii, o których mowa w art. 15 ust. 1, lub która ma interes w podjęciu takiej decyzji; na użytek niniejszej definicji organizacje pozarządowe propagujące ochronę środowiska i spełniające wszelkie stosowne wymogi wynikające z prawa krajowego uznaje się za mające interes;
- 19) „kontrola” oznacza wszystkie działania, w tym wizyty w terenie, kontrole zastosowanych w zakładzie środków, systemów i raportów oraz dokumentów dotyczących działań następczych, jak również wszelkie niezbędne działania pokontrolne podjęte przez właściwy organ lub w jego imieniu w celu sprawdzenia i wspierania zgodności zakładów z wymogami niniejszej dyrektywy.

#### Artykuł 4

#### **Ocena zagrożeń poważną awarią w przypadku określonej substancji niebezpiecznej**

1. W stosownych przypadkach i każdorazowo na podstawie zawiadomienia ze strony państwa członkowskiego zgodnie z ust. 2 Komisja dokonuje oceny, czy zarówno w normalnych warunkach, jak i w każdym warunkach odbiegających od normy, które można w sposób rozsądny przewidzieć, niemożliwe jest w praktyce uwolnienie przez daną substancję niebezpieczną objętą przepisami części 1 lub wymienioną w części 2 załącznika I materii lub energii mogących spowodować poważną awarię. Ocena ta uwzględnia informacje, o których mowa w ust. 3, i opiera się na co najmniej jednej z poniższych właściwości:

- a) fizyczna postać substancji niebezpiecznej w normalnych warunkach jej przetwarzania lub przenoszenia lub w przypadku niezamierzonego uwolnienia substancji do otoczenia;



b) szczególne właściwości substancji niebezpiecznej, w szczególności związane ze sposobem rozprzestrzeniania się w przypadku poważnej awarii, takie jak masa cząsteczkowa i prężność pary nasyconej;

c) maksymalne stężenie substancji w przypadku mieszanin.

Na użytek akapitu pierwszego w stosownych przypadkach należy również uwzględnić sposób odizolowania i rodzaj opakowania substancji niebezpiecznej, w szczególności w przypadkach objętych szczególnymi przepisami Unii.

2. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że substancja niebezpieczna nie stwarza zagrożenia poważną awarią zgodnie z ust. 1, zawiadamia o tym Komisję, załączając odpowiednie uzasadnienie, w tym informacje, o których mowa w ust. 3.

3. Na użytek ust. 1 i 2 informacje konieczne do oceny właściwości danej substancji niebezpiecznej powodujących zagrożenie dla zdrowia, zagrożenie fizyczne i zagrożenie dla środowiska obejmują:

a) wyczerpujący wykaz właściwości niezbędny do oceny możliwości spowodowania przez substancję niebezpieczną szkód fizycznych, szkód dla zdrowia i środowiska;

b) właściwości fizyczne i chemiczne (np. masa cząsteczkowa, prężność pary nasyconej, toksyczność, temperatura wrzenia, reaktywność, lepkość, rozpuszczalność oraz inne istotne właściwości);

c) właściwości powodujące zagrożenie dla zdrowia i zagrożenie fizyczne (np. reaktywność, palność, toksyczność wraz z dodatkowymi czynnikami, takimi jak sposób, w jaki substancja oddziałuje na organizm, stosunek liczby uszkodzonych do liczby przypadków śmiertelnych i skutki długotrwałe oraz inne istotne właściwości);

d) właściwości powodujące zagrożenie dla środowiska (np. ekotoksyczność, utrzymywanie się w środowisku, bioakumulacja, możliwość przenoszenia w środowisku na duże odległości oraz inne istotne właściwości);

e) unijna klasyfikacja substancji lub mieszaniny, o ile taka klasyfikacja istnieje;

f) informacje na temat szczególnych dla danej substancji warunków działania (np. temperatura, ciśnienie i inne istotne warunki), w których substancja jest składowana, wykorzystywana lub może być obecna w przypadku możliwego do przewidzenia nieprawidłowego działania lub zdarzenia takiego jak pożar.

4. W wyniku oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja, w stosownych przypadkach, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu wykluczenia danej substancji niebezpiecznej z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.

#### Artykuł 5

##### Ogólne obowiązki prowadzącego zakład

1. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na prowadzącego zakład obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych środków, aby zapobiec poważnym awariom i ograniczyć ich skutki dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

2. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na prowadzącego zakład wymogu udowodnienia właściwemu organowi, o którym mowa w art. 6, w dowolnym momencie, w szczególności dla potrzeb kontroli i weryfikacji, o których mowa w art. 20, że prowadzący zakład podjął wszelkie niezbędne środki określone w niniejszej dyrektywie.

#### Artykuł 6

##### Właściwy organ

1. Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności prowadzącego zakład państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie („właściwy organ”), a w razie konieczności podmioty wspierające właściwy organ na szczeblu technicznym. Państwa członkowskie, które ustanawiają lub wyznaczają więcej niż jeden właściwy organ, zapewniają pełną koordynację procedur wykonywania ich obowiązków.

2. Właściwe organy i Komisja współpracują w zakresie działań wspierających wdrażanie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach przy udziale zainteresowanych stron.

3. Na potrzeby niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy przyjmowały równoważne informacje przekazywane przez prowadzących zakłady zgodnie z innymi odpowiednimi przepisami Unii, które spełniają wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie. W takich przypadkach właściwe organy zapewniają spełnianie wymogów zawartych w niniejszej dyrektywie.

#### Artykuł 7

##### Zgłoszenie

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład obowiązek przesłania właściwemu organowi zgłoszenia zawierającego następujące informacje:

a) imię i nazwisko lub nazwa prowadzącego zakład oraz dokładny adres danego zakładu;

b) dokładny adres siedziby prowadzącego zakład;

c) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby kierującej zakładem, jeżeli jest nią osoba inna niż osoba wymieniona w lit. a);

- d) informacje wystarczające do zidentyfikowania substancji niebezpiecznych i kategorii przedmiotowych substancji lub substancji mogących znaleźć się w zakładzie;
- e) ilość i fizyczną postać danej substancji niebezpiecznej lub danych substancji niebezpiecznych;
- f) działalność lub proponowaną działalność prowadzoną w ramach instalacji lub obiektu magazynowego;
- g) najbliższe otoczenie zakładu oraz czynniki mogące spowodować poważną awarię lub pogłębić jej skutki, w tym – o ile są dostępne – szczegóły dotyczące sąsiednich zakładów, obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarów i zabudowań, które mogą być źródłem ryzyka lub zwiększać ryzyko lub pogłębić skutki poważnej awarii oraz nasilić efekt domina.

2. Zgłoszenie lub jego aktualizację przesyła się właściwemu organowi w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w odpowiednim terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) we wszystkich innych przypadkach w terminie roku, licząc od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład przesłał już zgłoszenie właściwemu organowi zgodnie z wymogami przepisów krajowych przed 1 czerwca 2015 r., zaś informacje zawarte w takim zgłoszeniu są zgodne z ust. 1 i pozostają bez zmian.

4. Prowadzący zakład informuje z wyprzedzeniem właściwy organ o następujących zdarzeniach:

- a) każdym znaczącym zwiększeniu lub zmniejszeniu ilości lub jakiegokolwiek istotnej zmianie charakteru i fizycznej postaci substancji niebezpiecznej znajdującej się na terenie zakładu w stosunku do wskazania w zgłoszeniu przekazanym przez prowadzącego zakład zgodnie z ust. 1 lub jakiegokolwiek istotnej zmianie w procesach, w których stosuje się taką substancję;
- b) zmiany w zakładzie lub instalacji, która mogłaby mieć znaczące konsekwencje w zakresie zagrożeń poważnymi awariami;
- c) zamknięciu zakładu na stałe lub jego wyłączeniu z ruchu; lub
- d) zmianach informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c).

#### Artykuł 8

##### Polityka zapobiegania poważnym awariom

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład wymóg sporządzania w formie pisemnej dokumentu określającego przyjętą przez niego politykę zapobiegania poważnym

awariom oraz zapewnienia jej właściwego wdrażania. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest przygotowywana w sposób gwarantujący wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Musi być ona proporcjonalna do zagrożeń poważnymi awariami. Musi określać ogólne cele i zasady działania prowadzącego zakład, rolę i odpowiedzialność kierownictwa, jak również zaangażowanie na rzecz stałej poprawy w zakresie kontroli zagrożeń poważnymi awariami oraz zapewnienia wysokiego poziomu ochrony.

2. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest opracowywana i, w przypadku gdy wymaga tego prawo krajowe, przesyłana do właściwego organu w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w rozsądnym terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) we wszystkich innych przypadkach w terminie roku od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład ustalił już politykę zapobiegania poważnym awariom i, w przypadkach gdy wymaga tego prawo krajowe, przesłał ją do właściwego organu przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w niej zawarte są zgodne z ust. 1 i nie uległy zmianie.

4. Nie naruszając art. 11, prowadzący zakład dokonuje okresowego przeglądu polityki zapobiegania poważnym awariom i w razie konieczności aktualizuje ją co najmniej raz na pięć lat. Jeżeli wymaga tego prawo krajowe, zaktualizowana polityka zapobiegania poważnym awariom jest niezwłocznie przesyłana do właściwego organu.

5. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest wdrażana za pomocą odpowiednich środków, struktur lub za pomocą systemu zarządzania bezpieczeństwem, zgodnego z załącznikiem III, współmiernych do zagrożeń poważnymi awariami i do złożoności organizacji lub działalności zakładu. W przypadku zakładów o zwiększonym ryzyku obowiązek wdrożenia polityki zapobiegania poważnym awariom może zostać wypełniony za pomocą innych odpowiednich środków, struktur lub systemu zarządzania, współmiernych do zagrożeń poważnymi awariami, biorąc pod uwagę zasady określone w załączniku III.

#### Artykuł 9

##### Efekt domina

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ, wykorzystując informacje otrzymane od prowadzących zakłady zgodnie z art. 7 i 10 lub w następstwie zażądania przez właściwy organ dodatkowych informacji lub w wyniku kontroli na mocy art. 20, zidentyfikował wszystkie zakłady o zwiększonym ryzyku i zakłady o dużym ryzyku lub grupy zakładów, w których ryzyko lub skutki poważnych awarii mogą być zwiększone ze względu na położenie geograficzne takich zakładów lub umiejscowienie ich w pobliżu takich zakładów oraz miejsc składowania substancji niebezpiecznych w zakładach.

2. W przypadku gdy właściwy organ posiada dodatkowe informacje przekazane mu przez prowadzącego zakład zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. g), udostępnia te informacje danemu prowadzącemu zakład, jeżeli wymaga tego stosowanie niniejszego artykułu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady zidentyfikowane zgodnie z ust. 1:

- a) wymieniaли się odpowiednimi informacjami, aby umożliwić tym zakładom uwzględnienie charakteru i zasięgu ogólnego zagrożenia poważną awarią w ich polityce zapobiegania poważnym awariom, systemach zarządzania bezpieczeństwem, raportach o bezpieczeństwie oraz w wewnętrznych planach operacyjno-ratowniczych, w zależności od przypadku;
- b) współpracowali w zakresie informowania opinii publicznej i sąsiednich obiektów nieobjętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz dostarczali informacji właściwemu organowi odpowiedzialnemu za przygotowanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.

#### Artykuł 10

##### Raport o bezpieczeństwie

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład o dużym ryzyku wymóg opracowania raportu o bezpieczeństwie w celu:

- a) wykazania, że zgodnie z informacjami określonymi w załączniku III wprowadzone zostały w życie polityka zapobiegania poważnym awariom wraz z systemem zarządzania bezpieczeństwem do jej wdrożenia;
- b) wykazania, że zostały określone zagrożenia poważnymi awariami i scenariusze możliwych poważnych awarii oraz że podjęto niezbędne środki zapobiegające takim awariom oraz zmierzające do ograniczenia ich skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska;
- c) wykazania, że projekt, budowa, eksploatacja i konserwacja instalacji, obiektów magazynowych, urządzeń oraz infrastruktury powiązanej z ich działaniem uwzględnia odpowiednio bezpieczeństwo i niezawodność powiązane z zagrożeniem poważnymi awariami na terenie zakładu;
- d) wykazania, że sporządzono wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze oraz dostarczono informacji umożliwiających sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
- e) dostarczenia właściwemu organowi odpowiednich informacji umożliwiających podjęcie decyzji w sprawie umiejscowienia nowej działalności lub nowych inwestycji w okolicach istniejących zakładów.

2. Raport o bezpieczeństwie zawiera co najmniej dane i informacje wymienione w załączniku II. W raporcie wymienione są odpowiednie organizacje zaangażowane w jego opracowanie.

3. Raport o bezpieczeństwie jest przesyłany do właściwego organu w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w odpowiednim terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) w przypadku istniejących zakładów o dużym ryzyku – 1 czerwca 2016 r.;
- c) w przypadku innych zakładów w ciągu dwóch lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

4. Ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład przesłał już raport o bezpieczeństwie do właściwego organu w ramach wymogów prawa krajowego przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są zgodne z ust. 1 i 2 oraz nie uległy zmianie. W celu zapewnienia zgodności z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu – prowadzący zakład przedkłada, w formie uzgodnionej z właściwym organem, wszelkie części raportu o bezpieczeństwie, które uległy zmianie, z zachowaniem terminów, o których mowa w ust. 3.

5. Nie naruszając art. 11, prowadzący zakład dokonuje okresowego przeglądu raportu o bezpieczeństwie i w razie konieczności aktualizuje go co najmniej raz na pięć lat.

Prowadzący zakład dokonuje również przeglądu raportu o bezpieczeństwie i w razie konieczności aktualizuje go w następstwie poważnej awarii w jego zakładzie, a także w innym dowolnym momencie z inicjatywy prowadzącego zakład lub na wniosek właściwego organu, jeśli jest to uzasadnione nowymi faktami lub najnowszą wiedzą techniczną na temat kwestii bezpieczeństwa, w tym wiedzą będącą wynikiem analizy awarii lub, w miarę możliwości, sytuacji bliskich awarii oraz rozwojem wiedzy w zakresie oceny zagrożeń.

Zaktualizowany raport o bezpieczeństwie lub jego zaktualizowane części są niezwłocznie przesyłane do właściwego organu.

6. Zanim prowadzący zakład rozpocznie budowę lub eksploatację lub w przypadku, o którym mowa w ust. 3 lit. b) i c) i w ust. 5 niniejszego artykułu, właściwy organ w rozsądnym terminie od daty otrzymania raportu przekazuje prowadzącemu zakład wnioski płynące z oceny raportu o bezpieczeństwie oraz, w odpowiednich przypadkach, zgodnie z art. 19 zabrania rozpoczęcia użytkowania lub dalszej eksploatacji danego zakładu.

## Artykuł 11

**Zmiana w instalacji, zakładzie lub obiekcie magazynowym**

W przypadku zmiany w instalacji, zakładzie, obiekcie magazynowym, procesie lub zmiany charakteru lub postaci fizycznej lub ilości substancji niebezpiecznych, które mogą mieć poważne konsekwencje dla zagrożenia poważnymi awariami lub mogą doprowadzić do przeklasyfikowania zakładów o zwiększonym ryzyku w zakłady o dużym ryzyku lub odwrotnie, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakład poddał przeglądowi, a w razie potrzeby zaktualizował zgłoszenie, politykę zapobiegania poważnym awariom, system zarządzania bezpieczeństwem i raport o bezpieczeństwie oraz powiadomił właściwy organ o szczegółach dotyczących tych aktualizacji przed ich wprowadzeniem.

## Artykuł 12

**Plany operacyjno-ratownicze**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku wszystkich zakładów o dużym ryzyku:

- a) prowadzący zakład sporządził wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy dotyczący środków przewidzianych do zastosowania w zakładzie;
- b) prowadzący zakład dostarczał właściwemu organowi niezbędne informacje umożliwiające im sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
- c) organy wyznaczone do tego celu przez państwo członkowskie sporządzały zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze w zakresie środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu, w terminie dwóch lat od otrzymania niezbędnych informacji od prowadzącego zakład na mocy lit. b).

2. Prowadzący zakłady muszą wykonać obowiązki określone w ust. 1 lit. a) i b) w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów – w rozsądnym czasie przed rozpoczęciem działalności lub przed wprowadzeniem zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) w przypadku istniejących zakładów o dużym ryzyku – do 1 czerwca 2016 r., chyba że wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy sporządzony przed tym dniem zgodnie z wymogami prawa krajowego i informacje w nim zawarte, a także informacje, o których mowa w ust. 1 lit. b), są zgodne z niniejszym artykułem i nie uległy zmianie;
- c) w przypadku innych zakładów – w terminie dwóch lat, licząc od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Plany operacyjno-ratownicze są sporządzane w następujących celach:

- a) ograniczania i kontrolowania zdarzeń w celu zminimalizowania skutków i ograniczenia szkód dla zdrowia ludzkiego, środowiska i mienia;
- b) wdrażania niezbędnych środków w celu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska przed skutkami poważnych awarii,
- c) przekazania niezbędnych informacji do wiadomości publicznej oraz do wiadomości służb i organów związanych z danym terenem;
- d) zapewnienia, po wystąpieniu poważnej awarii, przywrócenia stanu środowiska i jego oczyszczenia.

Plany operacyjno-ratownicze zawierają informacje określone w załączniku IV.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze, o których mowa w niniejszej dyrektywie, były przygotowywane w procesie konsultacji z załogą zakładu, z uwzględnieniem odpowiednich długoterminowych pracowników podwykonawców.

5. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wyrażenia, z odpowiednim wyprzedzeniem, opinii na temat zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w trakcie ich sporządzania lub wprowadzania znaczącej zmiany.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne i zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze były poddawane przeglądowi, przećwiczeniu ich realizacji, a w razie konieczności aktualizowane przez prowadzących zakłady i wyznaczone organy w odpowiednich odstępach czasu nieprzekraczających trzech lat. Podczas przeglądu bierze się pod uwagę zmiany, które następują w przedmiotowym zakładzie lub w przedmiotowych służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, najnowszą wiedzę techniczną i wiedzę dotyczącą reagowania na poważne awarie.

W odniesieniu do zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych państwa członkowskie uwzględniają konieczność ułatwienia ścisłej współpracy w zakresie ochrony ludności podczas poważnych sytuacji kryzysowych.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakład, a w razie konieczności właściwy organ wyznaczony do tego celu, niezwłocznie wdrażał plany operacyjno-ratownicze w przypadku wystąpienia poważnej awarii lub w przypadku wystąpienia niekontrolowanego wydarzenia, co do którego z racji jego charakteru można oczekiwać, że doprowadzi do poważnej awarii.

8. W świetle informacji zawartych w raporcie o bezpieczeństwie właściwy organ może podjąć decyzję, podając jej uzasadnienie, że wymóg tworzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego zawarty w ust. 1 nie ma zastosowania.

## Artykuł 13

**Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach planowania i zagospodarowania przestrzennego lub w innych właściwych obszarach polityki uwzględniane były cele odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska. Cele te realizują, kontrolując:

- a) lokalizację nowych zakładów;
  - b) zmiany w zakładach objęte art. 11;
  - c) nowe inwestycje, takie jak połączenia transportowe, miejsca użyteczności publicznej i tereny zabudowy mieszkalnej usytuowane w pobliżu zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą być źródłem poważnej awarii lub zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub skutki takiej awarii.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich planowanie i zagospodarowanie przestrzenne lub inne właściwe obszary polityki i procedury służące wdrażaniu takiej polityki uwzględniały w dłuższej perspektywie potrzebę:
- a) utrzymania właściwych bezpiecznych odległości między zakładami objętymi niniejszą dyrektywą a obszarami zabudowy mieszkalnej, budynkami, obszarami przestrzeni publicznej, obszarami wypoczynkowymi oraz, w miarę możliwości, głównymi szlakami komunikacyjnymi;
  - b) ochrony obszarów o szczególnej wrażliwości środowiska lub obszarów szczególnego zainteresowania usytuowanych w pobliżu zakładów, w stosownych przypadkach dzięki właściwym bezpiecznym odległościom lub innym odpowiednim środkom;
  - c) w przypadku istniejących zakładów wprowadzenia dodatkowych środków technicznych zgodnie z art. 5, aby nie zwiększać ryzyka dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie właściwe organy oraz organy ds. planowania odpowiedzialne za decyzje podejmowane w tym zakresie ustaliły odpowiednie procedury konsultacyjne, które ułatwią wdrożenie kierunków polityki określonych w ust. 1. Procedury te muszą być ustalone w taki sposób, aby prowadzący zakłady dostarczali wystarczających informacji dotyczących ryzyka związanego z zakładem oraz aby porady techniczne dotyczące tego ryzyka były dostępne na zasadzie poszczególnych przypadków albo na zasadzie ogólnej, gdy decyzje są podejmowane.

Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady o zwiększonym ryzyku dostarczali na wniosek właściwego organu wystarczające informacje o ryzyku związanym z zakładem niezbędne do celów zagospodarowania przestrzennego.

4. Wymogi zawarte w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko<sup>(1)</sup>, dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko<sup>(2)</sup> i innych stosownych przepisów Unii. Państwa członkowskie mogą przewidzieć skoordynowane lub wspólne procedury mające na celu spełnienie wymogów zawartych w niniejszym artykule i wymogów zawartych w tych przepisach, m.in. w celu uniknięcia podwójnej oceny lub konsultacji.

## Artykuł 14

**Informowanie społeczności**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, o których mowa w załączniku V, były stale dostępne dla społeczności, w tym drogą elektroniczną. Informacje te są w razie potrzeby uaktualniane, również w przypadku zmian objętych art. 11.

2. W przypadku zakładów o dużym ryzyku państwa członkowskie zapewniają również, aby:

- a) wszystkie osoby, na które może mieć wpływ poważna awaria, regularnie i w najbardziej odpowiedniej formie otrzymywały, bez konieczności ubiegania się o to, jasno i czytelnie sformułowane informacje dotyczące środków bezpieczeństwa i wymaganego zachowania w przypadku poważnej awarii;
- b) raport o bezpieczeństwie był udostępniony publicznie na żądanie z zastrzeżeniem art. 22 ust. 3; jeżeli art. 22 ust. 3 ma zastosowanie, udostępniany jest zmieniony raport, np. w postaci nietechnicznego podsumowania, które powinno zawierać co najmniej ogólne informacje dotyczące zagrożeń poważnymi awariami oraz potencjalnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska w przypadku poważnej awarii;
- c) spis substancji niebezpiecznych był podawany do wiadomości społeczności na żądanie z zastrzeżeniem art. 22 ust. 3.

Informacje, które należy przedstawić na podstawie lit. a) akapitu pierwszego niniejszego ustępu, zawierają co najmniej informacje, o których mowa w załączniku V. Informacje te są również dostarczane do wszystkich budynków i obiektów użyteczności publicznej, w tym do szkół i szpitali, oraz do wszystkich zakładów sąsiednich w przypadku zakładów objętych art. 9. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje były dostarczane co najmniej raz na pięć lat oraz okresowo poddawane przeglądowi i – w razie potrzeby – aktualizowane, również w przypadku wprowadzenia zmian objętych art. 11.

3. Państwa członkowskie dostarczają odpowiednich informacji odnoszących się do prawdopodobieństwa poważnej awarii o transgranicznych skutkach w zakładzie o dużym ryzyku potencjalnie zagrożonym państwom członkowskim, aby

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

w stosownych przypadkach umożliwić tym państwom członkowskim zastosowanie wszystkich odpowiednich przepisów zawartych w art. 12 i 13 i w niniejszym artykule.

4. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie zdecyduje, że zakład znajdujący się blisko terytorium drugiego państwa członkowskiego nie stwarza żadnego zagrożenia poważną awarią poza jego granicami dla celów art. 12 ust. 8, a zatem nie jest konieczne sporządzenie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego wynikającego z art. 12 ust. 1, informuje to drugie państwo członkowskie o swojej decyzji i przesłankach jej podjęcia.

#### Artykuł 15

##### **Konsultacje społeczne i udział społeczności w podejmowaniu decyzji**

1. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wyrażenia, z odpowiednim wyprzedzeniem, opinii na temat poszczególnych projektów związanych z:

- a) planowaniem nowych zakładów zgodnie z art. 13;
- b) istotną zmianą w zakładach zgodnie z art. 11, jeżeli te zmiany podlegają zobowiązaniom przewidzianym w art. 13;
- c) nowymi inwestycjami w pobliżu zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub jej skutki zgodnie z art. 13.

2. W odniesieniu do poszczególnych projektów, o których mowa w ust. 1, społeczność jest informowana za pośrednictwem ogłoszeń publicznych lub innych odpowiednich środków, w tym mediów elektronicznych, jeżeli są dostępne, na wczesnym etapie procedury podejmowania decyzji lub gdy tylko informacje można przekazać, w następującym zakresie:

- a) przedmiot konkretnego projektu;
- b) fakt, że projekt podlega krajowej lub transgranicznej ocenie oddziaływania na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie art. 14 ust. 3, w stosownych przypadkach;
- c) dane właściwego organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji, od którego można otrzymać odpowiednie informacje i do którego można zgłaszać uwagi lub pytania oraz informacje o harmonogramie przekazywania uwag lub pytań;
- d) charakter ewentualnych decyzji lub projektu decyzji, jeżeli taki istnieje;
- e) wskazanie czasu i miejsc, w których zostaną udostępnione odpowiednie informacje, lub środków, za pomocą których zostaną one udostępnione;

f) szczegółowe informacje dotyczące ustaleń w zakresie udziału społeczności i konsultacji społecznych podjętych na mocy ust. 7 niniejszego artykułu.

3. W odniesieniu do poszczególnych projektów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowanej społeczności zostały udostępnione w odpowiednich terminach informacje dotyczące:

- a) najważniejszych sprawozdań i porad skierowanych do właściwego organu w czasie, kiedy zainteresowana społeczność była informowana na mocy ust. 2, zgodnie z przepisami krajowymi;
- b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie dostępu społeczeństwa do informacji dotyczących środowiska<sup>(1)</sup>, informacji innych niż informacje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, właściwych dla przedmiotowej decyzji i udostępnianych jedynie po poinformowaniu zainteresowanej społeczności zgodnie z tym ustępem.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowana społeczność mogła zgłaszać uwagi i opinie do właściwego organu przed podjęciem decyzji dotyczącej poszczególnego projektu, o którym mowa w ust. 1, i aby wyniki konsultacji przeprowadzonych na mocy ust. 1 były należycie uwzględniane przy podejmowaniu decyzji.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ udostępnił społeczności po podjęciu odpowiednich decyzji:

- a) treść decyzji i przyczyny jej podjęcia, w tym wszelkie późniejsze aktualizacje;
- b) wyniki konsultacji odbytych przed podjęciem decyzji i wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w tej decyzji.

6. Przy opracowywaniu ogólnych planów i programów związanych z kwestiami, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub c), państwa członkowskie zapewniają społeczności możliwość wcześniejszego i skutecznego udziału w przygotowaniu i zmianie lub przeglądzie tych planów i programów, wykorzystując procedury określone w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska<sup>(2)</sup>.

Na użytek niniejszego ustępu państwa członkowskie określają osoby uprawnione do uczestnictwa, włącznie z odpowiednimi organizacjami pozarządowymi spełniającymi wszelkie odpowiednie wymogi przewidziane w prawie krajowym, takimi jak organizacje działające na rzecz ochrony środowiska.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do planów i programów, w przypadku których udział społeczności realizowany jest zgodnie z dyrektywą 2001/42/WE.

7. Szczegółowe ustalenia dotyczące informowania społeczności i konsultacji społecznych są określone przez państwa członkowskie.

Należy określić rozsądne ramy czasowe dla poszczególnych faz konsultacji, które zapewnią wystarczający okres czasu na poinformowanie społeczności oraz pozwolą zainteresowanej społeczności na przygotowanie i skuteczne uczestnictwo w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska będących przedmiotem przepisów niniejszego artykułu.

#### Artykuł 16

#### **Informacje przekazywane przez prowadzącego zakład oraz działania podejmowane w następstwie poważnej awarii**

Państwa członkowskie zapewniają, aby w możliwie najkrótszym czasie po wystąpieniu poważnej awarii prowadzący zakład, stosując najbardziej odpowiednie środki, był zobowiązany:

- a) poinformować właściwy organ;
- b) dostarczyć właściwemu organowi, natychmiast po ich uzyskaniu, informacji dotyczących:
  - (i) okoliczności awarii;
  - (ii) substancji niebezpiecznych związanych z awarią;
  - (iii) dostępnych danych niezbędnych do oceny skutków awarii dla zdrowia ludzkiego, środowiska i mienia;
  - (iv) podjętych środków stosowanych w sytuacji awaryjnej;
- c) poinformować właściwy organ o przewidzianych środkach w celu:
  - (i) zmniejszenia średnio- i długotrwałych skutków awarii;
  - (ii) zapobiegnięcia powtórzeniu się takiej awarii;
- d) zaktualizować dostarczone informacje, jeżeli w toku dalszego badania zostaną ujawnione dodatkowe fakty mogące zmienić informacje lub wnioski wyciągnięte na ich podstawie.

#### Artykuł 17

#### **Działanie podejmowane przez właściwy organ w następstwie poważnej awarii**

Państwa członkowskie nakładają na właściwy organ wymóg, by w przypadku poważnej awarii organ ten:

- a) zapewnił podjęcie wszelkich pilnych, średnio- i długoterminowych środków, które mogą okazać się niezbędne;

- b) zebrał w drodze kontroli, badań i innych odpowiednich działań informacje niezbędne do przeprowadzenia pełnej analizy technicznych, organizacyjnych i kierowniczych aspektów awarii;
- c) podjął odpowiednie działania w celu zapewnienia zastosowania przez prowadzącego zakład niezbędnych środków zaradczych;
- d) wydał zalecenia w sprawie przyszłych środków zaradczych; oraz
- e) poinformował osoby, które mogą być narażone, o wystąpieniu awarii i – w odpowiednich przypadkach – o środkach podjętych w celu zmniejszenia skutków awarii.

#### Artykuł 18

#### **Informacje przekazywane przez państwa członkowskie w następstwie poważnej awarii**

1. Aby zapobiec poważnym awariom i zmniejszyć ich skutki, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o poważnych awariach mających miejsce na ich terytorium i spełniających kryteria wymienione w załączniku VI. Przekazują one Komisji następujące informacje:

- a) nazwę państwa członkowskiego, nazwę i adres organu odpowiedzialnego za sprawozdanie;
- b) datę, godzinę i miejsce awarii wraz z pełną nazwą prowadzącego zakład i adresem zakładu, którego dotyczyła awaria;
- c) krótki opis okoliczności awarii, w tym związanych z nią substancji niebezpiecznych, i jej bezpośrednich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska;
- d) krótki opis podjętych środków zastosowanych w sytuacji awaryjnej i bezpośrednich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, aby zapobiec powtórzeniu się takiej awarii;
- e) wyniki swoich analiz i zalecenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dostarczane są tak szybko, jak to możliwe, a najpóźniej w terminie roku od dnia awarii, przy użyciu bazy danych, o której mowa w art. 21 ust. 4. Jeżeli w wyznaczonym terminie mogą zostać dostarczone jedynie wstępne informacje wymagane na mocy ust. 1 lit. e) z myślą o ich wprowadzeniu do bazy danych, informacje te są aktualizowane po udostępnieniu wyników dalszych analiz i zaleceń.

Dopuszczalne jest przekazanie przez państwo członkowskie informacji, o których mowa w ust. 1 lit. e), w terminie późniejszym w celu umożliwienia zakończenia toczącego się postępowania sądowego, na które mogłoby wpłynąć zgłoszenie tych informacji.

3. Na użytek przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przez państwo członkowskie ustalony zostanie, w drodze aktów wykonawczych, wzór sprawozdania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres każdego organu, który może posiadać odpowiednie informacje dotyczące poważnych awarii i który może służyć radą właściwym organom innych państw członkowskich interweniującym w razie wystąpienia takiej awarii.

#### Artykuł 19

##### Zakaz użytkowania

1. Państwa członkowskie zabraniają użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli środki podjęte przez prowadzącego zakład w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są zdecydowanie niewystarczające. W tym celu państwa członkowskie biorą pod uwagę między innymi poważne przypadki zaniechania podjęcia niezbędnych działań wyszczególnionych w protokole kontroli.

Państwa członkowskie mogą zabronić użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli prowadzący zakład w określonym czasie nie przedstawi zgłoszenia, sprawozdań lub innych informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają prowadzącym zakłady możliwość odwołania się od zakazu wydanego przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 do właściwego organu określonego przepisami i procedurami krajowymi.

#### Artykuł 20

##### Kontrole

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy zorganizowały system kontroli.

2. Kontrole muszą być adekwatne do rodzaju przedmiotowego zakładu. Nie mogą one być uzależnione od otrzymania raportu o bezpieczeństwie lub innej przedstawionej dokumentacji. Muszą być one wystarczające w odniesieniu do planowanej i systematycznej oceny systemów wykorzystywanych w zakładzie bez względu na to, czy systemy te mają charakter techniczny, organizacyjny czy kierowniczy, aby zagwarantować w szczególności, że:

- a) prowadzący zakład może wykazać, że podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu;
- b) prowadzący zakład będzie mógł wykazać, że przewidział odpowiednie środki ograniczające skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim;

c) dane i informacje zawarte w raporcie o bezpieczeństwie lub każdej innej przedstawionej dokumentacji będą odpowiednio odzwierciedlać warunki panujące w zakładzie;

d) udostępniono publicznie informacje zgodnie z art. 14.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie zakłady zostały objęte planem kontroli na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz zapewniają regularny przegląd, a w razie konieczności aktualizację przedmiotowego planu.

Plan kontroli zawiera następujące elementy:

- a) ogólną ocenę odpowiednich kwestii z zakresu bezpieczeństwa;
- b) obszar geograficzny objęty planem kontroli;
- c) wykaz zakładów objętych planem;
- d) wykaz grup zakładów narażonych na ewentualny efekt domina zgodnie z art. 9;
- e) wykaz zakładów, w których szczególne zagrożenia zewnętrzne lub źródła zagrożeń mogą zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub jej skutki;
- f) procedury rutynowych kontroli, w tym programów takich kontroli zgodnie z ust. 4;
- g) procedury nierutynowych kontroli zgodnie z ust. 6;
- h) postanowienia dotyczące współpracy między różnymi organami kontroli.

4. Na podstawie planów kontroli, o których mowa w ust. 3, właściwy organ regularnie sporządza programy rutynowych kontroli wszystkich zakładów, z uwzględnieniem częstotliwości wizyt na ich terenie dla różnych rodzajów zakładów.

Okres między dwiema kolejnymi wizytami na terenie zakładu nie przekracza roku w przypadku zakładów o dużym ryzyku oraz trzech lat w przypadku zakładów o zwiększonym ryzyku, chyba że właściwy organ opracował program kontroli w oparciu o systematyczną ocenę zagrożeń poważnymi awariami w danych zakładach.

5. Systematyczna ocena zagrożeń w danych zakładach opiera się co najmniej na następujących kryteriach:

- a) potencjalny wpływ zakładów na zdrowie ludzkie i środowisko;



b) historia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

W razie konieczności uwzględnia się również odpowiednie ustalenia z kontroli przeprowadzonych na podstawie innych przepisów unijnych.

6. Nierutynowe kontrole przeprowadza się tak szybko, jak to możliwe w celu zbadania poważnych skarg, poważnych awarii lub sytuacji bliskich awariom, wypadków i przypadków niezgodności.

7. W ciągu czterech miesięcy po każdej kontroli właściwy organ powiadamia prowadzącego zakład o wnioskach z kontroli i wszystkich koniecznych do podjęcia działań. Właściwy organ zapewnia podjęcie przez prowadzącego zakład wszelkich takich koniecznych działań w rozsądnym terminie po otrzymaniu powiadomienia.

8. Jeżeli w wyniku kontroli ustalono poważny przypadek naruszenia niniejszej dyrektywy, w terminie sześciu miesięcy przeprowadzana jest dodatkowa kontrola.

9. Na ile to możliwe, kontrole są skoordynowane z kontrolami prowadzonymi na mocy innych przepisów unijnych i w stosownych przypadkach z nimi łączone.

10. Państwa członkowskie zachęcają właściwe organy do zapewnienia mechanizmów i narzędzi do celów wymiany doświadczeń i gromadzenia wiedzy, a w odpowiednich przypadkach do udziału w takich mechanizmach na szczeblu unijnym.

11. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady udzielali właściwym organom wszelkiej koniecznej pomocy, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na terenie zakładu i zebranie informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków dla celów niniejszej dyrektywy, w szczególności aby umożliwić organom pełną ocenę prawdopodobieństwa poważnej awarii i określenie zakresu ewentualnego zwiększonego prawdopodobieństwa lub nasilenia skutków poważnych awarii, przygotowanie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego i uwzględnienie substancji, które w związku z ich postacią fizyczną, szczególnymi warunkami lub lokalizacją, mogą wymagać dodatkowej uwagi.

#### Artykuł 21

##### System informacji i ich wymiana

1. Państwa członkowskie i Komisja wymieniają informacje związane z doświadczeniem nabytym w zakresie zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Informacje te dotyczą w szczególności sposobów funkcjonowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

2. Do dnia 30 września 2019 r., a następnie co cztery lata państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy.

3. W przypadku zakładów objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie dostarczają Komisji przynajmniej następujące informacje:

- a) imię i nazwisko lub nazwę prowadzącego zakład oraz dokładny adres danego zakładu;
- b) rodzaj lub rodzaje działalności zakładu.

Komisja tworzy i aktualizuje bazę danych zawierającą informacje dostarczone przez państwa członkowskie. Dostęp do bazy danych jest zastrzeżony dla osób upoważnionych przez Komisję lub przez właściwe organy państw członkowskich.

4. Komisja tworzy i przechowuje do dyspozycji państw członkowskich bazę danych zawierającą w szczególności szczegółowe informacje na temat poważnych awarii, które miały miejsce na terytorium państw członkowskich, w celu:

- a) szybkiego rozpowszechnienia informacji przekazanych przez państwa członkowskie wśród właściwych organów, zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2;
- b) przekazywania właściwym organom analiz przyczyn poważnych awarii oraz doświadczeń nabytych w wyniku takich awarii;
- c) przekazania właściwym organom informacji dotyczących środków zapobiegawczych;
- d) dostarczenia informacji o organizacjach udzielających porad lub istotnych informacji na temat występowania, zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii.

5. Do dnia 1 stycznia 2015 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu określenia sposobu przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, pochodzących od państw członkowskich oraz z odpowiednich baz danych, o których mowa w ust. 3 i 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

6. Baza danych, o której mowa w ust. 4, zawiera co najmniej:

- a) informacje dostarczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2;
- b) analizę przyczyn awarii;
- c) doświadczenia nabyte w wyniku awarii;
- d) informacje o środkach zapobiegawczych potrzebnych, by zapobiec powtarzaniu się awarii.

7. Komisja podaje do wiadomości publicznej część danych nieobjętą klauzulą poufności.

#### Artykuł 22

##### Dostęp do informacji i poufność

1. W interesie zapewnienia przejrzystości państwa członkowskie zobowiązują właściwy organ do udostępniania wszelkich informacji przez niego posiadanych na mocy niniejszej dyrektywy wszystkim osobom fizycznym i prawnym, które się o to zwrócą zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

2. Właściwy organ może odmówić ujawnienia lub ograniczyć zakres ujawnienia jakichkolwiek informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy, w tym na mocy art. 14, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 4 dyrektywy 2003/4/WE.

3. Właściwy organ może odmówić ujawnienia będących w jego posiadaniu pełnych informacji, o których mowa w art. 14 ust. 2 lit. b) i c), bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, jeśli prowadzący zakład zażądał, aby nie udostępniać pewnych części raportu o bezpieczeństwie lub wykazu substancji niebezpiecznych, ze względów określonych w art. 4 dyrektywy 2003/4/WE.

Z tych samych względów właściwy organ może również postanowić, że niektóre części sprawozdania lub wykazu nie zostaną ujawnione. W takich przypadkach, po uzyskaniu zgody tego organu, prowadzący zakład przedkłada właściwemu organowi zmienione sprawozdanie lub wykaz niezawierające tych części.

#### Artykuł 23

##### Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) każdy wnioskujący o informacje na mocy art. 14 ust. 2 lit. b) lub c) lub art. 22 ust. 1 niniejszej dyrektywy miał możliwość wystąpienia z wnioskiem, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2003/4/WE, o dokonanie przeglądu działań lub zaniechań właściwego organu w związku z takim wnioskiem;
- b) w ramach odnośnych krajowych systemów prawnych członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedur odwoławczych wprowadzonych na mocy art. 11 dyrektywy 2011/92/UE dla przypadków podlegających art. 15 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

#### Artykuł 24

##### Wytyczne

Komisja może opracować wytyczne dotyczące bezpiecznych odległości oraz efektu domina.

#### Artykuł 25

##### Zmiana załączników

Komisję upoważnia się do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w celu dostosowywania do postępu technicznego załączników II–VI. Dostosowanie takie nie może prowadzić do istotnych zmian określonych w niniejszej dyrektywie zobowiązań państw członkowskich i prowadzących zakłady.

#### Artykuł 26

##### Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 25, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 sierpnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż cztery miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 25, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 25 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

#### Artykuł 27

##### Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy dyrektywy 96/82/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

**Artykuł 28****Sankcje**

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 1 czerwca 2015 r.; państwa członkowskie powiadamiają Komisję niezwłocznie o każdej późniejszej ich zmianie.

**Artykuł 29****Sprawozdawczość i przegląd**

1. Do dnia 30 września 2020 r., a następnie co cztery lata Komisja, na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 oraz art. 21 ust. 2, a także informacji zawartych w bazach danych, o których mowa w art. 21 ust. 3 i 4, jak również biorąc pod uwagę realizację art. 4, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wdrażania i skutecznego funkcjonowania niniejszej dyrektywy, wraz z informacjami na temat poważnych awarii, jakie miały miejsce na terytorium Unii oraz ich ewentualnego wpływu na wdrażanie niniejszej dyrektywy. Do pierwszego takiego sprawozdania Komisja włącza ocenę potrzeby zmiany zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. W stosownych przypadkach każdemu sprawozdaniu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy.

2. W kontekście odpowiednich przepisów Unii Komisja może przeanalizować konieczność zbadania kwestii odpowiedzialności finansowej prowadzącego zakład z tytułu poważnych awarii, w tym również kwestii odnoszących się do ubezpieczeń.

**Artykuł 30****Zmiana dyrektywy 96/82/WE**

W dyrektywie 96/82/WE w nagłówku „Produkty ropopochodne” w części 1 załącznika I dodaje się sformułowanie „d) ciężki olej opałowy”.

**Artykuł 31****Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 31 maja 2015 r. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 czerwca 2015 r.

Niezależnie od akapitu pierwszego państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 30 niniejszej dyrektywy do dnia 14 lutego 2014 r. Stosują one te przepisy od dnia 15 lutego 2014 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

**Artykuł 32****Uchylenie**

1. Dyrektywa 96/82/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2015 r.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

**Artykuł 33****Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

**Artykuł 34****Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu  
Europejskiego

M. SCHULZ  
Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS  
Przewodniczący

## LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

- Załącznik I — Substancje niebezpieczne
- Załącznik II — Minimalny zakres danych i informacji, które należy uwzględnić w raporcie o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10
- Załącznik III — Informacje, o których mowa w art. 8 ust. 5 i w art. 10, dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom
- Załącznik IV — Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach operacyjno-ratowniczych, o których mowa w art. 12
- Załącznik V — Informacje przekazywane społeczności zgodnie z art. 14 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a)
- Załącznik VI — Kryteria zgłaszania Komisji poważnej awarii zgodnie z art. 18 ust. 1
- Załącznik VII — Tabela korelacji
-

## ZAŁĄCZNIK I

## SUBSTANCJE NIEBEZPIECZNE

Do substancji niebezpiecznych objętych kategoriami zagrożeń wymienionych w kolumnie 1 części 1 niniejszego załącznika zastosowanie mają ilości progowe określone w kolumnie 2 i 3 części 1.

W przypadku gdy substancja niebezpieczna jest objęta częścią 1 niniejszego załącznika oraz jest wyszczególniona w części 2, zastosowanie mają do niej ilości progowe określone w kolumnie 2 i 3 części 2.

## CZĘŚĆ 1

## Kategorie niebezpiecznych substancji

Niniejsza część obejmuje wszystkie substancje niebezpieczne objęte kategoriami zagrożeń wymienionymi w kolumnie 1:

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie zagrożeń zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008	Ilości progowe (w tonach) substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 3 ust. 10, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
Dział „H” – ZAGROŻENIA DLA ZDROWIA		
H1 OSTRO TOKSYCZNE, kategoria 1, wszystkie drogi narażenia	5	20
H2 OSTRO TOKSYCZNE — Kategoria 2, wszystkie drogi narażenia — Kategoria 3, narażenie drogą inhalacyjną (zob. uwaga 7)	50	200
H3 DZIAŁANIE TOKSYCZNE NA ORGANY DOCELOWE – NARAŻENIE JEDNORAZOWE Działanie toksyczne na narządy docelowe, narażenie jednorazowe, kategoria 1	50	200
Dział „P” – ZAGROŻENIA FIZYCZNE		
P1a MATERIAŁY WYBUCHOWE (zob. uwaga 8) — Niestabilne materiały wybuchowe lub — Wybuchowe, podklasa 1.1., 1.2, 1.3, 1.5 lub 1.6, lub — Substancje lub mieszaniny o właściwościach wybuchowych określonych metodą opisaną w części A.14 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 440/2008 (zob. uwaga 8) i nienależące do klas zagrożenia, jakie wywołują nadtlarki organiczne lub substancje i mieszaniny samoreaktywne	10	50
P1b MATERIAŁY WYBUCHOWE (zob. uwaga 8) Materiały wybuchowe, podklasa 1.4 (zob. uwaga 10)	50	200
P2 GAZY ŁATWOPALNE Gazy łatwopalne, kategoria 1 lub 2	10	50
P3a AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1) Aerozole „łatwopalne” kategorii 1 lub 2, zawierające gazy łatwopalne kategorii 1 lub 2 lub ciecze łatwopalne kategorii 1	150 (netto)	500 (netto)
P3b AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1) Aerozole „łatwopalne” kategorii 1 lub 2, niezawierające gazów łatwopalnych kategorii 1 lub 2 ani cieczy łatwopalnych kategorii 1 (zob. uwaga 11.2)	5 000 (netto)	50 000 (netto)

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie zagrożeń zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008	Ilości progowe (w tonach) substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 3 ust. 10, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
P4 GAZY UTLENIAJĄCE Gazy utleniające, kategoria 1	50	200
P5a CIECZE ŁATWOPALNE — Ciecze łatwopalne, kategoria 1, lub — Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia, lub — Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu $\leq 60$ °C, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia (zob. uwaga 12)	10	50
P5b CIECZE ŁATWOPALNE — Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami, lub — Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu $\leq 60$ °C, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami (zob. uwaga 12)	50	200
P5c CIECZE ŁATWOPALNE Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, nieobjęte P5a i P5b	5 000	50 000
P6a SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ A lub B, lub nadtlutki organiczne, typ A lub B	10	50
P6b SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ C, D, E lub F, lub nadtlutki organiczne, typ C, D, E lub F	50	200
P7 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE PIROFORYCZNE Substancje ciekłe piroforyczne, kategoria 1 Substancje stałe piroforyczne, kategoria 1	50	200
P8 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE UTLENIAJĄCE Substancje ciekłe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3, lub Substancje stałe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3	50	200
Dział „E” – ZAGROŻENIA DLA ŚRODOWISKA		
E1 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii ostre 1 lub przewlekłe 1	100	200
E2 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii przewlekłe 2	200	500
Dział „O” – POZOSTAŁE ZAGROŻENIA		
O1 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH014	100	500
O2 Substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą wydzielają gazy łatwopalne, kategoria 1	100	500
O3 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH029	50	200

## CZĘŚĆ 2

## Wskazane substancje niebezpieczne

Kolumna 1	Numer CAS <sup>(1)</sup>	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
1. Azotan amonu (zob. uwaga 13)	—	5 000	10 000
2. Azotan amonu (zob. uwaga 14)	—	1 250	5 000
3. Azotan amonu (zob. uwaga 15)	—	350	2 500
4. Azotan amonu (zob. uwaga 16)	—	10	50
5. Azotan potasu (zob. uwaga 17)	—	5 000	10 000
6. Azotan potasu (zob. uwaga 18)	—	1 250	5 000
7. Pięciotlenek arsenu, kwas arsenowy (V) lub jego sole	1303-28-2	1	2
8. Trójtlenek arsenu, kwas arsenowy (III) lub jego sole	1327-53-3		0,1
9. Brom	7726-95-6	20	100
10. Chlor	7782-50-5	10	25
11. Związki niklu w formie wdychalnego pyłu: tlenek niklu, ditlenek niklu, siarczek niklu, disiarczek triniklu, tritlenek diniklu	—		1
12. Etylenoimina	151-56-4	10	20
13. Fluor	7782-41-4	10	20
14. Formaldehyd (o stężeniu $\geq 90\%$ )	50-00-0	5	50
15. Wodór	1333-74-0	5	50
16. Chlorowodór (gaz skroplony)	7647-01-0	25	250
17. Alkile ołowiu	—	5	50
18. Łatwopalne gazy ciekłe, kategoria 1 lub 2 (w tym gaz płynny) i gaz ziemny (zob. uwaga 19)	—	50	200
19. Acetylen	74-86-2	5	50
20. Tlenek etylenu	75-21-8	5	50
21. Tlenek propylenu	75-56-9	5	50
22. Metanol	67-56-1	500	5 000
23. 4, 4'-metylenobis (2-chloranilina) lub sole w formie sproszkowanej	101-14-4		0,01
24. Izocyjanian metylu	624-83-9		0,15
25. Tlen	7782-44-7	200	2 000
26. 2,4-diizocyjanian toluilenu	584-84-9	10	100
2,6-diizocyjanian toluilenu	91-08-7		

Kolumna 1	Numer CAS <sup>(1)</sup>	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
27. Dichlorek karbonylu (fosgen)	75-44-5	0,3	0,75
28. Arsyna (arsenowódór)	7784-42-1	0,2	1
29. Fosforowódór (trójwoderek fosforu)	7803-51-2	0,2	1
30. Dichlorek siarki	10545-99-0		1
31. Tritlenek siarki	7446-11-9	15	75
32. Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodioxyny (w tym TCDD), obliczone jako ekwiwalent TCDD (zob. uwaga 20)	—		0,001
33. Następujące SUBSTANCJE RAKOTWÓRCZE lub mieszaniny zawierające następujące substancje rakotwórcze w stężeniach przekraczających 5 % wagowych:  4-aminobifenyl lub jego sole, chlorek benzylidenu, benzydyna lub jej sole, Eter bis (chlorometylowy), eter chlorometylo-metylowy, 1,2-dibromoetan, siarczan dietylu, siarczan dimetylu, chlorek dimetylokarbamoilowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2-dimetylohydrazyna, dimetylonitrozoamina, heksametylo-fosforo-triamid, hydrazyna, 2- naftyloamina lub sole, 4-nitrobifenyl i 1,3-propanosulton	—	0,5	2
34. Produkty ropopochodne i paliwa alternatywne a) benzyny i benzyny ciężkie; b) nafty (w tym paliwa do silników odrzutowych); c) oleje gazowe (w tym paliwo do silników wysokoprężnych, oleje opałowe i mieszaniny olejów gazowych); d) ciężki olej opałowy; e) paliwa alternatywne mające takie samo zastosowanie i posiadające podobne właściwości pod względem palności oraz zagrożeń dla środowiska jak produkty, o których mowa w lit. a)–d)	—	2 500	25 000
35. Amoniak bezwodny	7664-41-7	50	200
36. Trifluorek boru	7637-07-2	5	20
37. Siarkowódór	7783-06-4	5	20
38. Piperydyna	110-89-4	50	200
39. Bis(2-dimetyloaminoetylo)metyloamina	3030-47-5	50	200
40. 3-(2-etyloheksyloksy)propyloamina	5397-31-9	50	200
41. Mieszaniny (*) podchlorynu sodu zaklasyfikowane jako substancje o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego, kategoria 1 [H400] zawierające mniej niż 5 % aktywnego chloru i niezaklasyfikowane do żadnej innej kategorii zagrożenia w części 1 załącznika I		200	500

(\*) Pod warunkiem, że mieszanina ta niezawierająca podchlorynu sodu nie została zaklasyfikowana jako substancja o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego, kategoria 1 [H400].



Kolumna 1	Numer CAS <sup>(1)</sup>	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
42. Propyloamina (zob. uwaga 21)	107-10-8	500	2 000
43. Akrylan tert-butylu (zob. uwaga 21)	1663-39-4	200	500
44. 2-metylo-3-butenonitryl (zob. uwaga 21)	16529-56-9	500	2 000
45. Tetrahydro-3,5-dimetylo-1,2,3,5-tiadiazyno-2-tion (Dazomet) (zob. uwaga 21)	533-74-4	100	200
46. Akrylan metylu (zob. uwaga 21)	96-33-3	500	2 000
47. 3-metylopirydyna (zob. uwaga 21)	108-99-6	500	2 000
48. 1-bromo-3-chloropropan (zob. uwaga 21)	109-70-6	500	2 000

<sup>(1)</sup> Numer CAS jest zawarty wyłącznie do celów identyfikacji.

#### UWAGI DO ZAŁĄCZNIKA I

- Substancje i mieszaniny zostały sklasyfikowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.
- Mieszaniny są traktowane tak samo jak czyste substancje, jeśli ich stężenie mieści się w granicach ustalonych zgodnie z ich właściwościami zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 lub zgodnie z ich ostatnim dostosowaniem do postępu technicznego, chyba że wyraźnie określono ich skład procentowy lub inną konkretną charakterystykę.
- Ustanowione powyżej ilości progowe odnoszą się do każdego zakładu.

Ilości, które należy brać pod uwagę w celu zastosowania odpowiednich artykułów, to maksymalne ilości występujące lub mogące wystąpić jednocześnie w dowolnym momencie. Do celów obliczania całkowitej występującej ilości pod uwagę nie są brane substancje niebezpieczne znajdujące się w zakładzie wyłącznie w ilości nie większej niż 2 % odpowiedniej ilości progowej, jeśli ich umiejscowienie w zakładzie jest takie, że nigdzie indziej na terenie tego zakładu nie może doprowadzić do poważnych awarii.

- W stosownych przypadkach mają zastosowanie następujące zasady regulujące sumowanie niebezpiecznych substancji lub kategorii niebezpiecznych substancji:

W przypadku zakładu, w którym nie ma żadnych poszczególnych substancji niebezpiecznych w ilościach przekraczających lub równych odnośnym wielkościom progowym, w celu ustalenia, czy zakład jest objęty odnośnymi wymogami niniejszej dyrektywy, stosowana jest poniższa zasada.

Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów o dużym ryzyku, jeśli suma

$$q_1/Q_{U1} + q_2/Q_{U2} + q_3/Q_{U3} + q_4/Q_{U4} + q_5/Q_{U5} + \dots \text{ jest większa lub równa } 1,$$

gdzie  $q_x$  = ilość substancji niebezpiecznej  $x$  (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub części 2 niniejszego załącznika,

a  $Q_{UX}$  = odpowiednia ilość progowa dla substancji niebezpiecznej lub kategorii z kolumny 3 w części 1 lub z kolumny 3 części 2 niniejszego załącznika.

Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów o zwiększonym ryzyku, jeśli suma

$$q_1/Q_{L1} + q_2/Q_{L2} + q_3/Q_{L3} + q_4/Q_{L4} + q_5/Q_{L5} + \dots \text{ jest większa lub równa } 1,$$

gdzie  $q_x$  = ilość substancji niebezpiecznej  $x$  (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub części 2 niniejszego załącznika,

a  $Q_{LX}$  = odnośna ilość progowa dla substancji niebezpiecznej lub kategorii z kolumny 2 w części 1 lub z kolumny 2 w części 2 niniejszego załącznika.

Niniejszą zasadę stosuje się do oceny zagrożenia dla zdrowia, zagrożenia fizycznego i zagrożenia dla środowiska. Dlatego musi być stosowana trzykrotnie:

- a) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2 i będących ostro toksycznymi kategorii 1, 2 lub 3 (droga inhalacyjna) lub mających działanie toksyczne na narządy docelowe, narażenie jednorazowe, kategorii 1, razem z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem H; pozycje H1–H3 części 1;
- b) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2 i będących materiałami wybuchowymi, gazami łatwopalnymi, aerozolami łatwopalnymi, gazami utleniającymi, cieczami łatwopalnymi, substancjami i mieszaninami samoreaktywnymi, nadtlenkami organicznymi, substancjami ciekłymi i stałymi piroforycznymi, substancjami stałymi i ciekłymi utleniającymi, łącznie z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem P; pozycje P1–P8 części 1;
- c) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2, które są niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii ostre 1, w kategorii przewlekłe 1 lub w kategorii przewlekłe 2, razem z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem E; pozycje E1–E2 części 1.

Odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie, jeżeli którakolwiek z sum uzyskanych w drodze określonej w lit. a), b) lub c) jest większa lub równa 1.

5. W przypadku substancji niebezpiecznych, które nie są objęte rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, w tym odpadów, lecz które jednak znajdują się lub mogą znaleźć się w zakładzie oraz które w warunkach panujących w zakładzie posiadają lub mogą posiadać równoważne właściwości pod względem możliwości wywołania poważnych awarii, są one tymczasowo przypisane do najbardziej analogicznej kategorii lub wskazanej substancji niebezpiecznej objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
6. W przypadku substancji niebezpiecznych, których właściwości mogą zostać zaklasyfikowane do większej liczby kategorii niż jedna, do celów niniejszej dyrektywy stosuje się najniższą wartość progową. Jednakże w celu zastosowania zasady zawartej w uwadze 4 stosuje się najniższą wartość progową dla każdej grupy kategorii w uwadze 4 lit. a), b) i c) odpowiadającą przedmiotowej klasyfikacji.
7. Substancje niebezpieczne będące ostro toksyczne kategorii 3 drogą pokarmową (H 301) należą do pozycji H2 OSTRO TOKSYCZNE w przypadkach, gdy nie można ich zaklasyfikować ani ze względu na ostrą toksyczność drogą inhalacyjną, ani ze względu na ostrą toksyczność drogą skórną, przykładowo z uwagi na brak decydujących danych na temat ich toksyczności drogą inhalacyjną lub skórną.
8. Kategoria zagrożeń „materiały wybuchowe” obejmuje wyroby wybuchowe (zob. pkt 2.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008). Jeśli znana jest ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie, ilość ta powinna zostać uwzględniona do celów niniejszej dyrektywy. Jeśli ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie jest nieznaną, do celów niniejszej dyrektywy cały wyrób traktuje się, jako wybuchowy.
9. Badanie właściwości wybuchowych substancji i mieszanin jest niezbędne tylko w przypadku, gdy procedura kwalifikacyjna zgodna z aneksem 6 część 3 Zaleceń ONZ dotyczących transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów ONZ (Podręcznik badań i kryteriów ONZ) <sup>(1)</sup> pozwala zidentyfikować substancję lub mieszaninę jako substancję/mieszaninę o potencjalnych właściwościach wybuchowych.
10. Jeśli substancje i mieszaniny wybuchowe z podklasy 1.4 są rozpakowywane lub przepakowywane, przypisuje się je do pozycji P1a, chyba że okaże się, że zagrożenie nadal odpowiada podklasie 1.4, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.
- 11.1. Aerozole łatwopalne są klasyfikowane zgodnie z dyrektywą Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli <sup>(2)</sup> (dyrektywa dotycząca dozowników aerozoli). Aerozole „skrajnie łatwopalne” i „łatwopalne” z dyrektywy 75/324/EWG odpowiadają łatwopalnym aerozolom odpowiednio kategorii 1 lub 2 z rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.
- 11.2. Aby zastosować tę pozycję, należy udokumentować, że dozownik aerozolu nie zawiera łatwopalnego gazu kategorii 1 lub 2 ani łatwopalnej cieczy kategorii 1.

<sup>(1)</sup> Więcej wytycznych w zakresie odstąpienia od badania można znaleźć w pkt A.14 opisu metody - zob. rozporządzenie Komisji (WE) nr 440/2008 z dnia 30 maja 2008 r. ustalające metody badań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 142 z 31.5.2008, s. 1).

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 147 z 9.6.1975, s. 40.

12. Zgodnie z pkt 2.6.4.5 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 ciecze o temperaturze zapłonu przekraczającej 35 °C nie muszą być klasyfikowane w kategorii 3, w przypadku uzyskania negatywnych wyników w badaniu na podtrzymanie palenia L.2, część III, sekcja 32 podręcznika badań i kryteriów ONZ. Nie ma to jednak zastosowania w warunkach podwyższonej temperatury lub ciśnienia, w związku z tym takie ciecze są włączone do tej pozycji.

13. Azotan amonu (5 000/10 000): nawozy zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu

Niniejsza uwaga ma zastosowanie do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu (nawozy sztuczne złożone zawierają azotan amonu z fosforanem lub potażem), zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem nieckowym określonym w ramach ONZ (zob. Podręcznik badań i kryteriów ONZ część III pkt 38.2) i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

— od 15,75 % <sup>(1)</sup> do 24,5 % <sup>(2)</sup> wagowych, a substancje palne/organiczne lub spełniające wymogi załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów <sup>(3)</sup> nie przekraczają łącznie 0,4 %,

— 15,75 % wagowych lub mniej oraz obejmuje nieograniczoną ilość substancji palnych.

14. Azotan amonu (1 250/5 000): stosowany jako nawóz

Ma to zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu oraz do złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu, które spełniają wymogi załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:

— przekracza 24,5 % wagowych, z wyjątkiem mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %,

— przekracza 15,75 % wagowych w mieszaninach azotanu amonu i siarczanu (VI) amonu,

— przekracza 28 % <sup>(4)</sup> wagowych, dla mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %.

15. Azotan amonu (350/2 500): techniczny

Ma to zastosowanie do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

— od 24,5 % do 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,4 % substancji palnych,

— ponad 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,2 % substancji palnych.

Ma to również zastosowanie do wodnych roztworów azotanu amonu, w których stężenie azotanu amonu przekracza 80 % wagowych.

16. Azotan amonu (10/50): materiał „poza specyfikacją” i nawozy nieprzechodzące testu detonacji

Ma to zastosowanie do:

— materiału odrzuconego w procesie produkcyjnym oraz do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu i nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu, o których mowa w uwagach 14 i 15, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi, przekazane do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przetworzenia, recyklingu lub obróbki do celów bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie są już one zgodne ze specyfikacjami w uwagach 14 i 15,

— nawozów, o których mowa w uwadze 13 tiret pierwsze i w uwadze 14 do niniejszego załącznika, niespełniających wymogów załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003.

17. Azotan potasu (5 000/10 000)

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci bryłek/granulatu), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

<sup>(1)</sup> 15,75 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 45 % azotanu amonu.

<sup>(2)</sup> 24,5 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 70 % azotanu amonu.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 304 z 21.11.2003, s. 1.

<sup>(4)</sup> 28 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 80 % azotanu amonu.

## 18. Azotan potasu (1 250/5 000)

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci kryształów), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

## 19. Biogaz uszlachetniony

Na użytek wdrożenia niniejszej dyrektywy biogaz uszlachetniony może być zaklasyfikowany do pozycji 18 części 2 załącznika I, w przypadkach gdy został on przetworzony zgodnie z obowiązującymi normami dla biogazu oczyszczonego i biogazu uszlachetnionego przy zapewnieniu jakości równoważnej do jakości gazu ziemnego, w tym zawartości metanu, i gdy zawiera on maksymalnie 1 % tlenu.

## 20. Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodiamsyny

Ilości polichlorowanych dibenzofuranów i polichlorowanych dibenzodiamsyn są określane przy użyciu następujących współczynników:

TEF – WHO 2005			
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDD	1	2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
		1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1		
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
		1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
OCDD	0,0003	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,0003

(T = tetra, P = penta, Hx = hexa, Hp = hepta, O = octa)

Odniesienie – Van den Berg et al: The 2005 World Health Organization Re-evaluation of Human and Mammalian Toxic Equivalency Factors for Dioxins and Dioxin-like Compounds

## 21. W przypadkach gdy substancja niebezpieczna należy do kategorii P5a Ciecze łatwopalne lub do kategorii P5b Ciecze łatwopalne, wówczas do celów niniejszej dyrektywy stosuje się najniższą wartość progową.

## ZAŁĄCZNIK II

**Minimalny zakres danych i informacji, które należy uwzględnić w raporcie o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10**

## 1. Informacje dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu mające na celu zapobieganie poważnym awariom.

Informacje te obejmują elementy określone w załączniku III.

## 2. Przedstawienie środowiska zakładu:

- a) opis zakładu i jego środowiska, z uwzględnieniem położenia geograficznego, warunków meteorologicznych, geologicznych, hydrograficznych i w razie potrzeby, jego historii;
- b) identyfikacja instalacji oraz innej działalności zakładu, które mogą stanowić zagrożenia poważnymi awariami;
- c) w oparciu o dostępne informacje identyfikacja sąsiednich zakładów oraz innych obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarów i inwestycji, które mogłyby być źródłem zagrożenia lub zwiększyć ryzyko lub skutki wystąpienia poważnej awarii i efektu domina;
- d) opis obszarów, na których może wystąpić poważna awaria.

## 3. Opis instalacji:

- a) opis głównych czynności i produktów części tych zakładów, które są istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa, źródeł zagrożeń poważnymi awariami i warunków, w jakich może zaistnieć poważna awaria wraz z opisem proponowanych środków zapobiegawczych;
- b) opis procesów, w szczególności metod działania; w stosownych przypadkach z uwzględnieniem dostępnych informacji na temat najlepszych praktyk;
- c) opis niebezpiecznych substancji:
  - (i) spis niebezpiecznych substancji, z uwzględnieniem:
    - identyfikacji niebezpiecznych substancji: nazwa chemiczna, numer CAS, nazwa według nomenklatury IUPAC,
    - maksymalnej ilości znajdujących się lub mogących się znajdować substancji niebezpiecznych;
  - (ii) właściwości fizyczne, chemiczne i toksykologiczne oraz wskazanie zagrożeń bezpośrednich lub o opóźnionych skutkach dla zdrowia ludzkiego i środowiska;
  - (iii) zachowanie chemiczne i fizyczne w normalnych warunkach użytkowania lub w warunkach, w których można przewidzieć awarie.

## 4. Identyfikacja i analiza zagrożeń awariami oraz metody zapobiegawcze:

- a) szczegółowy opis scenariuszy poważnych awarii, które mogą się zdarzyć, oraz ich prawdopodobieństwo lub warunki, w jakich takie awarie mogą się zdarzyć, wraz ze streszczeniem przypadków mogących przyczynić się do rozpoczęcia każdego scenariusza, bez względu na to, czy przyczyny będą tkwić wewnątrz, czy na zewnątrz instalacji; w tym w szczególności:
  - (i) przyczyny operacyjne;
  - (ii) przyczyny zewnętrzne, takie jak przyczyny związane z efektami domina, z obiektami, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarami i zabudowaniami, które mogą być źródłem zagrożenia poważną awarią lub które mogą zwiększyć takie zagrożenie lub jego skutki;
  - (iii) przyczyny naturalne, na przykład trzęsienia ziemi lub powódzie;
- b) ocena zasięgu i skali skutków zidentyfikowanych poważnych awarii, w tym mapy, zobrazowania lub, stosownie do potrzeb, równoważne opisy ukazujące obszary, które mogą zostać dotknięte takimi awariami mogącymi powstać w zakładzie;

- c) przegląd wcześniejszych awarii i zdarzeń z takimi samymi wykorzystywanymi substancjami i procesami, uwzględnienie zdobytych w związku z nimi doświadczeń i wyraźne odniesienie do konkretnych działań podjętych w celu zapobiegania takim awariom;
  - d) opis parametrów technicznych i sprzętu użytego do celów bezpieczeństwa instalacji.
5. Środki ochrony i interwencji ograniczające skutki poważnej awarii:
- a) opis urządzeń zainstalowanych w zakładzie przemysłowym w celu ograniczenia skutków poważnej awarii dla zdrowia ludzkiego i środowiska, w tym na przykład systemy wykrywające/zabezpieczające, urządzenia techniczne do ograniczania rozmiarów przypadkowych emisji, w tym rozpylacz do wody; paroizolacja; awaryjne łapacze kropel lub naczynia zbiorcze; zawory odcinające; systemy utrzymujące atmosferę obojętną; zbiorniki wody użytej do gaszenia pożaru;
  - b) organizacja alarmowania i środków interwencyjnych;
  - c) opis wewnętrznych lub zewnętrznych zasobów możliwych do zadysponowania;
  - d) opis wszelkich środków technicznych i nietechnicznych mających znaczenie dla ograniczenia wpływu poważnej awarii.
-

## ZAŁĄCZNIK III

**Informacje, o których mowa w art. 8 ust. 5 i w art. 10, dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom**

Mając na celu wdrożenie opracowanego przez prowadzącego zakład systemu zarządzania bezpieczeństwem, uwzględniane są następujące elementy:

- a) system zarządzania bezpieczeństwem jest proporcjonalny do zagrożeń, działalności przemysłowej i złożoności organizacji w zakładzie i jest oparty na ocenie ryzyka; powinien obejmować tę część ogólnego systemu zarządzania, która z kolei obejmuje strukturę organizacyjną, zakres odpowiedzialności, praktyki, procedury, procesy i zasoby konieczne do określenia oraz wprowadzenia w życie polityki zapobiegania poważnym awariom;
- b) system zarządzania bezpieczeństwem uwzględnia następujące kwestie:
  - (i) organizację i personel – rola i obowiązki personelu uczestniczącego w zarządzaniu poważnymi zagrożeniami na wszystkich poziomach organizacji, a także środki podjęte w celu uświadomienia potrzeby ciągłego doskonalenia. Identyfikacja potrzeb szkoleniowych takiego personelu oraz zapewnienie szkoleń w tym zakresie. Zaangażowanie pracowników i podwykonawców pracujących w zakładzie ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa;
  - (ii) określenie oraz ocena poważnych zagrożeń – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej identyfikacji poważnych zagrożeń wynikających z prawidłowego i nieprawidłowego działania, w tym w stosownych przypadkach w odniesieniu do działań zleconych, oraz ocena ich prawdopodobieństwa i skali;
  - (iii) kontrola operacyjna – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur oraz instrukcji bezpiecznego funkcjonowania, z uwzględnieniem utrzymania danego zakładu przemysłowego, procesów i urządzeń, zarządzania alarmami oraz tymczasowych przerw w funkcjonowaniu; biorąc pod uwagę posiadane informacje na temat najlepszych praktyk w zakresie monitoringu i kontroli, w celu ograniczenia ryzyka awarii systemu; zarządzanie ryzykiem związanym ze starzeniem się sprzętu zainstalowanego w zakładzie i korozją oraz kontrola tego ryzyka; wykaz zakładowego sprzętu, strategia i metodologia monitoringu i kontroli stanu sprzętu; właściwe działania następcze oraz wszelkie niezbędne środki zaradcze;
  - (iv) zarządzanie zmianami – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących planowanych zmian w instalacjach, procesach lub magazynach lub ich nowych projektów;
  - (v) planowanie operacyjno-ratownicze – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur identyfikacji przewidywalnych awarii w drodze systematycznej analizy, przygotowania, sprawdzenia i przeglądu planów operacyjno-ratowniczych mających na celu szybką reakcję na sytuacje awaryjne oraz zapewnienie odpowiedniego szkolenia przedmiotowym pracownikom. Szkolenie takie należy zapewnić całemu personelowi pracującemu w zakładzie z uwzględnieniem właściwych podwykonawców;
  - (vi) kontrolowanie wykonywania zadań – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur stałej oceny zgodności z wytycznymi ustalonymi w przyjętej przez prowadzącego zakład polityce zapobiegania poważnym awariom i systemie zarządzania bezpieczeństwem oraz mechanizmów badania i podejmowania działań naprawczych w przypadku braku zgodności. Procedury te obejmują przyjęty przez prowadzących zakłady system zgłaszania poważnych awarii lub sytuacji bliskich awariom, szczególnie związanych z zaniedbaniem środków ochronnych, oraz badanie ich i uzupełnianie w oparciu o zdobyte doświadczenia. Procedury mogłyby również obejmować wskaźniki wykonania zadań, takie jak wskaźniki efektywności systemu bezpieczeństwa i inne właściwe wskaźniki;
  - (vii) audyt i przegląd — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej okresowej oceny polityki zapobiegania poważnym awariom oraz skuteczności i przydatności systemu zarządzania bezpieczeństwem; udokumentowany przegląd dotyczący efektywności wspomnianej polityki i systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz ich aktualizacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, w tym uwzględnienie i wdrożenie niezbędnych zmian określonych w audycie i przeglądzie.

## ZAŁĄCZNIK IV

**Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach operacyjno-ratowniczych, o których mowa w art. 12**

## 1. Wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze:

- a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do wprowadzania w życie procedur bezpieczeństwa oraz osób odpowiedzialnych za działania ograniczające skutki na miejscu oraz koordynujących takie działania;
- b) imię i nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za łączność z organami odpowiedzialnymi za zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze;
- c) w odniesieniu do przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które w znaczącym stopniu mogą wywoływać poważne awarie, opis działań, jakie powinny być podjęte w celu kontroli tych warunków lub wydarzeń oraz ograniczenia ich skutków, wraz z opisem sprzętu bezpieczeństwa oraz dostępnych zasobów;
- d) ustalenia w zakresie ograniczenia ryzyka osób znajdujących się na miejscu, w tym sposób ostrzegania oraz działania, jakie osoby ostrzeżone mają podjąć;
- e) ustalenia w zakresie wczesnego ostrzegania o awariach organów odpowiedzialnych za wprowadzanie w życie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, rodzaj informacji, które należy uwzględnić we wczesnych ostrzeżeniach, oraz ustalenia dotyczące udzielania bardziej szczegółowych informacji w miarę ich dostępności;
- f) w razie konieczności, ustalenia w zakresie szkoleń dla pracowników na temat obowiązków, które będą musieli wykonywać oraz, w odpowiednich przypadkach, w zakresie koordynacji tych szkoleń ze służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo poza terenem zakładu;
- g) ustalenia w zakresie udzielania pomocy podczas działań ograniczających skutki poza terenem zakładu.

## 2. Zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze:

- a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur bezpieczeństwa oraz osób upoważnionych do kierowania działaniami i ich koordynacji poza terenem zakładu;
  - b) ustalenia w zakresie przyjmowania wczesnych ostrzeżeń o awariach oraz procedury alarmowe i wzywania pomocy;
  - c) ustalenia w zakresie koordynacji środków niezbędnych do wdrożenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
  - d) ustalenia w zakresie udzielania pomocy podczas przeprowadzania działań ograniczające skutki na terenie zakładu;
  - e) ustalenia w zakresie działań ograniczających skutki poza terenem zakładu, w tym reakcje na scenariusze poważnych awarii określone w raporcie o bezpieczeństwie i rozważenie potencjalnych efektów domina, w tym także tych, które mają wpływ na środowisko;
  - f) ustalenia w zakresie informowania społeczności i sąsiednich zakładów lub obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 9, na temat awarii oraz sposobu, w jaki należy się zachowywać w czasie awarii;
  - g) ustalenia w zakresie informowania służb ratowniczych innych państw członkowskich w razie wystąpienia poważnej awarii z ewentualnymi transgranicznymi skutkami.
-



## ZAŁĄCZNIK V

**Informacje przekazywane społeczności zgodnie z art. 14 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a)**

## CZĘŚĆ 1

W odniesieniu do wszystkich zakładów objętych niniejszą dyrektywą:

1. Imię i nazwisko lub nazwa prowadzącego zakład oraz pełny adres przedmiotowego zakładu.
2. Potwierdzenie, że zakład podlega przepisom wykonawczym lub administracyjnym wdrażającym niniejszą dyrektywę oraz że właściwe organy otrzymały zgłoszenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1, lub raport o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10 ust. 1.
3. Proste objaśnienie działania lub działań podjętych w zakładzie.
4. Powszechne nazwy lub, w przypadku substancji niebezpiecznych objętych częścią 1 załącznika I, nazwy rodzajowe lub klasyfikacja zagrożeń w przypadku odnośnych substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładzie mogących spowodować poważną awarię z podaniem w nieskomplikowanej formie ich podstawowych niebezpiecznych cech.
5. Ogólne informacje na temat sposobu ostrzegania zainteresowanej społeczności, w razie potrzeby; odpowiednie informacje o właściwym zachowaniu w sytuacji poważnej awarii lub wskazanie, gdzie informacje te można znaleźć w formie elektronicznej.
6. Data ostatniej wizyty na terenie zakładu zgodnie z art. 20 ust. 4 lub wskazanie, gdzie informacje te można znaleźć w formie elektronicznej; informacje o tym, gdzie można uzyskać na żądanie bardziej szczegółowe informacje na temat kontroli oraz jej planu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 22.
7. Szczegółowe informacje dotyczące możliwości uzyskania dalszych istotnych informacji, z uwzględnieniem wymogów art. 22.

## CZĘŚĆ 2

W odniesieniu do zakładów o dużym ryzyku, poza informacjami, o których mowa w części 1 niniejszego załącznika:

1. Ogólne informacje dotyczące charakteru zagrożeń poważnymi awariami, z uwzględnieniem ich potencjalnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska oraz zbiorcze szczegółowe informacje na temat głównych rodzajów scenariuszy poważnych awarii oraz środków kontroli, jakie należy w ich przypadku zastosować.
2. Potwierdzenie wymogu dokonania odpowiednich ustaleń przez prowadzącego zakład na terenie zakładu, w szczególności łączności ze służbami ratowniczymi w celu uporania się z poważnymi awariami oraz zminimalizowania ich skutków.
3. Odpowiednie informacje pochodzące z zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego sporządzonego w celu zwalczania wszelkich skutków awarii poza terenem zakładu. Powinny one obejmować zalecenia stosowania się do wszelkich instrukcji oraz wniosków służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w czasie awarii.
4. W stosownych przypadkach wskazanie, czy zakład znajduje się blisko terytorium innego państwa członkowskiego z możliwością wystąpienia poważnej awarii o skutkach transgranicznych w ramach Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych.

## ZAŁĄCZNIK VI

**Kryteria zgłaszania Komisji poważnej awarii zgodnie z art. 18 ust. 1**

- I. Każdą poważną awarię, która podlega pkt 1 lub która powoduje co najmniej jeden ze skutków opisanych w pkt 2, 3, 4 i 5, należy zgłosić Komisji.
1. Substancje niebezpieczne związane z awarią  
Każdy pożar czy przypadkowe uwolnienie substancji niebezpiecznej, w którym bierze udział co najmniej 5 % ilości progowej określonej w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I.
  2. Obrażenia doznane przez osoby i szkody w nieruchomościach:
    - a) śmierć;
    - b) zranienie sześciu osób na terenie zakładu oraz ich hospitalizacja przez co najmniej 24 godziny;
    - c) hospitalizacja jednej osoby poza terenem zakładu przez co najmniej 24 godziny,
    - d) uszkodzenie budynków mieszkalnych poza terenem zakładu, które na skutek awarii nie będą się nadawały do użytkowania;
    - e) ewakuacja lub uwięzienie osób przez ponad 2 godziny (osoby × godziny): wartość – co najmniej 500;
    - f) przerwa w dostawie wody pitnej, energii elektrycznej, gazu lub w łączności telefonicznej przez co najmniej 2 godziny (osoby × godziny): wartość – co najmniej 1 000.
  3. Bezpośrednie szkody w środowisku:
    - a) stałe lub długotrwałe szkody w środowisku lądowym:
      - (i) obszaru prawnie chronionego środowiska lub rezerwatu przyrody o powierzchni 0,5 hektara lub większej;
      - (ii) obszaru bardziej rozległego siedliska, w tym gruntów użytkowanych rolniczo, o powierzchni 10 hektarów lub większej;
    - b) znaczne lub długotrwałe zanieczyszczenie siedlisk słodkowodnych lub morskich:
      - (i) rzeki lub kanału na odcinku 10 km lub większym;
      - (ii) obszaru jeziora lub stawu o powierzchni 1 ha lub większej;
      - (iii) obszaru delty o powierzchni 2 ha lub większej;
      - (iv) obszaru wybrzeża lub otwartego morza o powierzchni 2 ha lub większej;
    - c) znaczne zanieczyszczenie warstwy wodonośnej lub wód podziemnych:  
na obszarze o powierzchni 1 ha lub większej.
  4. Szkody w mieniu:
    - a) szkody w mieniu na terenie zakładu: co najmniej 2 000 000 EUR;
    - b) szkody w mieniu poza terenem zakładu: co najmniej 500 000 EUR.
  5. Zniszczenia o zasięgu transgranicznym  
Każda poważna awaria bezpośrednio związana z niebezpiecznymi substancjami, której skutki są odczuwalne poza terytorium odnośnego państwa członkowskiego.
- II. Awarie lub sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają za szczególnie interesujące z technicznego punktu widzenia w kontekście zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków, które nie spełniają podanych powyżej kryteriów ilościowych, należy zgłaszać Komisji.
-

## ZAŁĄCZNIK VII

## TABELA KORELACJI

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 2 i 3
art. 2 ust. 1 akapit drugi	art. 3 pkt 12
art. 2 ust. 2	—
art. 3 pkt 1	art. 3 pkt 1
art. 3 pkt 2	art. 3 pkt 8
art. 3 pkt 3	art. 3 pkt 9
art. 3 pkt 4	art. 3 pkt 10
art. 3 pkt 5	art. 3 pkt 13
art. 3 pkt 6	art. 3 pkt 14
art. 3 pkt 7	art. 3 pkt 15
art. 3 pkt 8	art. 3 pkt 16
—	art. 3 pkt 2–7, art. 3 pkt 11 i 12 oraz art. 3 pkt 17–19
art. 4	art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)–f) oraz h)
—	art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. g) i art. 2 ust. 2 akapit drugi
—	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1	art. 7 ust. 2
art. 6 ust. 2 lit. a)–g)	art. 7 ust. 1 lit. a)–g)
art. 6 ust. 3	art. 7 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 7 ust. 4 lit. a)–c)
—	art. 7 ust. 4 lit. d)
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1
—	art. 8 ust. 2 lit. a) i b)
art. 7 ust. 1a	art. 8 ust. 2 lit. a)
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 5
art. 7 ust. 3	—
—	art. 8 ust. 3
—	art. 8 ust. 4
—	art. 8 ust. 5
art. 8 ust. 1 i 2	art. 9 ust. 1 i 2

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 9 ust. 2
art. 9 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy	art. 10 ust. 2
art. 9 ust. 2 akapit drugi	—
art. 9 ust. 3	art. 10 ust. 3
art. 9 ust. 4	art. 10 ust. 6
art. 9 ust. 5	art. 10 ust. 5
art. 9 ust. 6	—
—	art. 10 ust. 4
art. 10	art. 11
art. 11 ust. 1 lit. a) i b)	art. 12 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 12 ust. 2
art. 11 ust. 1 lit. c)	art. 12 ust. 1 lit. c)
art. 11 ust. 2	art. 12 ust. 3
art. 11 ust. 3	art. 12 ust. 4 i 5
art. 11 ust. 4	art. 12 ust. 6 akapit pierwszy
art. 11 ust. 4a	art. 12 ust. 6 akapit drugi
art. 11 ust. 5	art. 12 ust. 7
art. 11 ust. 6	art. 12 ust. 8
art. 12 ust. 1 akapit pierwszy	art. 13 ust. 1
art. 12 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 2
art. 12 ust. 1a	—
art. 12 ust. 2	art. 13 ust. 3
—	art. 13 ust. 4
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 14 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze i trzecie	art. 14 ust. 2 akapit drugi ostatnie zdanie
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie	art. 14 ust. 1
art. 13 ust. 1 akapit trzeci	art. 14 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze
—	art. 14 ust. 1 zdanie drugie
art. 13 ust. 2	art. 14 ust. 3
art. 13 ust. 3	art. 14 ust. 4
art. 13 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 14 ust. 2 lit. b)
art. 13 ust. 4 zdanie drugie i trzecie	art. 22 ust. 3 akapit pierwszy i drugi
art. 13 ust. 5	art. 15 ust. 1
art. 13 ust. 6	art. 14 ust. 2 lit. c)

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 15 ust. 2–7
art. 14 ust. 1	art. 16
art. 14 ust. 2	art. 17
art. 15 ust. 1 lit. a–d)	art. 18 ust. 1 lit. a–d) oraz art. 18 ust. 2 akapit pierwszy
art. 15 ust. 2 akapit pierwszy	art. 18 ust. 1 lit. e) oraz art. 18 ust. 3
art. 15 ust. 2 akapit drugi	art. 18 ust. 2 akapit drugi
art. 15 ust. 3	art. 18 ust. 4
art. 16	art. 6 ust. 1
—	art. 6 ust. 2 i 3
art. 17	art. 19
art. 18 ust. 1	art. 20 ust. 1 i 2
art. 18 ust. 2 lit. a)	art. 20 ust. 4
art. 18 ust. 2 lit. b) i c)	art. 20 ust. 7
art. 18 ust. 3	art. 20 ust. 11
—	art. 20 ust. 3, 5, 6, 8, 9 i 10
art. 19 ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 19 ust. 1a akapit pierwszy	art. 21 ust. 3 akapit pierwszy
art. 19 ust. 1a akapit drugi	art. 21 ust. 3 akapit drugi
art. 19 ust. 2 akapit pierwszy	art. 21 ust. 4
art. 19 ust. 2 akapit drugi	art. 21 ust. 6
art. 19 ust. 3	art. 21 ust. 7
—	art. 21 ust. 5
art. 19 ust. 4	art. 21 ust. 2
art. 20 ust. 1 akapit pierwszy	art. 22 ust. 1
art. 20 ust. 1 akapit drugi	art. 22 ust. 2
art. 20 ust. 2	—
—	art. 23
—	art. 24
art. 21 ust. 1	art. 25
art. 21 ust. 2	art. 21 ust. 5
art. 22	art. 27
art. 23	art. 32
art. 24	art. 31
art. 25	art. 33

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 26	art. 34
—	art. 26 i art. 28-30
—	załącznik I akapit wprowadzający
załącznik I wprowadzenie pkt 1-5	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 1-3
załącznik I wprowadzenie pkt 6-7	—
załącznik I część 1	załącznik I część 2
załącznik I część 1, uwagi do części 1, uwagi 1-6	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 13-18
załącznik I część 1, uwagi do części 1, uwaga 7	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 20
—	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 7
załącznik I część 2	załącznik I część 1
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 1	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 1 i 5-6
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 2	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 8-10
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 3	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 11.1, 11.2 i 12
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 4	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 4
załącznik II części I-III	załącznik II pkt 1-3
załącznik II część IV pkt A	załącznik II pkt 4 lit. a)
—	załącznik II pkt 4 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz (iii)
załącznik II część IV pkt B	załącznik II pkt 4 lit. b)
—	załącznik II pkt 4 lit. c)
załącznik II część IV pkt C	załącznik II pkt 4 lit. d)
załącznik II część V pkt A-C	załącznik II pkt 5 lit. a)-c)
załącznik II część V pkt D	—
—	załącznik II pkt 5 lit. d)
załącznik III akapit wprowadzający i lit. a)-b)	załącznik III akapity wprowadzające oraz lit. a) art. 8 ust. 1 i 5
załącznik III lit. c) ppkt (i)-(iv)	załącznik III lit. b) ppkt (i)-(iv)
załącznik III pkt c) ppkt (v)-(vii)	załącznik III lit. b) ppkt (v)-(vii)
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V pkt 1	załącznik V część 1 pkt 1
załącznik V pkt 2	—
załącznik V pkt 3-5	załącznik V część 1 pkt 2-4
załącznik V, pkt 6	załącznik V część 2 pkt 1
załącznik V pkt 7-8	załącznik V część 1 pkt 5
—	załącznik V część 1 pkt 6
załącznik V pkt 9-10	załącznik V część 2 pkt 2-3

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
załącznik V pkt 11	załącznik V część 1 pkt 7
—	załącznik V część 2 pkt 4
załącznik VI część I	załącznik VI część I
załącznik VI część II	załącznik VI część II
—	załącznik VII

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/19/UE****z dnia 4 lipca 2012 r.****w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)****(wersja przekształcona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,  
w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego<sup>(1)</sup>,uwzględniając opinię Komitetu Regionów<sup>(2)</sup>,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą<sup>(3)</sup>,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) mają być wprowadzone zasadnicze zmiany<sup>(4)</sup>. Dla zachowania przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) Cele polityki Unii w dziedzinie środowiska to, w szczególności, zachowanie, ochrona i poprawa jakości środowiska, ochrona zdrowia ludzkiego oraz ostrożne i racjonalne wykorzystywanie zasobów naturalnych. Polityka ta opiera się na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.
- (3) Wspólnotowy program polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju (piąty program działań w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego)<sup>(5)</sup> stanowił, iż osiągnięcie zrównoważonego rozwoju wymaga znaczących zmian w bieżących wzorcach rozwoju, produkcji, zużycia oraz zachowania i zaleca, między innymi, ograniczenie konsumpcyjnego marnotrawienia zasobów naturalnych oraz zapobieganie

zanieczyszczeniom. Program ten wymieniał zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny (WEEE) jako jeden z obszarów docelowych, wymagających uregulowania w świetle stosowania zasad zapobiegania, odzysku oraz bezpiecznego unieszkodliwiania odpadów.

- (4) Niniejsza dyrektywa stanowi uzupełnienie podstawowego unijnego prawodawstwa w dziedzinie gospodarowania odpadami, takiego jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów<sup>(6)</sup>. Niniejsza dyrektywa odnosi się do definicji zawartej w tej dyrektywie, w tym definicji odpadów oraz ogólnych czynności związanych z gospodarowaniem odpadami. Definicja zbierania zawarta w dyrektywie 2008/98/WE obejmuje wstępne sortowanie i wstępne magazynowanie odpadów do celów ich transportu do zakładu przetwarzania. Dyrektywa 2009/125/WE Parlamentu Europejskiego i Rady<sup>(7)</sup> ustanawia ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią i umożliwia przyjęcie specjalnych wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią, które mogą być również objęte niniejszą dyrektywą. Dyrektywa 2009/125/WE i przyjęte na jej mocy środki wykonawcze nie naruszają unijnego prawodawstwa w dziedzinie gospodarowania odpadami. Dyrektywa 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym<sup>(8)</sup> wymaga zastąpienia zabronionych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (EEE) objętym jej zakresem.

- (5) Wraz z powiększaniem się rynku i skracaniem się cykliów innowacyjnych sprzęt jest wymieniany coraz częściej, tak że EEE staje się szybko rosnącym źródłem odpadów. Dyrektywa 2002/95/WE wprawdzie przyczyniła się skutecznie do ograniczenia substancji niebezpiecznych zawartych w nowym EEE, jednak substancje niebezpieczne takie jak rtęć, kadm, ołów, sześciowartościowy chrom oraz polichlorowane bifenyle (PCB), a także substancje zubożające warstwę ozonową będą w dalszym ciągu przez wiele lat obecne w WEEE. Zawartość niebezpiecznych części składowych w EEE jest głównym problemem podczas gospodarowania odpadami, a recykling WEEE jest realizowany w niewystarczającym zakresie. Brak recyklingu powoduje utratę cennych zasobów.

- (6) Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do zrównoważonej produkcji i konsumpcji poprzez – w pierwszej kolejności – ograniczenie ilości WEEE, a ponadto poprzez ponowne użycie, recykling oraz

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 306 z 16.12.2009, s. 39.<sup>(2)</sup> Dz.U. C 141 z 29.5.2010, s. 55.<sup>(3)</sup> Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 19 lipca 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2012 r.<sup>(4)</sup> Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24.<sup>(5)</sup> Dz.U. C 138 z 17.5.1993, s. 5.<sup>(6)</sup> Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.<sup>(7)</sup> Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.<sup>(8)</sup> Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 19.



inne formy odzysku takich odpadów tak, aby ograniczyć ilość unieszkodliwianych odpadów i przyczynić się do wydajnego wykorzystywania zasobów oraz do odzyskiwania cennych surowców wtórnych. Jest nim również dążenie do poprawy ekologicznego charakteru działalności wszystkich podmiotów zaangażowanych w cykl życia EEE, tzn. producentów, dystrybutorów i konsumentów, a w szczególności podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w zbieranie i przetwarzanie WEEE. W szczególności realizowane w różny sposób w poszczególnych krajach zasady odpowiedzialności producenta mogą prowadzić do znacznych rozbieżności w obciążeniu finansowym podmiotów gospodarczych. Zróżnicowana polityka w dziedzinie gospodarowania WEEE w poszczególnych krajach niekorzystnie wpływa na skuteczność realizacji strategii recyklingu. Z tego powodu najważniejsze kryteria należy ustanowić na poziomie Unii, należy też opracować minimalne normy dotyczące przetwarzania WEEE.

- (7) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny stosować się do produktów oraz producentów, bez względu na technikę sprzedaży, w tym także sprzedaż na odległość i sprzedaż elektroniczną. W związku z tym, o ile jest to wykonalne, obowiązki producentów oraz dystrybutorów korzystających z kanałów sprzedaży na odległość oraz sprzedaży elektronicznej powinny przyjąć taką samą formę oraz powinny być wprowadzane w życie w ten sam sposób co dla podmiotów korzystających z innych kanałów dystrybucji, w celu uniknięcia sytuacji, w której podmioty korzystające z innych kanałów dystrybucji ponosiłyby koszty wynikające z niniejszej dyrektywy, spowodowane przez WEEE powstały ze sprzętu sprzedanego na odległość lub w drodze elektronicznej.
- (8) W celu wypełnienia zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy w danym państwie członkowskim, producent powinien mieć siedzibę w tym państwie członkowskim. W drodze wyjątku, celem zmniejszenia istniejących przeszkód we właściwym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i obciążeń administracyjnych, państwa członkowskie powinny zezwolić producentom nieposiadającym siedziby na ich terytorium, ale mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, na wyznaczenie autoryzowanego przedstawiciela, który jest odpowiedzialny za wypełnianie obowiązków tego producenta wynikających z niniejszej dyrektywy. Ponadto należy ograniczyć obciążenia administracyjne, upraszczając procedury rejestracji i przekazywania sprawozdań oraz zapobiegając podwójnemu ponoszeniu opłat za rejestrację w poszczególnych państwach członkowskich.
- (9) Zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien obejmować wszelkiego rodzaju EEE używany przez konsumentów oraz EEE przeznaczony do użytku profesjonalnego. Niniejszą dyrektywę powinno się stosować bez uszczerbku dla prawodawstwa unijnego w sprawie bezpieczeństwa oraz wymogów zdrowotnych chroniących wszystkie podmioty mające styczność z WEEE, a także dla specyficznego prawodawstwa unijnego w sprawie gospodarowania odpadami, w szczególności dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów<sup>(1)</sup> oraz dla prawodawstwa unijnego w dziedzinie projektowania produktu, w szczególności dyrektywy 2009/125/WE. Przygotowanie do ponownego użycia, odzysk i recykling zużytego sprzętu chłodniczego i zużytych substancji chłodzących, ich mieszanin lub składników powinny się odbywać zgodnie z odpowiednim prawodawstwem unijnym, w szczególności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową<sup>(2)</sup> oraz rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych<sup>(3)</sup>. Cele niniejszej dyrektywy można osiągnąć bez konieczności włączania do jej zakresu stosowania wielkogabarytowych stałych instalacji, takich jak platformy wiertnicze, systemy transportu bagażu na lotniskach lub windy. Jednak sprzęt, który nie jest zaprojektowany i zainstalowany specjalnie jako część tych instalacji oraz który może spełniać swoją funkcję nawet jeżeli nie jest częścią tych instalacji, powinien być objęty zakresem niniejszej dyrektywy. Odnosi się to na przykład do sprzętu takiego jak sprzęt oświetleniowy czy panele fotowoltaiczne.
- (10) W niniejszej dyrektywie należy umieścić pewne definicje, aby określić jej zakres stosowania. Jednakże w ramach przeglądu zakresu stosowania należy doprecyzować definicję EEE, aby zbliżyć do siebie odnośne środki krajowe oraz powszechnie przyjęte, mające zastosowanie i utrwalone w państwach członkowskich praktyki.
- (11) Wymogi dotyczące ekoprojektu ułatwiające ponowne użycie, demontaż i odzysk WEEE powinny zostać ustanowione w ramach środków wykonawczych do dyrektywy 2009/125/WE. Aby zoptymalizować ponowne użycie i odzysk poprzez odpowiednie projektowanie produktów, należy uwzględnić cały cykl życia danego produktu.
- (12) Ustanowienie w niniejszej dyrektywie odpowiedzialności producenta jest jednym ze środków zachęcających do projektowania oraz produkcji EEE w sposób w pełni uwzględniający oraz ułatwiający jego naprawę, prawdopodobną modernizację, ponowne użycie, demontaż oraz recykling.
- (13) Aby zagwarantować bezpieczeństwo oraz zdrowie personelu dystrybutora zaangażowanego w zwrot i gospodarowanie WEEE, państwa członkowskie powinny – zgodnie z prawodawstwem krajowym i unijnym w sprawie wymogów bezpieczeństwa i zdrowia – ustalić warunki, na których dystrybutorzy mogą odmówić zwrotu.
- (14) Selektywna zbiórka stanowi warunek konieczny do zagwarantowania właściwego przetwarzania i recyklingu WEEE oraz jest niezbędna do osiągnięcia wybranego w Unii poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Konsumentom muszą się aktywnie przyczyniać do pomyślnej realizacji takiej zbiórki oraz należy ich zachęcać do zwrotu WEEE. W tym celu należy ustanowić dogodną

(1) Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 286 z 31.10.2009, s. 1.

(3) Dz.U. L 161 z 14.6.2006, s. 1.

infrastrukturę zwrotu WEEE, w tym publiczne punkty zbierania, gdzie gospodarstwa domowe powinny mieć możliwość zwrócenia swoich odpadów co najmniej nieodpłatnie. W przyczynianiu się do skutecznego zbierania WEEE istotną rolę odgrywają dystrybutorzy. Dlatego punkty zbierania dla małogabarytowego WEEE, tworzone w punktach sprzedaży detalicznej, nie powinny podlegać wymogom rejestracji lub uzyskania zezwolenia przewidzianym w dyrektywie 2008/98/WE.

- (15) Aby osiągnąć wybrany poziom bezpieczeństwa oraz zharmonizowane, unijne cele w zakresie środowiska, państwa członkowskie powinny przyjąć właściwe środki, by zminimalizować pozbywanie się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz by osiągnąć wysoki poziom selektywnej zbiórki WEEE. Aby zapewnić podejmowanie przez państwa członkowskie wysiłków na rzecz ustanowienia efektywnych systemów zbierania odpadów, powinno się od nich wymagać osiągnięcia wysokiego poziomu zbierania WEEE, w szczególności urządzeń chłodniczych i zamrażających zawierających substancje zubożające warstwę ozonową i fluorowane gazy cieplarniane, ze względu na ich znaczny wpływ na środowisko oraz w związku ze zobowiązaniami zawartymi w rozporządzeniu (WE) nr 842/2006 i rozporządzeniu (WE) nr 1005/2009. Dane zawarte w ocenie skutków przeprowadzonej przez Komisję w 2008 r. wskazują, że 65 % EEE wprowadzonego do obrotu było już wtedy zbierane selektywnie, jednak ponad połowa tej ilości była prawdopodobnie poddawana niewłaściwemu przetwarzaniu i nielegalnie wywożona, a nawet jeżeli była odpowiednio przetwarzana, nie było to zgłaszane. Prowadzi to do utraty cennych surowców wtórnych, do degradacji środowiska i do podawania niespójnych danych. By zapobiec tej sytuacji, konieczne jest ustalenie ambitnego celu dotyczącego zbierania oraz zapewnienie przyjaznego dla środowiska przetwarzania zebranego WEEE i odpowiedniego informowania o tym. Właściwe jest ustalenie minimalnych wymogów w zakresie przemieszczania używanego EEE, co do którego zachodzi podejrzenie, że jest WEEE; przy których stosowaniu państwa członkowskie mogą uwzględnić wszelkie stosowane wytyczne korespondentów opracowane w kontekście wprowadzania w życie rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów<sup>(1)</sup>. Takie minimalne wymogi powinny w każdym wypadku mieć na celu uniknięcie niepożądanego wysiłku niesprawnego EEE do krajów rozwijających się.
- (16) Ustalanie ambitnych celów zbierania powinno być oparte na ilości wytwarzanego WEEE w należyty sposób, uwzględniając zróżnicowane cykle życia produktów w państwach członkowskich, rynki nienasycone produktami i EEE o długim cyklu życia. Dlatego należy w niedalekiej przyszłości opracować metodykę obliczania poziomów zbierania na podstawie wytwarzanego WEEE. Zgodnie z obecnymi szacunkami poziom zbierania wytwarzanego WEEE wynoszący 85 % odpowiada zasadniczo poziomowi zbierania wynoszącemu 65 % średniej masy EEE wprowadzonego do obrotu w poprzednich trzech latach.
- (17) Aby zapobiec przenikaniu zanieczyszczeń do materiału pochodzącego z recyklingu lub do strumienia odpadów, niezbędne jest właściwe przetwarzanie WEEE. Przetwarzanie takie jest najbardziej skutecznym środkiem zapewnienia zgodności z wybranym w Unii poziomem ochrony środowiska. Każdy zakład lub przedsiębiorstwo prowadzące zbieranie, recykling oraz przetwarzanie powinny spełniać minimalne standardy w celu zapobiegania negatywnemu wpływowi przetwarzania WEEE na środowisko. Należy stosować najlepsze dostępne techniki przetwarzania, odzysku oraz recyklingu, pod warunkiem że zapewniają one ochronę zdrowia ludzkiego oraz wysoki poziom ochrony środowiska. Definicje najlepszych technik przetwarzania, odzysku i recyklingu można dalej uściślać zgodnie z procedurami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli<sup>(2)</sup>.
- (18) Komitet Naukowy ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia, w swojej opinii z dnia 19 stycznia 2009 r. dotyczącej oceny zagrożeń ze strony produktów opartych na nanotechnologii, stwierdził, że narażenie na nanomateriały, które są trwale umocowane w dużych strukturach, np. w obwodach elektronicznych, może wystąpić w fazie odpadu i podczas recyklingu. Aby kontrolować ewentualne zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska naturalnego wynikające z przetwarzania WEEE zawierającego nanomateriały, Komisja powinna ocenić, czy właściwe przetwarzanie może okazać się niezbędne.
- (19) Zbieranie, magazynowanie, transport, przetwarzanie i recykling WEEE oraz jego przygotowanie do ponownego użycia odbywają się przy zastosowaniu podejścia ukierunkowanego na ochronę środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego oraz zachowanie surowców i mają na celu recykling cennych zasobów surowczych w EEE z myślą o zapewnieniu lepszych dostaw towarów w Unii.
- (20) W stosownych przypadkach przygotowanie do ponownego użycia WEEE oraz jego części składowych, podzespołów i materiałów eksploatacyjnych należy traktować priorytetowo. Tam gdzie nie jest to najlepsze rozwiązanie, cały zebrany selektywnie WEEE należy przekazać do odzysku, który powinien umożliwić osiągnięcie wysokiego poziomu recyklingu i odzysku. Ponadto producentów należy zachęcać do stosowania materiału pochodzącego z recyklingu w nowym sprzęcie.
- (21) Odzysk, przygotowanie do ponownego użycia i recykling WEEE należy wliczać do osiągniętych celów określonych w niniejszej dyrektywie, tylko jeśli wspomniane procesy odzysku, przygotowania do ponownego użycia lub recyklingu nie są sprzeczne z innymi unijnymi lub krajowymi przepisami mającymi zastosowanie do sprzętu. Zapewnienie właściwego przygotowania do ponownego użycia, odzysku i recyklingu WEEE jest istotne dla zapewnienia racjonalnego gospodarowania zasobami i optymalnej dostawy zasobów.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

- (22) Na poziomie Unii muszą zostać ustanowione podstawowe zasady dotyczące finansowania gospodarowania WEEE, a programy finansowania muszą przyczyniać się do osiągnięcia wysokich poziomów zbierania odpadów, a także do realizowania zasady odpowiedzialności producenta.
- (23) Użytkownicy EEE pochodzącego z gospodarstw domowych powinni mieć możliwość zwrotu WEEE co najmniej nieodpłatnie. Producenci powinni finansować co najmniej odbieranie z punktów zbierania oraz przetwarzanie, odzysk i unieszkodliwianie WEEE. Państwa członkowskie powinny zachęcać producentów do brania pełnej odpowiedzialności za zbieranie WEEE, w szczególności poprzez finansowanie zbierania WEEE w całym łańcuchu zagospodarowania odpadów, w tym WEEE z gospodarstw domowych, w celu zapobieżenia sytuacji, w której selektywnie zebrany WEEE jest przetwarzany w sposób niezgodny z normami i nielegalnie wywożony, w celu utworzenia sprawiedliwych warunków poprzez harmonizację w całej Unii kwestii związanych z finansowaniem przez producentów oraz w celu przesunięcia opłat związanych ze zbieraniem tego rodzaju odpadów z ogólnego podatnika na użytkowników EEE zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Aby możliwie najskuteczniej zastosować ideę odpowiedzialności producenta, każdy producent powinien odpowiadać za finansowanie gospodarowania odpadami powstałymi z jego produktów. Producent powinien mieć możliwość podjęcia decyzji w sprawie wypełnienia tego obowiązku indywidualnie albo przystępując do zbiorowego systemu. Wprowadzając produkt do obrotu, każdy producent powinien przedłożyć gwarancję finansową zapobiegającą ponoszeniu kosztów gospodarowania WEEE, pochodzącym z produktów porzuconych, przez społeczeństwo lub innych producentów. Wszyscy istniejący producenci powinni być odpowiedzialni za finansowanie gospodarowania odpadami historycznymi poprzez zbiorowy program finansowania, w który wszyscy producenci obecni na rynku w chwili wystąpienia kosztów wnoszą proporcjonalny wkład. Zbiorowe programy finansowania nie powinny skutkować wykluczeniem producentów drobnych i niskodochodowych, importerów oraz nowych podmiotów wchodzących na rynek. Zbiorowe programy mogłyby wprowadzić zróżnicowane opłaty w zależności od tego, jak łatwo można dokonać recyklingu danego produktu i cennych surowców wtórnych wchodzących w jego skład. W przypadku sprzętu o długim cyklu życia, który objęty jest obecnie zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, jak np. panele fotowoltaiczne, należy w jak najlepszy sposób wykorzystywać istniejące systemy zbierania i odzysku, pod warunkiem że spełniają one wymogi określone w niniejszej dyrektywie.
- (24) Producenci mają możliwość dobrowolnego przedstawienia nabywcom, w chwili sprzedaży nowych produktów, kosztów zbierania, przetwarzania i unieszkodliwiania WEEE w sposób przyjazny dla środowiska. Jest to zgodne z komunikatem Komisji dotyczącym planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej, w szczególności w odniesieniu do bardziej racjonalnej konsumpcji i zielonych zamówień publicznych.
- (25) Do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczenia EEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych.
- (26) Informacje przekazywane przez producentów w sprawie identyfikacji materiałów i części składowych mają istotne znaczenie dla ułatwienia gospodarowania, w szczególności przetwarzania i odzysku lub recyklingu WEEE.
- (27) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by infrastruktura kontroli i nadzoru umożliwiła sprawdzenie właściwego wykonywania niniejszej dyrektywy, uwzględniając, między innymi, zalecenie 2001/331/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. wprowadzające minimalne kryteria kontroli środowiskowej w państwach członkowskich <sup>(1)</sup>.
- (28) Państwa członkowskie powinny przewidzieć skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje, które byłyby nakładane na osoby fizyczne i prawne odpowiedzialne za gospodarowanie odpadami w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość podjęcia działań służących odzyskaniu kosztów działań podejmowanych w przypadkach nieprzestrzegania przepisów i działań zaradczych, nie naruszając dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu <sup>(2)</sup>.
- (29) Informacje w sprawie masy EEE wprowadzanego do obrotu w Unii, a także poziomów zbierania, przygotowania do ponownego użycia, w tym, o ile to możliwe, przygotowania do ponownego użycia całych urządzeń, odzysku lub recyklingu oraz wywozu WEEE zebranego zgodnie z niniejszą dyrektywą są niezbędne w celu monitorowania osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. Do celów obliczania poziomów zbierania należy opracować wspólną metodykę obliczania masy EEE, aby ustalić między innymi, czy termin ten obejmuje rzeczywistą masę całego sprzętu w postaci, w jakiej został wprowadzony na rynek, wraz ze wszystkimi elementami składowymi, podzespołami, osprzętem i materiałami eksploatacyjnymi, ale z wyłączeniem opakowań, baterii oraz instrukcji użytkownika i obsługi.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 41.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

- (30) Należy zezwolić państwom członkowskim na wykonanie niektórych przepisów niniejszej dyrektywy w drodze umów zawieranych między właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarki, pod warunkiem spełnienia poszczególnych wymogów.
- (31) W celu sprostania trudnościom, z jakimi spotykają się państwa członkowskie przy osiąganiu poziomów zbierania, uwzględnienia postępu naukowo-technicznego oraz uzupełnienia przepisów dotyczących osiągania celów w zakresie odzysku należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do przejściowych dostosowań dla niektórych państw członkowskich, dostosowania do postępu naukowo-technicznego i przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących wliczania WEEE wywiezionych poza Unię w osiąganie celów w zakresie odzysku. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję<sup>(1)</sup>.
- (33) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno być ograniczone do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (34) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających<sup>(2)</sup> państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (35) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku XI część B.
- (36) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na zakres problemu możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

### Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzkiego poprzez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) i gospodarowania tym sprzętem lub poprzez ograniczanie tych skutków oraz poprzez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania zgodnie z art. 1 i 4 dyrektywy 2008/98/WE, przyczyniając się tym samym do zrównoważonego rozwoju.

Artykuł 2

### Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do sprzętu elektrycznego i elektronicznego (EEE), jak następuje:

- od dnia 13 sierpnia 2012 r. do dnia 14 sierpnia 2018 r. (okres przejściowy), z zastrzeżeniem ust. 3, do EEE należących do kategorii wymienionych w załączniku I. Załącznik II zawiera przykładowy wykaz EEE należących do kategorii wymienionych w załączniku I;
- od dnia 15 sierpnia 2018 r., z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, do każdego rodzaju EEE. Każdy EEE należy zaklasyfikować do jednej z kategorii wymienionych w załączniku III. Załącznik IV zawiera przykładowy wykaz EEE należących do kategorii wymienionych w załączniku III (otwarty zakres stosowania).

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla wymogów prawodawstwa unijnego w sprawie bezpieczeństwa oraz zdrowia, chemikaliów, w szczególności rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów<sup>(3)</sup>, a także szczególnego prawodawstwa unijnego w dziedzinie gospodarowania odpadami lub projektu produktu.

3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do następującego EEE:

- sprzętu niezbędnego dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych, przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

<sup>(2)</sup> Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

- b) sprzętu, który jest specjalnie zaprojektowany i zainstalowany jako część innego rodzaju sprzętu, który jest wyłączony z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy lub który nie wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego sprzętu;
- c) żarówek żarnikowych.
4. Oprócz sprzętu określonego w ust. 3 od dnia 15 sierpnia 2018 r. niniejszej dyrektywy nie stosuje się do następującego EEE:
- a) sprzętu przeznaczonego do wystrzeliwania w przestrzeń kosmiczną;
- b) wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych;
- c) wielkogabarytowych stałych instalacji z wyjątkiem sprzętu, który nie jest specjalnie zaprojektowany i zainstalowany jako część tych instalacji;
- d) środków transportu osób lub towarów, z wyłączeniem nieposiadających homologacji typu elektrycznych pojazdów dwukołowych;
- e) maszyn ruchomych nieporuszających się po drogach, udostępnionych wyłącznie do użytku profesjonalnego;
- f) sprzętu przeznaczonego wyłącznie do celów badań i rozwoju udostępnianego jedynie na zasadzie B2B;
- g) wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro*, w przypadku gdy mogą one być źródłem zakażeń przed zakończeniem okresu ich eksploatacji, a także aktywnych wyrobów medycznych do implantacji.
5. Nie później niż dnia 14 sierpnia 2015 r. Komisja dokona przeglądu zakresu stosowania niniejszej dyrektywy określonego w ust. 1 lit. b), w tym parametrów umożliwiających rozróżnienie sprzętu wielkogabarytowego i małogabarytowego w załączniku III, i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na ten temat. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wnioszek ustawodawczy.

### Artykuł 3

#### Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „sprzęt elektryczny i elektroniczny” lub „EEE” oznacza sprzęt, którego prawidłowe działanie uzależnione jest od dopływu prądu elektrycznego lub obecności pól elektromagnetycznych, oraz sprzęt służący do wytwarzania, przesyłu oraz pomiaru prądu i pól elektromagnetycznych i zaprojektowany do użycia przy napięciu nieprzekraczającym 1 000 woltów dla prądu przemiennego i 1 500 woltów dla prądu stałego;
- b) „wielkogabarytowe stacjonarne narzędzia przemysłowe” oznaczają wielkogabarytowy zespół maszyn, sprzętu lub elementów składowych, współpracujących ze sobą w celu konkretnego zastosowania, trwale instalowany i odinstalowywany w konkretnym miejscu przez profesjonalny personel oraz użytkowany i utrzymywany przez profesjonalny personel w przemysłowym obiekcie produkcyjnym lub w obiekcie badawczo-rozwojowym;
- c) „wielkogabarytowa stała instalacja” oznacza wielkogabarytowy zespół różnego rodzaju aparatury oraz, w stosownych przypadkach, innych urządzeń, które:
- (i) są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel;
- (ii) są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część budynku lub konstrukcji w określonej z góry i stałej lokalizacji; oraz
- (iii) mogą być zastąpione wyłącznie tym samym, specjalnie zaprojektowanym sprzętem;
- d) „maszyny ruchome nieporuszające się po drogach” oznaczają maszyny z pokładowym źródłem zasilania, których funkcjonowanie wymaga poruszania się albo ciągłego lub półciągłego przemieszczania się między następującymi po sobie stałymi miejscami pracy;
- e) „zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny” lub „WEEE” oznacza sprzęt elektryczny lub elektroniczny, który jest odpadem w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, w tym wszystkie części składowe, podzespoły i materiały eksploatacyjne stanowiące część produktu w momencie pozbywania się;
- f) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym porozumiewanie się na odległość w rozumieniu dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość <sup>(1)</sup>:
- (i) ma siedzibę w państwie członkowskim i produkuje EEE pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza na rynek pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium tego państwa członkowskiego EEE zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego;
- (ii) ma siedzibę w państwie członkowskim i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium tego państwa członkowskiego sprzęt wytworzony przez innych dostawców; odsprzedającego nie uznaje się za „producenta”, jeśli na sprzęcie widnieje znak firmowy producenta, jak przewidziano w ppkt (i);

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 19.

- (iii) ma siedzibę w państwie członkowskim i wprowadza do obrotu w tym państwie członkowskim w ramach swojej działalności EEE z państwa trzeciego lub z innego państwa członkowskiego; lub
- (iv) sprzedaje EEE za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwu domowemu lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe w państwie członkowskim i ma siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim.
- Za „producenta” nie uznaje się nikogo, kto realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansowania, chyba że jednocześnie działa jako producent w rozumieniu ppkt (i)–(iv);
- g) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia EEE na rynku. Definicja ta nie oznacza, że dystrybutor nie może być w tym samym czasie producentem w rozumieniu lit. f);
- h) „WEEE pochodzący z gospodarstw domowych” oznacza WEEE pochodzący z gospodarstw domowych oraz WEEE pochodzący ze źródeł komercyjnych, przemysłowych, instytucjonalnych i innych, który, z uwagi na jego charakter i ilość, jest podobny do WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych. Odpady z EEE, który z dużym prawdopodobieństwem będzie użytkowany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, uznaje się każdorazowo za WEEE z gospodarstw domowych;
- i) „umowa finansowania” oznacza każdą umowę lub ustalenia dotyczące pożyczki, dzierżawy, najmu lub sprzedaży odroczonej, odnoszące się do jakiegokolwiek sprzętu, bez względu na to, czy warunki tej umowy lub ustaleń albo każdej umowy dodatkowej lub dodatkowych ustaleń, przewidują przeniesienie lub możliwość przeniesienia prawa własności do tego sprzętu;
- j) „udostępnianie na rynku” oznacza dostarczanie produktu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku państwa członkowskiego w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- k) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu po raz pierwszy na rynku na terytorium państwa członkowskiego w ramach prowadzonej działalności;
- l) „usunięcie” oznacza ręczną, mechaniczną, chemiczną lub metalurgiczną obróbkę, w wyniku której niebezpieczne substancje, mieszaniny i części składowe zostają wyodrębnione w postaci oddzielnego strumienia lub stanowią wyróżniającą się część strumienia w procesie przetwarzania. Substancja, mieszanina lub część składowa są możliwe do zidentyfikowania, jeśli możliwe jest ich monitorowanie w celu zweryfikowania przetwarzania bezpiecznego dla środowiska;
- m) „wyrób medyczny” oznacza wyrób medyczny lub wyposażenie w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit., odpowiednio, a) lub b)

dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych <sup>(1)</sup>, który jest EEE;

- n) „wyrób medyczny do diagnostyki *in vitro*” oznacza wyrób używany do diagnostyki *in vitro* lub wyposażenie dodatkowe w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit., odpowiednio, b) lub c) dyrektywy 98/79/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie wyrobów medycznych używanych do diagnozy *in vitro* <sup>(2)</sup>, który jest EEE;
- o) „aktywny wyrób medyczny do implantacji” oznacza aktywny wyrób medyczny do wszczepiania w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy Rady 90/385/EWG z dnia 20 czerwca 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do wyrobów medycznych aktywnego osadzania <sup>(3)</sup>, który jest EEE.

2. Ponadto zastosowanie mają definicje „odpadów niebezpiecznych”, „zbierania”, „selektywnej zbiórki”, „zapobiegania”, „ponownego użycia”, „przetwarzania”, „odzysku”, „przygotowania do ponownego użycia”, „recyklingu” i „unieszkodliwiania”, zawarte w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE.

#### Artykuł 4

##### Projekt produktu

Bez uszczerbku dla wymogów unijnego prawodawstwa dotyczącego właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i projektowania produktu, w tym dyrektywy 2009/125/WE, państwa członkowskie wspierają współpracę między producentami a podmiotami zajmującymi się recyklingiem oraz środki na rzecz promowania projektowania i produkcji EEE, w szczególności w celu ułatwienia ponownego użycia, demontażu oraz odzysku WEEE, jego części składowych i materiałów. W tym kontekście państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki zmierzające do tego, by stosowane były wymogi dotyczące ekoprojektu ułatwiające ponowne użycie i przetwarzanie WEEE ustanowione w ramach dyrektywy 2009/125/WE, oraz by producenci nie uniemożliwiali ponownego użycia WEEE, stosując specyficzne rozwiązania projektowe lub procesy produkcyjne, o ile takie specyficzne rozwiązania projektowe lub procesy produkcyjne nie niosą korzyści nadrzędnych, na przykład w odniesieniu do ochrony środowiska lub wymogów bezpieczeństwa.

#### Artykuł 5

##### Selektywna zbiórka

1. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, by zminimalizować pozbywanie się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych, by zapewnić właściwe przetwarzanie wszystkich zebranych WEEE oraz by osiągnąć wysoki poziom selektywnej zbiórki WEEE, w szczególności i w pierwszym rzędzie w przypadku sprzętu działającego na zasadzie wymiany temperatury, zawierającego substancje zubożające warstwę ozonową i fluorowane gazy cieplarniane, w przypadku lamp fluorescencyjnych zawierających rtęć, paneli fotowoltaicznych i sprzętu małogabarytowego, o którym mowa w kategoriach 5 i 6 w załączniku III.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 169 z 12.7.1993, s. 1.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 331 z 7.12.1998, s. 1.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 189 z 20.7.1990, s. 17.

2. W odniesieniu do WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) zostały ustanowione systemy umożliwiające posiadaczom końcowym oraz dystrybutorom zwrócenie takich odpadów co najmniej nieodpłatnie. Państwa członkowskie zapewniają dostępność wymaganych punktów zbierania, w szczególności uwzględniając gęstość zaludnienia;
- b) dostarczając nowy produkt, dystrybutorzy odpowiadali za zagwarantowanie, że odpady te można zwrócić do dystrybutora, co najmniej nieodpłatnie, opierając się na zasadzie bezpośredniej wzajemnej relacji, o ile sprzęt jest tego samego rodzaju i pełni te same funkcje co sprzęt dostarczony. Państwa członkowskie mogą odstąpić od wykonywania tego obowiązku, pod warunkiem że zapewniają, by zwrot WEEE nie był przez to bardziej skomplikowany dla posiadacza końcowego i by pozostawał nieodpłatny dla posiadacza końcowego. Państwa członkowskie stosujące to odstępstwo powiadomią o tym Komisję;
- c) dystrybutorzy zapewniają posiadaczom końcowym – bez konieczności zakupienia odpowiednika EEE – nieodpłatnie zbieranie w sklepach detalicznych o powierzchni sprzedaży poświęconej EEE wynoszącej co najmniej 400 m<sup>2</sup> lub w ich bezpośredniej bliskości małogabarytowego WEEE (żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm), chyba że ocena pokaże, że istniejący alternatywny system zbierania może być co najmniej tak samo skuteczny. Takie oceny są dostępne publicznie. Zebrany WEEE będzie właściwie przetwarzany, zgodnie z art. 8;
- d) bez uszczerbku dla lit. a), b) i c) producenci mogli ustanowić indywidualne lub zbiorowe systemy zwrotu WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych oraz by mogli działać w ramach tych systemów, pod warunkiem zgodności tych systemów z celami niniejszej dyrektywy;
- e) uwzględniając krajowe i unijne normy bezpieczeństwa i zdrowia, można było odmówić przyjęcia – na mocy lit. a), b) i c) – zwrotu WEEE zagrażającego zdrowiu i bezpieczeństwu personelu z uwagi na zanieczyszczenie tego sprzętu. Państwa członkowskie wprowadzają przepisy szczególne dotyczące takiego WEEE.

Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy szczególne dotyczące zwrotu WEEE na podstawie lit. a), b) i c) w przypadkach, w których sprzęt nie zawiera podstawowych części składowych lub jeśli sprzęt zawiera odpady inne niż WEEE.

3. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć podmioty uprawnione do odbierania WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych, jak określono w ust. 2.

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, by WEEE dostarczony do punktów zbierania, o których mowa w ust. 2 i 3, był przekazywany producentom lub osobom trzecim działającym

w ich imieniu lub był przekazywany – do celów przygotowania do ponownego użycia – wyznaczonym zakładom lub przedsiębiorstwom.

5. W przypadku WEEE innego niż WEEE pochodzący z gospodarstw domowych oraz bez uszczerbku dla art. 13 państwa członkowskie zapewniają, aby producenci lub osoby trzecie działające w ich imieniu zapewniły zbieranie takich odpadów.

#### Artykuł 6

##### Unieszkodliwianie i transport zebranego WEEE

1. Państwa członkowskie zakazują unieszkodliwiania zebranego selektywnie WEEE, który nie został jeszcze poddany przetwarzaniu, o którym mowa w art. 8.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby zbieranie i transport zebranego selektywnie WEEE były prowadzone w optymalnych warunkach dla przygotowania do ponownego użycia, recyklingu oraz ograniczenia niebezpiecznych substancji.

W celu maksymalizacji przygotowania do ponownego użycia państwa członkowskie promują rozwiązanie, w którym systemy lub punkty zbierania umożliwiają, odpowiednio, przed jakimkolwiek dalszym przekazaniem, w punktach zbierania WEEE, wysortowanie z zebranego selektywnie WEEE, WEEE, który ma być przygotowany do ponownego użycia, w szczególności przyznając dostęp personelowi z ośrodków ponownego użycia.

#### Artykuł 7

##### Poziom zbierania

1. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia wdrożenie zasady odpowiedzialności producenta i na tej podstawie osiągnięcie co roku minimalnego poziomu zbierania. Od 2016 r. minimalny poziom zbierania wynosi 45 % i jest obliczany na podstawie całkowitej masy WEEE zebranego zgodnie z art. 5 i 6 w danym roku w danym państwie członkowskim, wyrażonego jako procentowa wartość średniej masy EEE wprowadzonego do obrotu w poprzednich trzech latach w tym państwie członkowskim. Państwa członkowskie zapewniają, aby ilość zebranego WEEE zwiększała się stopniowo w okresie od 2016 r. do 2019 r., chyba że poziom zbierania określony w akapicie drugim został już osiągnięty.

Od 2019 r. minimalny roczny poziom zbierania do osiągnięcia wynosi 65 % średniej masy EEE wprowadzonego do obrotu w trzech poprzedzających latach w danym państwie członkowskim lub alternatywnie 85 % masy WEEE wytworzonego w tym państwie członkowskim.

Do dnia 31 grudnia 2015 r. stosowany jest w dalszym ciągu poziom zbiórki selektywnej wynoszący przeciętnie co najmniej 4 kilogramy WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych na mieszkańca rocznie lub tę samą ilość WEEE co masa zebrana średnio w tym państwie członkowskim w ciągu trzech poprzedzających lat, w zależności od tego, która z tych wartości jest większa.

Państwa członkowskie mogą ustanowić bardziej ambitne poziomy selektywnej zbiórki WEEE i w takim przypadku zgłaszają to Komisji.

2. W celu ustalenia, czy został osiągnięty minimalny poziom zbierania, państwa członkowskie zapewniają, aby informacje dotyczące selektywnie zebranego WEEE zgodnie z art. 5 były przekazywane państwom członkowskim nieodpłatnie i z uwzględnieniem co najmniej informacji o WEEE, który został:

- a) otrzymany przez punkty zbierania i zakłady przetwarzania;
- b) otrzymany przez dystrybutorów;
- c) zebrany selektywnie przez producentów lub przez strony trzecie działające w ich imieniu.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 Bułgaria, Republika Czeska, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Polska, Rumunia, Słowenia i Słowacja mogą, ze względu na niedobory niezbędnej infrastruktury i niski poziom zużycia EEE, postanowić, że:

- a) osiągną, od dnia 14 sierpnia 2016 r., poziom zbierania niższy niż 45 %, ale wyższy niż 40 %, średniej masy EEE wprowadzonego do obrotu w poprzednich trzech latach; oraz
- b) odroczyć termin osiągnięcia poziomu zbierania, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, do ustalonej przez siebie daty, która nie może przypadać później niż dnia 14 sierpnia 2021 r.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 20, aktów delegowanych ustanawiających konieczne dostosowania przejściowe w celu rozwiązania trudności państw członkowskich przy realizacji wymogów określonych w ust. 1.

5. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego artykułu, do dnia 14 sierpnia 2015 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wspólną metodę obliczania masy EEE wprowadzonego do obrotu na rynku krajowym i wspólną metodę obliczania masy WEEE wytwarzanego w każdym państwie członkowskim. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

6. Do dnia 14 sierpnia 2015 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie ponownego przeanalizowania terminów związanych z poziomami zbierania, o których mowa w ust. 1, i ewentualnego ustalenia indywidualnych poziomów zbierania dla jednej lub większej liczby kategorii wymienionych w załączniku III, w szczególności dla sprzętu działającego na zasadzie wymiany

temperatury, paneli fotowoltaicznych, sprzętu małogabarytowego, małych urządzeń informatycznych i telekomunikacyjnych, i lamp zawierających rtęć. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

7. Jeżeli Komisja uzna na podstawie oceny skutków, że poziom zbierania oparty na wytwarzanym WEEE wymaga rewizji, przedstawia wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

#### Artykuł 8

### Właściwe przetwarzanie

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwe przetwarzanie całego selektywnie zebranego WEEE.

2. Właściwe przetwarzanie, inne niż przygotowanie do ponownego użycia, i procesy odzysku lub recyklingu obejmują przynajmniej usunięcie wszelkich płynów oraz selektywne przetwarzanie zgodne z załącznikiem VII.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci lub strony trzecie działające w ich imieniu ustanowili systemy zapewniające odzysk WEEE przy użyciu najlepszych dostępnych technik. Producenci mogą ustanawiać te systemy indywidualnie lub zbiorowo. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy zakład lub przedsiębiorstwo zajmujące się zbieraniem lub przetwarzaniem magazynował i przetwarzał WEEE zgodnie z wymogami technicznymi określonymi w załączniku VIII.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 20, dotyczących zmian w załączniku VII w celu uwzględnienia innych technologii przetwarzania gwarantujących co najmniej identyczny poziom ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska.

Komisja ocenia w pierwszej kolejności, czy należy zmienić wpisy dotyczące płytek obwodów drukowanych do telefonów komórkowych oraz wyświetlaczy ciekłokrystalicznych. Komisja proszona jest o dokonanie oceny, czy zmiany w załączniku VII są konieczne w odniesieniu do nanomateriałów zawartych w EEE.

5. Do celów ochrony środowiska państwa członkowskie mogą ustanowić minimalne standardy jakości dla przetwarzania zebranego WEEE.

Państwa członkowskie opowiadające się za takimi standardami jakości powiadamiają Komisję, która publikuje te standardy.

Najpóźniej do dnia 14 lutego 2013 r. Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie europejskich standardów przetwarzania WEEE – w tym odzysku, recyklingu i przygotowania do ponownego użycia. Standardy te odzwierciedlają aktualny stan techniki.



Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego artykułu, Komisja może przyjąć akty wykonawcze, określające minimalne standardy jakości, w szczególności w oparciu o standardy opracowane przez europejskie organizacje normalizacyjne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

Odniesienie do standardów przyjętych przez Komisję jest publikowane.

6. Państwa członkowskie zachęcają zakłady lub przedsiębiorstwa prowadzące procesy przetwarzania do wprowadzenia certyfikowanych systemów zarządzania środowiskowego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) <sup>(1)</sup>.

#### Artykuł 9

##### Zezwolenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, by zgodnie z art. 23 dyrektywy 2008/98/WE każdy zakład lub przedsiębiorstwo zajmujące się przetwarzaniem uzyskało zezwolenie od właściwych organów.

2. Zwolnienia od wymogu posiadania zezwolenia, warunki zwolnienia i rejestracja są zgodne, odpowiednio, z art. 24, 25 i 26 dyrektywy 2008/98/WE.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by zezwolenie lub rejestracja, o których mowa w ust. 1 i 2, obejmowały wszystkie warunki niezbędne do zapewnienia zgodności z wymogami art. 8 ust. 2, 3 i 5 oraz do osiągnięcia celów w zakresie odzysku określonych w art. 11.

#### Artykuł 10

##### Przemieszczanie WEEE

1. Procesy przetwarzania można również prowadzić poza terytorium właściwego państwa członkowskiego lub Unii, pod warunkiem że przemieszczanie WEEE odbywa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącym wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów <sup>(2)</sup>.

2. WEEE wywożony poza obszar Unii podlega uwzględnieniu w kontekście wypełnienia zobowiązań i celów określonych w art. 11 niniejszej dyrektywy tylko, jeśli eksporter może

udowodnić – zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 1013/2006 i (WE) nr 1418/2007 – iż przetwarzanie przeprowadzono w warunkach równorzędnych z wymogami niniejszej dyrektywy.

3. Najpóźniej do dnia 14 lutego 2014 r. Komisja przyjmuje, zgodnie z art. 20, akty delegowane, ustanawiające szczegółowe przepisy uzupełniające przepisy ust. 2 niniejszego artykułu, w szczególności kryteria dla oceny warunków równorzędnych.

#### Artykuł 11

##### Cele w zakresie odzysku

1. W odniesieniu do całego WEEE selektywnie zebranego zgodnie z art. 5 i wysłanego do przetwarzania zgodnie z art. 8, 9 i 10 państwa członkowskie zapewniają, by producenci osiągnęli minimalne cele określone w załączniku V.

2. Osiągnięcie celów oblicza się, dla każdej kategorii, poprzez podzielenie masy WEEE, który trafia do zakładu odzysku lub recyklingu/przygotowania do ponownego użycia, po odpowiednim przetworzeniu zgodnie z art. 8 ust. 2 w odniesieniu do odzysku lub recyklingu, przez masę całego selektywnie zebranego WEEE w każdej kategorii, wyrażoną jako wielkość procentową.

Czynności wstępnych, w tym sortowania i magazynowania przed odzyskiem, nie zalicza się na poczet osiągnięcia tych celów.

3. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego artykułu, Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające dodatkowe przepisy dotyczące zasad obliczania w odniesieniu do stosowania minimalnych celów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby do obliczania tych celów producenci lub osoby trzecie działające w ich imieniu przechowywali dane dotyczące masy WEEE, jego części składowych, materiałów lub substancji w momencie jego wyprowadzenia (wyjścia) z punktu zbierania, wprowadzenia (wejścia) do i wyprowadzenia (wyjścia) z zakładów przetwarzania i w momencie jego wprowadzenia (wejścia) do zakładu odzysku lub recyklingu/przygotowania do ponownego użycia.

Państwa członkowskie zapewniają również, aby do celów ust. 6 dane dotyczące masy produktów i materiałów w momencie ich wyprowadzenia (wyjścia) z zakładu odzysku lub recyklingu/przygotowania do ponownego użycia były przechowywane.

5. Państwa członkowskie zachęcają do opracowywania nowych technologii odzysku, recyklingu i przetwarzania.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 316 z 4.12.2007, s. 6.

6. Na podstawie sprawozdania Komisji, któremu towarzyszy, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy, Parlament Europejski i Rada przeanalizują do dnia 14 sierpnia 2016 r. cele w zakresie odzysku, o których mowa w załączniku V część 3, zbadają możliwość wyznaczenia oddzielnych celów dla WEEE, który ma być przygotowany do ponownego użycia oraz ponownie zbadają metodę obliczania, o której mowa w ust. 2, aby przeanalizować możliwość ustalenia celów na podstawie produktów i materiałów będących wynikiem procesów odzysku, recyklingu i przygotowania do ponownego użycia.

#### Artykuł 12

### Finansowanie w odniesieniu do WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci finansowali co najmniej zbieranie, przetwarzanie, odzysk oraz przyjazne dla środowiska unieszkodliwianie WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych, który został dostarczony do punktów zbierania ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 2.

2. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą zachęcać producentów do finansowania również kosztów związanych ze zbieraniem WEEE pochodzącego z gospodarstw domowych i dostarczaniem go do punktów zbierania.

3. W przypadku produktów wprowadzonych do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r. każdy producent odpowiada za finansowanie czynności, o których mowa w ust. 1, dotyczące odpadów pochodzących z jego produktów. Producent może podjąć decyzję o wypełnieniu tego obowiązku indywidualnie lub przyłączając się do systemu zbiorowego.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzając produkt do obrotu, każdy producent dostarczył gwarancję wskazującą, że gospodarowanie WEEE zostanie sfinansowane, oraz zapewniają, aby producenci oznaczali swoje produkty w sposób niebudzący wątpliwości zgodnie z art. 15 ust. 2. Gwarancja ta zapewnia sfinansowanie czynności, o których mowa w ust. 1, odnoszących się do tego produktu. Gwarancja może mieć formę uczestnictwa producenta we właściwych programach finansowania gospodarowania WEEE, ubezpieczenia recyklingu lub zablokowania konta bankowego.

4. Odpowiedzialność za finansowanie kosztów gospodarowania WEEE pochodzącego z produktów wprowadzonych do obrotu najpóźniej w dniu 13 sierpnia 2005 r. („odpady historyczne”) ponoszona jest w ramach jednego lub większej liczby systemów, do których wszyscy producenci obecni na rynku w chwili wystąpienia właściwych kosztów wnoszą proporcjonalny wkład, tzn. proporcjonalnie do ich udziału w rynku właściwego dla danego typu sprzętu.

5. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki celem zagwarantowania opracowania odpowiednich mechanizmów lub procedur dotyczących zwrotu producentom wniesionych wkładów, w przypadkach gdy EEE jest przemieszczany w celu wprowadzania go do obrotu poza terytorium danego państwa członkowskiego. Takie mechanizmy lub procedury mogą zostać opracowane przez producentów lub przez osoby trzecie działające w ich imieniu.

6. Komisja proszona jest o złożenie do dnia 14 sierpnia 2015 r. sprawozdania w sprawie możliwości opracowania kryteriów do uwzględnienia rzeczywistych kosztów związanych z zakończeniem użytkowania produktu w finansowaniu WEEE przez producentów, a także w razie potrzeby o przedstawienie wniosku ustawodawczego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

#### Artykuł 13

### Finansowanie w odniesieniu do WEEE pochodzącego od innych użytkowników niż gospodarstwa domowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby finansowanie kosztów zbierania, przetwarzania, odzysku i przyjaznego dla środowiska unieszkodliwiania WEEE pochodzącego od użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, powstałego z produktów wprowadzonych do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r., zapewnili producenci.

W odniesieniu do odpadów historycznych, zastępowanych przez nowe odpowiadające im produkty lub przez nowe produkty spełniające te same funkcje, finansowanie kosztów zapewnione jest przez producentów tych produktów przy ich dostawie. Alternatywnie, państwa członkowskie mogą ustalić, iż użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe również odpowiadają za finansowanie tego WEEE, w całości lub w części.

W odniesieniu do pozostałych odpadów historycznych finansowanie kosztów zapewniają użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe.

2. Bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy, producenci i użytkownicy inni niż gospodarstwa domowe mogą zawierać umowy przewidujące inne metody finansowania.

#### Artykuł 14

### Informacje dla użytkowników

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, by producenci informowali kupujących, w chwili sprzedaży nowych produktów, o kosztach zbierania, przetwarzania i przyjaznego dla środowiska unieszkodliwiania. Wspomniane koszty nie mogą przekraczać jak najdokładniej oszacowanych faktycznie poniesionych kosztów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy EEE w gospodarstwach domowych otrzymali niezbędne informacje dotyczące:

- wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki takiego WEEE;
- udostępnionych im systemów zwrotu i zbierania zachęcających do koordynowania systemów informacji dotyczących dostępnych punktów zbierania, niezależnie od producentów lub innych podmiotów, którzy je założyli;
- ich roli w przyczynianiu się do ponownego użycia, recyklingu i innych form odzysku WEEE;

d) potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego, wynikających z obecności substancji niebezpiecznych w EEE;

e) znaczenia symbolu podanego w załączniku IX.

3. Państwa członkowskie przyjmują właściwe środki, aby konsumenci uczestniczyli w zbieraniu WEEE oraz aby zachęcić ich do ułatwiania procesu ponownego użycia, przetwarzania i odzysku.

4. W celu zminimalizowania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz ułatwienia jego selektywnej zbiórki państwa członkowskie zapewniają, by producenci oznaczali właściwie – a najlepiej zgodnie z europejską normą EN 50419<sup>(1)</sup> – EEE wprowadzony do obrotu symbolem podanym w załączniku IX. W przypadkach wyjątkowych, tam gdzie jest to niezbędne z uwagi na wielkość lub funkcję produktu, nadruk symbolu należy umieścić na opakowaniu, na instrukcji użycia oraz na gwarancji EEE.

5. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby producenci lub dystrybutorzy umieszczali niektóre lub wszystkie informacje, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, na przykład w instrukcjach użycia, w punkcie sprzedaży lub w ramach kampanii edukacyjnych.

#### Artykuł 15

##### Informacje dla zakładów przetwarzania

1. W celu ułatwienia przygotowania do ponownego użycia i właściwego oraz przyjaznego dla środowiska przetwarzania WEEE, w tym konserwacji, modernizacji, odnowienia i recyklingu, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby w odniesieniu do każdego rodzaju nowego EEE wprowadzonego po raz pierwszy do obrotu w Unii w terminie jednego roku po wprowadzeniu do obrotu sprzętu producenci przekazywali bezpłatne informacje dotyczące przygotowania go do ponownego użycia i przetworzenia. W zakresie, w jakim jest to potrzebne ośrodkom, które przygotowują do ponownego użycia, oraz zakładom przetwarzania i recyklingu do celów wypełnienia przepisów niniejszej dyrektywy, informacje te dotyczą poszczególnych części składowych oraz materiałów EEE, a także umiejscowienia w EEE substancji i mieszanin niebezpiecznych. Producenci EEE udostępniają takie informacje ośrodkom, które przygotowują do ponownego użycia, oraz zakładom przetwarzania i recyklingu w formie instrukcji obsługi lub w postaci zapisu elektronicznego (np. CD-ROM, usługa *on-line*).

2. Aby umożliwić ustalenie daty wprowadzenia EEE do obrotu w sposób niebudzący wątpliwości, państwa członkowskie zapewniają, aby znak widniejący na EEE precyzował, że ten ostatni został wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r. Rozwiązaniem preferowanym jest stosowanie do tego celu europejskiej normy EN 50419.

#### Artykuł 16

##### Prowadzenie rejestru, informacje oraz sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie sporządzają – zgodnie z ust. 2 – rejestr producentów, w tym producentów będących dostawcami EEE za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Rejestr ten służy monitorowaniu przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy.

Producenci będący dostawcami EEE za pomocą środków porozumiewania się na odległość, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (iv), muszą być zarejestrowani w państwie członkowskim, do którego sprzedają towary. Jeżeli producenci ci nie są zarejestrowani w państwie członkowskim, do którego sprzedają towary, muszą być zarejestrowani za pośrednictwem swoich autoryzowanych przedstawicieli, o których mowa w art. 17 ust. 2.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby:

a) każdy producent lub każdy autoryzowany przedstawiciel, w przypadku wyznaczenia na podstawie art. 17, był zarejestrowany zgodnie z wymogami i miał możliwość wprowadzenia do krajowego rejestru w trybie *on-line* wszystkich istotnych informacji będących odzwierciedleniem działalności tego producenta w tym państwie członkowskim;

b) w momencie rejestracji każdy producent lub każdy autoryzowany przedstawiciel, w przypadku wyznaczenia na podstawie art. 17, przedstawiał informacje określone w załączniku X część A i zobowiązywał się do ich odpowiedniej aktualizacji;

c) każdy producent lub każdy autoryzowany przedstawiciel, w przypadku wyznaczenia na podstawie art. 17, przedstawiał informacje określone w załączniku X część B;

d) krajowe rejestry zamieszczały na swoich stronach internetowych linki do innych krajowych rejestrów w celu ułatwienia rejestracji we wszystkich państwach członkowskich producentów lub, w przypadku wyznaczenia na podstawie art. 17, autoryzowanych przedstawicieli.

3. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze, ustanawiające format rejestrowania i sprawozdawczości oraz częstotliwość składania sprawozdań na potrzeby rejestru. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

4. Państwa członkowskie gromadzą corocznie informacje, w tym uzasadnione oszacowania, na temat ilości i kategorii EEE wprowadzonego do obrotu, zebranego ze wszystkich źródeł przygotowanego do ponownego użycia, poddanego recyklingowi i odzyskanego na ich terytorium oraz na temat wywozu selektywnie zebranego WEEE, według jego masy.

<sup>(1)</sup> Przyjęta przez Cenelec w marcu 2006 r.

5. Państwa członkowskie co trzy lata przesyłają Komisji sprawozdanie w sprawie wykonywania niniejszej dyrektywy oraz w sprawie informacji określonych w ust. 4. Sprawozdanie z wykonywania dyrektywy przygotowuje się na podstawie kwestionariusza określonego w decyzjach Komisji 2004/249/WE <sup>(1)</sup> i 2005/369/WE <sup>(2)</sup>. Sprawozdanie udostępnia się Komisji w terminie dziewięciu miesięcy od końca trzyletniego okresu, do którego to sprawozdanie się odnosi.

Pierwsze sprawozdanie będzie obejmować okres od dnia 14 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dziewięciu miesięcy od otrzymania sprawozdań od państw członkowskich.

#### Artykuł 17

##### Autoryzowany przedstawiciel

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby producent w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (i) do (iii), który ma siedzibę w innym państwie członkowskim, otrzymał zgodę, w drodze wyjątku od art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (i) do (iii), na wyznaczenie osoby prawnej lub fizycznej mającej siedzibę na jego terytorium, jako autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wypełnienie na jego terytorium obowiązków tego producenta nałożonych na niego niniejszą dyrektywą.

2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby producent w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. f) ppkt (iv) z siedzibą na jego terytorium, który sprzedaje EEE w innym państwie członkowskim, w którym nie ma on siedziby, wyznaczył w tym państwie członkowskim autoryzowanego przedstawiciela jako osobę odpowiedzialną za wypełnienie na terytorium tego państwa członkowskiego obowiązków tego producenta nałożonych na niego niniejszą dyrektywą.

3. Wyznaczenie autoryzowanego przedstawiciela odbywa się za pomocą pisemnego mandatu.

#### Artykuł 18

##### Współpraca administracyjna i wymiana informacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy odpowiedzialne za wykonanie niniejszej dyrektywy współpracowały ze sobą, w szczególności w celu ustanowienia odpowiedniego przepływu informacji, gwarantującego przestrzeganie przez producentów przepisów niniejszej dyrektywy, oraz by, w odpowiednich przypadkach, udostępniały sobie nawzajem i Komisji informacje, tak aby ułatwiać prawidłowe wykonanie niniejszej dyrektywy. Współpraca administracyjna i wymiana informacji – w szczególności pomiędzy krajowymi rejestrami – obejmuje środki komunikacji elektronicznej.

Współpraca obejmuje między innymi dostęp do odpowiednich dokumentów i informacji, uwzględniających wyniki wszelkich inspekcji, z zastrzeżeniem przepisów prawa ochrony danych będącego w mocy organu w państwie członkowskim, który został poproszony o współpracę.

#### Artykuł 19

##### Dostosowanie do postępu naukowo-technicznego

Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 20, aktów delegowanych dotyczących zmian niezbędnych w celu dostosowania art. 16 ust. 5 oraz załączników IV, VII, VIII i IX do postępu naukowo-technicznego. Wprowadzając zmiany do załącznika VII, bierze się pod uwagę wyłączenia przyznane na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym <sup>(3)</sup>.

Przed wprowadzeniem zmian w załącznikach Komisja zasięga między innymi opinii producentów EEE, podmiotów gospodarczych zajmujących się recyklingiem i przetwarzaniem oraz organizacji zajmujących się ochroną środowiska, a także związków pracowniczych i konsumenckich.

#### Artykuł 20

##### Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3 i art. 19, przekazuje się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 sierpnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem wspomnianego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż w terminie trzech miesięcy przed zakończeniem każdego z tych okresów.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3 i art. 19, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3 i art. 19 wchodzi w życie tylko, jeśli ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 78 z 16.3.2004, s. 56.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 119 z 11.5.2005, s. 13.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88.

terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

#### Artykuł 21

##### Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

#### Artykuł 22

##### Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia 14 lutego 2014 r. i bezzwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych przepisów.

#### Artykuł 23

##### Kontrola i nadzór

1. Państwa członkowskie prowadzą stosowne kontrole i nadzór w celu weryfikacji właściwego wykonywania niniejszej dyrektywy.

Kontrole te obejmują co najmniej:

- a) informacje przekazane w ramach rejestru producentów;
- b) przemieszczanie, a zwłaszcza wywóz WEEE poza Unię zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 i rozporządzeniem (WE) nr 1418/2007; oraz
- c) operacje prowadzone w zakładach przetwarzania zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE i zgodnie z załącznikiem VII do niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają przemieszczanie używanego EEE, co do którego zachodzi podejrzenie, że jest WEEE, zgodnie z zawartymi w załączniku VI minimalnymi wymogami, i odpowiednio nadzorują takie przemieszczanie.

3. Kosztami odpowiednich analiz i kontroli, w tym kosztami magazynowania, w odniesieniu do używanego EEE, co do

którego zachodzi podejrzenie, że jest WEEE, mogą zostać obciążeni producenci, osoby trzecie działające w ich imieniu lub inne osoby organizujące przemieszczanie używanego EEE, co do którego zachodzi podejrzenie, że jest WEEE.

4. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego artykułu oraz załącznika VI, Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające dodatkowe przepisy dotyczące kontroli i nadzoru, a w szczególności jednolite warunki wykonywania załącznika VI pkt 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

#### Artykuł 24

##### Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 14 lutego 2014 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Pod warunkiem osiągnięcia celów wymienionych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie mogą transponować przepisy określone w art. 8 ust. 6, art. 14 ust. 2 oraz art. 15 w drodze umów zawieranych między właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarczymi. Umowy takie muszą spełniać następujące wymogi:

- a) umowy podlegają wykonaniu;
- b) w umowach określa się cele, wraz z podaniem ostatecznych terminów ich realizacji;
- c) umowy publikuje się w krajowych dziennikach urzędowych lub w dokumentach urzędowych, które są w równym stopniu dostępne dla opinii publicznej, i przekazuje się Komisji;
- d) wyniki osiągane w ramach tych umów są regularnie nadzorowane, a odpowiednie sprawozdania przesyłane do właściwych organów i do Komisji oraz podawane do publicznej wiadomości na warunkach określonych w umowie;

- e) właściwe organy zapewniają, aby zbadano postęp osiągnięty w ramach umowy;
- f) w przypadku niedopełnienia umowy państwa członkowskie muszą wykonać odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, w drodze środków ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

*Artykuł 25*

**Uchylenie**

Dyrektywa 2002/96/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku XI część A traci moc ze skutkiem od dnia 15 lutego 2014 r. bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku XI część B.

Odesłania do uchylonych dyrektyw odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku XII.

*Artykuł 26*

**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 27*

**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

*W imieniu Parlamentu  
Europejskiego*

M. SCHULZ  
*Przewodniczący*

*W imieniu Rady*

A. D. MAVROYIANNIS  
*Przewodniczący*

## ZAŁĄCZNIK I

**Kategorie EEE objętego niniejszą dyrektywą w okresie przejściowym, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. a)**

1. Wielkogabarytowe urządzenia gospodarstwa domowego
  2. Małogabarytowe urządzenia gospodarstwa domowego
  3. Sprzęt informatyczny i telekomunikacyjny
  4. Sprzęt konsumencki i panele fotowoltaiczne
  5. Sprzęt oświetleniowy
  6. Narzędzia elektryczne i elektroniczne (z wyjątkiem wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych)
  7. Zabawki, sprzęt rekreacyjny i sportowy
  8. Wyroby medyczne (z wyjątkiem wszelkich wyrobów wszczepionych i wyrobów zainfekowanych)
  9. Przyrządy do nadzoru i kontroli
  10. Automaty wydające
-

## ZAŁĄCZNIK II

**Przykładowy wykaz EEE należącego do kategorii załącznika I**

## 1. WIELKOGABARYTOWE URZĄDZENIA GOSPODARSTWA DOMOWEGO

Wielkogabarytowe urządzenia chłodzące

Chłodziarki

Zamrażarki

Pozostałe urządzenia używane do chłodzenia, konserwowania i przechowywania żywności

Pralki

Suszarki do odzieży

Zmywarki

Kuchenki

Piekarniki elektryczne

Elektryczne płyty grzejne

Kuchenki mikrofalowe

Pozostałe wielkogabarytowe urządzenia używane do gotowania i innego typu przetwarzania żywności

Elektryczne urządzenia grzejne

Grzejniki elektryczne

Pozostałe wielkogabarytowe urządzenia używane do ogrzewania pomieszczeń, łóżek, mebli wypoczynkowych

Wentylatory elektryczne

Urządzenia klimatyzacyjne

Pozostały sprzęt wentylujący, wyciągi wentylacyjne i urządzenia kondycjonujące

## 2. MAŁOGABARYTOWE URZĄDZENIA GOSPODARSTWA DOMOWEGO

Odkurzacze

Zamiacze do dywanów

Pozostałe urządzenia czyszczące

Urządzenia używane do szycia, dziania, tkania i innego typu przetwarzania wyrobów włókienniczych

Żelazka i pozostałe urządzenia do prasowania, maglowania i innych rodzajów pielęgnacji odzieży

Tostery

Frytownice

Młynki, ekspresy do kawy oraz urządzenia do otwierania lub zamykania pojemników lub opakowań

Noże elektryczne



Urządzenia do strzyżenia włosów, suszenia włosów, szczotkowania zębów, golenia, masażu oraz pozostałe urządzenia do pielęgnacji ciała

Zegary, zegarki oraz sprzęt do odmierzenia, wskazywania lub rejestrowania czasu

Wagi

### 3. SPRZĘT INFORMATYCZNY I TELEKOMUNIKACYJNY

Scentralizowane przetwarzanie danych:

Komputery mainframe

Minikomputery

Jednostki drukujące

Komputery osobiste:

Komputery osobiste (w tym CPU, mysz, ekran i klawiatura)

Laptopy (w tym CPU, mysz, ekran i klawiatura)

Notebooki

Notepady

Drukarki

Sprzęt kopiujący

Elektryczne i elektroniczne maszyny do pisania

Kalkulatory kieszonkowe i biurowe

oraz inny sprzęt do zbierania, przechowywania, przetwarzania, prezentowania lub przekazywania informacji drogą elektroniczną

Terminale i systemy użytkownika

Faksy

Teleksy

Telefony

Automaty telefoniczne

Telefony bezprzewodowe

Telefony komórkowe

Systemy zgłoszeniowe

oraz inne produkty lub sprzęt przesyłające dźwięk, obrazy lub inne informacje za pomocą technologii telekomunikacyjnych

### 4. SPRZĘT KONSUMENCKI I PANELE FOTOWOLTAICZNE

Odbiorniki radiowe

Odbiorniki telewizyjne

Kamery wideo

Sprzęt wideo

Sprzęt nagrywający hi-fi

Wzmacniacze dźwięku

Instrumenty muzyczne

oraz inne produkty lub sprzęt do celów nagrywania lub kopiowania dźwięku lub obrazów, w tym sygnałów lub innych technologii przesyłu dźwięku i obrazu niż za pomocą technologii telekomunikacyjnych

Panele fotowoltaiczne

#### 5. SPRZĘT OŚWIETLENIOWY

Oprawy oświetleniowe do lamp fluorescencyjnych, z wyjątkiem opraw oświetleniowych stosowanych w gospodarstwach domowych

Proste lampy fluorescencyjne

Kompaktowe lampy fluorescencyjne

Wysokowydajne lampy wyładowcze, w tym ciśnieniowe lampy sodowe oraz lampy halogenowe

Lampy sodowe niskoprężne

Pozostały sprzęt oświetleniowy do celów rozprowadzania lub regulacji światła, z wyjątkiem żarówek żarnikowych

#### 6. NARZĘDZIA ELEKTRYCZNE I ELEKTRONICZNE (Z WYJĄTKIEM WIELKOGABARYTOWYCH STACJONARNYCH NARZĘDZI PRZEMYSŁOWYCH)

Wiertarki

Piły

Maszyny do szycia

Urządzenia do obróbki tokarskiej, frezowania, piaskowania, przemiału, piłowania, przecinania, cięcia, wiercenia, wykonywania otworów, szlaczowania, falcowania, gięcia lub podobnych metod przetwarzania drewna, metalu i innych tworzyw

Narzędzia do nitowania, gwoździowania lub śrubowania, lub usuwania nitów, gwoździ, śrub, lub do podobnych zastosowań

Narzędzia do spawania, lutowania lub podobnych zastosowań

Urządzenia do rozpylania, rozprowadzania, dyspergowania lub innego typu rozprzestrzeniania cieczy lub substancji gazowych innymi metodami

Narzędzia do koszenia lub innych prac ogrodniczych

#### 7. ZABAWKI, SPRZĘT REKREACYJNY I SPORTOWY

Kolejki elektryczne lub tory wyścigowe

Ręczne konsole do gier wideo

Gry wideo

Komputerowo sterowane urządzenia do uprawiania sportów rowerowych, nurkowania, biegania, wiosłowania itp.

Sprzęt sportowy z elektrycznymi lub elektronicznymi częściami składowymi

Automaty wrzutowe

#### 8. WYROBY MEDYCZNE (Z WYJĄTKIEM WSZELKICH WYROBÓW WSZCZEPIONYCH I ZAINFEKOWANYCH)

Sprzęt do radioterapii

Sprzęt kardiologiczny

Sprzęt do dializy

Sprzęt do wentylowania płuc

Sprzęt medycyny nuklearnej

Sprzęt laboratoryjny do diagnozowania *in vitro*

Analizatory

Zamrażarki

Testy płodności

Pozostałe urządzenia do wykrywania, nadzorowania, leczenia lub łagodzenia choroby, urazów lub niepełnosprawności lub zapobiegania im

#### 9. PRZYRZĄDY DO MONITOROWANIA I KONTROLI

Czujniki dymu

Regulatory ciepła

Termostaty

Urządzenia pomiarowe, ważące lub regulacyjne używane w gospodarstwie domowym lub jako sprzęt laboratoryjny

Pozostałe przyrządy do monitorowania i sterowania używane w obiektach przemysłowych (np. w panelach sterowniczych)

#### 10. AUTOMATY WYDAJĄCE

Automaty wydające napoje gorące

Automaty wydające butelki lub puszki z zimnymi i gorącymi napojami

Automaty wydające produkty stałe

Automaty wydające pieniądze

Wszystkie urządzenia automatycznie wydające wszelkiego typu produkty

---

## ZAŁĄCZNIK III

**KATEGORIE EEE OBJĘTEGO NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ**

1. Sprzęt działający na zasadzie wymiany temperatury
  2. Ekrany, monitory i sprzęt zawierający ekrany o powierzchni większej niż 100 cm<sup>2</sup>
  3. Lampy
  4. Sprzęt wielkogabarytowy (którykolwiek z zewnętrznych wymiarów przekraczający 50 cm), w tym między innymi:  

Urządzenia gospodarstwa domowego; sprzęt informatyczny i telekomunikacyjny; sprzęt konsumencki; oprawy oświetleniowe; sprzęt do odtwarzania dźwięku lub obrazu, sprzęt muzyczny; narzędzia elektryczne i elektroniczne; zabawki, sprzęt rekreacyjny i sportowy; wyroby medyczne; przyrządy stosowane do monitorowania i kontroli; automaty wydające; sprzęt do wytwarzania prądów elektrycznych. Niniejsza kategoria nie obejmuje sprzętu ujętego w kategoriach 1–3.
  5. Sprzęt małogabarytowy (żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 50 cm), w tym między innymi:  

Urządzenia gospodarstwa domowego; sprzęt konsumencki; oprawy oświetleniowe; sprzęt do odtwarzania dźwięku lub obrazu, sprzęt muzyczny; narzędzia elektryczne i elektroniczne; zabawki, sprzęt rekreacyjny i sportowy; wyroby medyczne; przyrządy stosowane do monitorowania i kontroli; automaty wydające; sprzęt do wytwarzania prądów elektrycznych. Niniejsza kategoria nie obejmuje sprzętu ujętego w kategoriach 1–3 i 6.
  6. Małogabarytowy sprzęt informatyczny i telekomunikacyjny (żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 50 cm).
-

## ZAŁĄCZNIK IV

**Przykładowy wykaz EEE należącego do kategorii wymienionych w załączniku III**

## 1. Sprzęt działający na zasadzie wymiany temperatury

Chłodziarki, zamrażarki, sprzęt automatycznie wydający produkty chłodzone, sprzęt klimatyzacyjny, sprzęt do osuszania, pompy ciepła, grzejniki zawierające olej i inny sprzęt działający na zasadzie wymiany temperatury stosujący do celów wymiany temperatury płyny inne niż woda.

2. Ekran, monitory i sprzęt zawierający ekrany o powierzchni większej niż 100 cm<sup>2</sup>

Ekran, odbiorniki telewizyjne, cyfrowe ramki LCD do zdjęć, monitory, laptopy, notebooki.

## 3. Lampy

Proste lampy fluorescencyjne, kompaktowe lampy fluorescencyjne, lampy fluorescencyjne, wysokoprężne lampy wyładowcze – w tym ciśnieniowe lampy sodowe i lampy metalohalogenkowe, niskoprężne lampy sodowe, diody elektroluminescencyjne (LED).

## 4. Sprzęt wielkogabarytowy

Pralki, suszarki do odzieży, zmywarki, kuchenki, piekarniki elektryczne, elektryczne płyty grzejne, oprawy oświetleniowe, sprzęt do odtwarzania dźwięku lub obrazu, sprzęt muzyczny (z wyjątkiem organów piszczałkowych zainstalowanych w kościołach), urządzenia używane do dziania i tkania, komputery wielkogabarytowe – mainframe, drukarki wielkogabarytowe, sprzęt kopiujący, wielkogabarytowe automaty uruchamiane monetą, wielkogabarytowe wyroby medyczne, wielkogabarytowe przyrządy do monitorowania i kontroli, wielkogabarytowe urządzenia automatycznie wydające produkty i pieniądze, panele fotowoltaiczne.

## 5. Sprzęt małogabarytowy

Odkurzacze, zamiatacze do dywanów, urządzenia do szycia, oprawy oświetleniowe, kuchenki mikrofalowe, sprzęt wentylujący, żelazka, tostery, noże elektryczne, czajniki elektryczne, zegary i zegarki, golariki elektryczne, wagi, urządzenia do pielęgnacji włosów i ciała, kalkulatory, odbiorniki radiowe, kamery wideo, sprzęt wideo, sprzęt hi-fi, instrumenty muzyczne, sprzęt do odtwarzania dźwięku lub obrazu, elektryczne lub elektroniczne zabawki, sprzęt sportowy, komputery rowerowe, do nurkowania, biegania, wiosłowania itd., czujniki dymu, regulatory ciepła, termostaty, małogabarytowe narzędzia elektryczne i elektroniczne, małogabarytowe wyroby medyczne, małogabarytowe przyrządy do monitorowania i kontroli, małogabarytowe urządzenia automatycznie wydające produkty, mały sprzęt ze zintegrowanymi panelami fotowoltaicznymi.

## 6. Małogabarytowy sprzęt informatyczny i telekomunikacyjny (żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 50 cm)

Telefony komórkowe, GPS, kalkulatory kieszonkowe, routery, komputery osobiste, drukarki, telefony.

## ZAŁĄCZNIK V

**MINIMALNE CELE W ZAKRESIE ODZYSKU, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11**

Część 1: Minimalne cele mające zastosowanie według kategorii od dnia 13 sierpnia 2012 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do kategorii wymienionych w załączniku I:

- a) dla WEEE należącego do kategorii 1 albo 10 załącznika I,
  - 80 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 75 % zostaje poddane recyklingowi;
- b) dla WEEE należącego do kategorii 3 albo 4 załącznika I,
  - 75 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 65 % zostaje poddane recyklingowi;
- c) dla WEEE należącego do kategorii 2, 5, 6, 7, 8 albo 9 załącznika I,
  - 70 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 50 % zostaje poddane recyklingowi;
- d) dla gazowych lamp wyładowczych – 80 % zostaje poddane recyklingowi.

Część 2: Minimalne cele mające zastosowanie według kategorii od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2018 r. w odniesieniu do kategorii wymienionych w załączniku I:

- a) dla WEEE należącego do kategorii 1 lub 10 załącznika I,
  - 85 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 80 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- b) dla WEEE należącego do kategorii 3 lub 4 załącznika I,
  - 80 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 70 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- c) dla WEEE należącego do kategorii 2, 5, 6, 7, 8 albo 9 załącznika I,
  - 75 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 55 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- d) dla gazowych lamp wyładowczych – 80 % zostaje poddane recyklingowi.

Część 3: Minimalne cele mające zastosowanie według kategorii od dnia 15 sierpnia 2018 r. w odniesieniu do kategorii wymienionych w załączniku III:

- a) dla WEEE należącego do kategorii 1 lub 4 załącznika III,
  - 85 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 80 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- b) dla WEEE należącego do kategorii 2 załącznika III,
  - 80 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 70 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- c) dla WEEE należącego do kategorii 5 lub 6 załącznika III,
  - 75 % zostaje poddane odzyskowi, a
  - 55 % zostaje przygotowane do ponownego użycia i poddane recyklingowi;
- d) dla WEEE należącego do kategorii 3 załącznika III – 80 % zostaje poddane recyklingowi.

## ZAŁĄCZNIK VI

## MINIMALNE WYMOGI DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA

1. W celu rozróżnienia między EEE a WEEE w przypadku gdy posiadacz danego przedmiotu deklaruje zamiar lub fakt przemieszczania używanego EEE, a nie WEEE, państwa członkowskie wymagają od posiadacza udostępnienia tego, co następuje dla potwierdzenia tej deklaracji:
  - a) kopii faktury i umowy dotyczącej sprzedaży lub przeniesienia prawa własności do EEE, która stwierdza, że sprzęt ten jest przeznaczony do bezpośredniego ponownego użycia i że jest w pełni funkcjonalny;
  - b) dowodów oceny lub badań w postaci kopii dokumentacji (certyfikat badań, dowód sprawności funkcjonalnej) dla każdego urządzenia znajdującego się w przesyłce oraz protokołu zawierającego wszystkie informacje o dokumentacji zgodnie z pkt 3;
  - c) deklaracji złożonej przez posiadacza organizującego transport EEE, że żaden materiał ani żaden sprzęt znajdujący się w przesyłce nie jest odpadem w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE; oraz
  - d) odpowiedniego zabezpieczenia przed uszkodzeniem podczas transportu, załadunku i rozładunku, w szczególności poprzez wystarczające opakowanie i właściwe rozmieszczenie ładunku.
2. Na zasadzie odstępstwa nie stosuje się pkt 1 lit. a) i b) i pkt 3, jeżeli okoliczności te są potwierdzone przekonującymi dowodami, że przemieszczenie odbywa się w ramach umowy transferu B2B i jeżeli:
  - a) EEE jest – jako wadliwy – odsyłany do naprawy gwarancyjnej do producenta lub osoby trzeciej działającej w jej imieniu, z zamiarem ponownego użycia; lub
  - b) używany EEE przeznaczony do użytku profesjonalnego jest wysyłany do regeneracji lub naprawy do producenta lub osoby trzeciej działającej w jego imieniu lub zakładu osoby trzeciej w krajach, do których ma zastosowanie decyzja C(2001) 107/Final Rady OECD dotycząca zmiany decyzji OECD C(92) 39/Final w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku, w ramach ważnej umowy, z zamiarem ponownego użycia; lub
  - c) wadliwy używany EEE przeznaczony do użytku profesjonalnego, taki jak wyroby medyczne lub ich części, jest wysyłany do producenta lub osoby trzeciej działającej w jego imieniu w celu przeprowadzenia analizy przyczyn usterki w ramach ważnej umowy, w przypadkach gdy taką analizę może przeprowadzić wyłącznie producent lub osoby trzecie działające w jego imieniu.
3. W celu udowodnienia, że przemieszczane przedmioty są używanym EEE, a nie WEEE, państwa członkowskie żądają przeprowadzenia działań związanych z badaniem i prowadzeniem dokumentacji w odniesieniu do używanego EEE w następujących etapach:

Etap 1: Badanie

  - a) Ocenia się funkcjonalność oraz przeprowadza ocenę obecności substancji niebezpiecznych. Badania są uzależnione od rodzaju EEE. W przypadku większości używanego EEE wystarczający jest test funkcjonalności najważniejszych funkcji.
  - b) Wyniki oceny i badania są odnotowywane.

Etap 2: Dokumentacja

  - a) Dokumentację przytwierdza się w sposób bezpieczny, lecz nie trwały, bezpośrednio do EEE (jeśli nie jest opakowane) lub do opakowania, tak by można było ją odczytać bez konieczności rozpakowania urządzenia.
  - b) Dokumentacja zawiera następujące informacje:
    - nazwę produktu (nazwa sprzętu, jeżeli jest wymieniona, odpowiednio, w załączniku II lub w załączniku IV, oraz kategoria określona, odpowiednio, w załączniku I lub w załączniku III),
    - numer identyfikacyjny produktu (nr typu), w stosownych przypadkach,
    - rok produkcji (jeśli znany),
    - nazwę i adres przedsiębiorstwa odpowiedzialnego za wykazanie funkcjonalności,

- wyniki badań zgodnie z opisem w etapie 1 (w tym datę przeprowadzenia badania funkcjonalności),
  - rodzaj przeprowadzonych badań.
4. W uzupełnieniu do dokumentacji wymaganej w pkt 1, 2 i 3 każdy ładunek (np. pojemnik transportowy, ciężarówka) używanego EEE posiada:
- a) odpowiedni dokument transportowy, np. CMR lub list przewozowy;
  - b) deklarację osoby dotyczącą zakresu jej odpowiedzialności.
5. W przypadku braku dowodów, że dany przedmiot jest używanym EEE, a nie WEEE, wynikających z odpowiedniej dokumentacji wymaganej w pkt 1, 2, 3 i 4, oraz w przypadku braku odpowiedniego zabezpieczenia przed uszkodzeniem podczas transportu, załadunku i wyładunku, w szczególności poprzez wystarczające opakowanie oraz właściwe rozmieszczenie ładunku, co należy do obowiązków posiadacza organizującego transport, organy państwa członkowskiego uznają dany produkt za WEEE oraz zakładają, że ładunek zawiera nielegalną przesyłkę. W takich okolicznościach ładunek zostanie potraktowany zgodnie z art. 24 i 25 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006.
-



## ZAŁĄCZNIK VII

**Selektywne przetwarzanie materiałów i części składowych zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, o którym mowa w art. 8 ust. 2**

1. Z selektywnie zebranego WEEE należy usunąć przynajmniej następujące substancje, mieszaniny oraz części składowe:

- kondensatory zawierające polichlorowane bifenyle (PCB), zgodnie z dyrektywą Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) <sup>(1)</sup>,
- części składowe zawierające rtęć, takie jak wyłączniki lub podświetlacze,
- baterie,
- płytki obwodów drukowanych do telefonów komórkowych oraz inne wyroby, jeśli powierzchnia płytek obwodów drukowanych jest większa niż 10 centymetrów kwadratowych,
- wkłady drukujące, płynne i proszkowe, a także tonery barwiące,
- tworzywo sztuczne zawierające związki bromu zmniejszające palność,
- odpady azbestu oraz części składowe zawierające azbest,
- lampy elektronopromieniowe,
- chlorofluorowęglowodory (CFC), wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC) lub wodorofluorowęglowodory (HFC), węglowodory (HC),
- gazowe lampy wyładowcze,
- wyświetlacze ciekłokrystaliczne (tam, gdzie jest to właściwe, wraz z obudową) o powierzchni większej niż 100 centymetrów kwadratowych oraz wszystkie tego typu podświetlacze z gazowymi lampami wyładowczymi,
- zewnętrzne okablowanie elektryczne,
- części składowe zawierające ogniotrwałe włókna ceramiczne, jak podano w dyrektywie Komisji 97/69/WE z dnia 5 grudnia 1997 r. dostosowującej po raz dwudziesty trzeci do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i oznakowania substancji niebezpiecznych <sup>(2)</sup>,
- części składowe zawierające substancje promieniotwórcze, z wyjątkiem części składowych poniżej progów wyłączenia podanych w art. 3 oraz załączniku I do dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego <sup>(3)</sup>,
- kondensatory elektrolityczne zawierające dane substancje (wysokość > 25 mm, średnica > 25 mm lub proporcjonalnie podobne wielkości).

Te substancje, mieszaniny i części składowe unieszkodliwia się lub odzyskuje zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE.

2. Podane poniżej części składowe WEEE, zebranego selektywnie, trzeba przetwarzać stosownie do wskazań:

- lampy elektronopromieniowe: trzeba usunąć osłonę fluorescencyjną,

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 243 z 24.9.1996, s. 31.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 343 z 13.12.1997, s. 19.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

- 
- urządzenia zawierające gazy zubożające warstwę ozonową lub mające potencjał powodowania globalnego efektu cieplarnianego (GWP) powyżej 15, takie jak te znajdujące się w piankach oraz obwodach chłodzących: gazy muszą zostać właściwie odessane i odpowiednio oczyszczone. Gazy zubożające warstwę ozonową muszą być przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1005/2009,
  - gazowe lampy wyładowcze: trzeba usunąć rtęć.
3. Uwzględniając aspekty dotyczące środowiska oraz celowość przygotowania do ponownego użycia i recyklingu, pkt 1 i 2 stosuje się w sposób umożliwiający przyjazne dla środowiska przygotowanie do ponownego użycia i recykling części składowych lub całych urządzeń.
-

## ZAŁĄCZNIK VIII

**WYMOGI TECHNICZNE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 8 UST. 3**

1. Miejsca przeznaczone do magazynowania (w tym magazynowania czasowego) WEEE przed jego przetworzeniem (bez uszczerbku dla wymogów dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów <sup>(1)</sup>):
  - nieprzepuszczalne podłoża na odpowiednim obszarze z urządzeniami do usuwania wycieków oraz, w stosownym przypadku, odstojnikiem i odolejaczem,
  - osłona zapobiegająca skutkom warunków atmosferycznych na właściwych obszarach.
2. Miejsca przeznaczone do przetwarzania WEEE:
  - wagi do ważenia masy przetworzonych odpadów,
  - nieprzepuszczalne podłoża na odpowiednim obszarze z urządzeniami do usuwania wycieków oraz, w stosownym przypadku, odstojnikiem i odolejaczem,
  - właściwe magazynowanie zdemontowanych części zapasowych,
  - właściwe pojemniki do magazynowania baterii, kondensatorów zawierających PCB/PCT i innych odpadów niebezpiecznych, takich jak odpady promieniotwórcze,
  - urządzenia do oczyszczania wody, które odpowiadają regulacjom z zakresu ochrony zdrowia i środowiska.

---

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1.

## ZAŁĄCZNIK IX

**SYMBOL OZNAKOWANIA EEE**

Symbol wskazujący na selektywną zbiórkę EEE składa się z przekreślonego, kołowego kontenera na odpady, jak pokazano poniżej. Symbol należy nadrukować w sposób wyraźny, czytelny i uniemożliwiający zmycie lub starcie.



—

## ZAŁĄCZNIK X

**INFORMACJE DOTYCZĄCE PROWADZENIA REJESTRU I SPRAWOZDAWCZOŚCI, O KTÓRYCH MOWA  
W ART. 16****A. Informacje, które należy przedstawić w momencie rejestracji:**

1. Nazwa i adres producenta lub, w przypadku wyznaczenia na podstawie art. 17, autoryzowanego przedstawiciela (kod pocztowy, miejscowość, nazwa ulicy i numer, kraj, numer telefonu i faksu, e-mail oraz osoba kontaktowa). W przypadku autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 17, również szczegóły kontaktowe reprezentowanego producenta.
2. Krajowy numer identyfikacyjny producenta, w tym europejski numer identyfikacyjny podatnika lub krajowy numer identyfikacyjny podatnika.
3. Kategoria EEE określona, odpowiednio, w załączniku I lub III.
4. Typ EEE (sprzęt gospodarstwa domowego lub inny niż gospodarstwa domowego).
5. Nazwa marki EEE.
6. Informacje dotyczące tego, jak producent wypełnia swoje obowiązki: system indywidualny lub zbiorowy, w tym informacje na temat gwarancji finansowej.
7. Stosowana technika sprzedaży (np. sprzedaż na odległość).
8. Oświadczenie stwierdzające, że przedstawione informacje są prawdziwe.

**B. Informacje, które należy przedstawiać do celów sprawozdawczości:**

1. Krajowy numer identyfikacyjny producenta.
2. Okres sprawozdawczy.
3. Kategoria EEE określona, odpowiednio, w załączniku I lub III.
4. Ilość wprowadzonego do obrotu na rynku krajowym EEE, wagowo.
5. Ilość – wagowo – zużytego EEE zebranego selektywnie, poddanego recyklingowi (w tym, przygotowanego do ponownego użycia), odzyskowi i unieszkodliwionego w danym państwie członkowskim lub przemieszczonego wewnątrz Unii lub poza Unię.

*Uwaga:* Informacje podawane w pkt 4 i 5 muszą być uporządkowane według kategorii.

---

## ZAŁĄCZNIK XI

**CZĘŚĆ A***Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany**(określone w art. 25)*

Dyrektywa 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elek- (Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24)  
trotechnicznego i elektronicznego (WEEE)

Dyrektywa 2003/108/WE Parlamentu Europejskiego (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 106)  
i Rady

Dyrektywa 2008/34/WE Parlamentu Europejskiego (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 65)  
i Rady

**CZĘŚĆ B***Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego**(o których mowa w art. 25)*

Dyrektywa	Termin transpozycji
2002/96/WE	13 sierpnia 2004 r.
2003/108/WE	13 sierpnia 2004 r.
2008/34/WE	—

## ZAŁĄCZNIK XII

## TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2002/96/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	—
—	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 3 lit. a)
art. 2 ust. 1 (częściowo)	art. 2 ust. 3 lit. b)
Załącznik IB pkt 5, ostatni wers	art. 2 ust. 3 lit. c)
Załącznik IB pkt 8	art. 2 ust. 4 lit. g)
—	art. 2 ust. 4 lit. a) do f) i art. 2 ust. 5
art. 3 lit. a)	art. 3 ust. 1 lit. a)
—	art. 3 ust. 1 lit. b)–d)
art. 3 lit. b)	art. 3 ust. 1 lit. e)
art. 3 lit. c)–h)	art. 3 ust. 2
art. 3 lit. i)	art. 3 ust. 1 lit. f)
art. 3 lit. j)	art. 3 ust. 1 lit. g)
art. 3 lit. k)	art. 3 ust. 1 lit. h)
art. 3 lit. l)	—
art. 3 lit. m)	art. 3 ust. 1 lit. i)
—	art. 3 ust. 1 lit. j)–o)
art. 4	art. 4
art. 5 ust. 1–2	art. 5 ust. 1–2
—	art. 5 ust. 3–4
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 5
—	art. 6 ust. 1
art. 5 ust. 4	art. 6 ust. 2
art. 5 ust. 5	art. 7 ust. 1 i 2
—	art. 8 ust. 1
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy i drugi oraz art. 6 ust. 3	art. 8 ust. 2, 3 i 4
załącznik II pkt 4	art. 8 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze
art. 6 ust. 1 akapit trzeci	art. 8 ust. 5
art. 6 ust. 6	art. 8 ust. 6

Dyrektywa 2002/96/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 6 ust. 2	art. 9 ust. 1 i 2
art. 6 ust. 4	art. 9 ust. 3
art. 6 ust. 5	art. 10 ust. 1 i 2
—	art. 10 ust. 3
art. 7 ust. 1	—
art. 7 ust. 2	art. 11 ust. 1 oraz załącznik V
—	art. 11 ust. 2
—	art. 11 ust. 3
art. 7 ust. 3 akapit pierwszy	art. 11 ust. 4
art. 7 ust. 3 akapit drugi	—
art. 7 ust. 4	—
art. 7 ust. 5	art. 11 ust. 5
—	art. 11 ust. 6
art. 8 ust. 1	art. 12 ust. 1
—	art. 12 ust. 2
art. 8 ust. 2 akapit pierwszy i drugi	art. 12 ust. 3
art. 8 ust. 2 akapit trzeci	art. 14 ust. 1 (częściowo)
art. 8 ust. 3 akapit pierwszy	art. 12 ust. 4
—	art. 12 ust. 5
art. 8 ust. 3 akapit drugi	art. 14 ust. 1 (częściowo)
art. 8 ust. 4	—
art. 9 ust. 1 akapit pierwszy	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy
art. 9 ust. 1 akapit drugi	—
art. 9 ust. 1 akapit trzeci	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 9 ust. 1 akapit czwarty	art. 13 ust. 1 akapit trzeci
art. 9 ust. 2	art. 13 ust. 2
art. 10 ust. 1	art. 14 ust. 2
art. 10 ust. 2	art. 14 ust. 3
art. 10 ust. 3	art. 14 ust. 4
art. 10 ust. 4	art. 14 ust. 5
art. 11	art. 15
art. 12 ust. 1 (częściowo)	art. 16 ust. 1–3
art. 12 ust. 1 akapit pierwszy (częściowo)	art. 16 ust. 4
art. 12 ust. 1 akapit drugi	art. 16 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 2 i 3



Dyrektywa 2002/96/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 12 ust. 1 akapit trzeci	art. 16 ust. 3 i 5
—	art. 17 ust. 1
art. 12 ust. 1 akapit czwarty	art. 18
art. 12 ust. 2	art. 16 ust. 5
art. 13	art. 19
—	art. 20
art. 14	art. 21
art. 15	art. 22
art. 16	art. 23 ust. 1
—	art. 23 ust. 2–4
art. 17 ust. 1–3	art. 24 ust. 1–3
art. 17 ust. 4	art. 7 ust. 3
art. 17 ust. 5	art. 7 ust. 4–7 art. 11 ust. 6 i art. 12 ust. 6
—	art. 25
art. 18	art. 26
art. 19	art. 27
załącznik IA	załącznik I
załącznik IB	załącznik II
—	załączniki III, IV i VI
załączniki II–IV	załączniki VII–IX
—	załączniki X i XI
—	załącznik XII





## CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

### Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

[http://publications.europa.eu/others/agents/index\\_pl.htm](http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm)

**Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.**

**Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>**

